

ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคอร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะ
ที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนคันจิและแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

Effects of Organizing Learning Activities using Morphing Techniques
and Skill Exercises on Kanji Writing Ability and Japanese Language
Learning Motivation of Eleventh Grade Students

ปริญญญา ใจตรง
Parinya Jaitrong

วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
Master of Education Thesis in Curriculum and Instruction
Phetchaburi Rajabhat University

2566

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคอร์ฟิંગร่วมกับแบบฝึกทักษะ
ที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนคันจิและแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

Effects of Organizing Learning Activities using Morphing Techniques
and Skill Exercises on Kanji Writing Ability and Japanese Language
Learning Motivation of Eleventh Grade Students

ปริญญญา ใจตรง
Parinya Jaitrong

วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
Master of Education Thesis in Curriculum and Instruction
Phetchaburi Rajabhat University

2566

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะ
ที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนคั่นใจและแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ผู้วิจัย นางสาวปริญญา ใจตรง

สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน

ปี พ.ศ. 2566

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	คณะกรรมการสอบ
.....ที่ปรึกษาหลัก	ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล)	(รองศาสตราจารย์ ดร.สรีตา บัวเขียว)
.....ที่ปรึกษาร่วม	กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พีชาณิกา เพชรสังข์)	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล)
	กรรมการ
	(อาจารย์ ดร.พีชาณิกา เพชรสังข์)
	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุบลวรรณ ส่งเสริม)

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี อนุมัติให้บัณฑิตวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญส่ง)
คณบดีคณะครุศาสตร์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสนาะ กลิ่นงาม)
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนคั่นจิและแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 **ผู้วิจัย** นางสาวปริญญา ใจตรง **สาขาวิชา** หลักสูตรและการสอน **พ.ศ. 2566** **อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล **อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม** อาจารย์ ดร.พีชาณิกา เพชรสังข์

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคั่นจิของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคั่นจิของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ 3) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 4) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ และ 5) เพื่อศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคั่นจิของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนประจวบวิทยาลัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ห้องเรียน เพื่อใช้เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบฝึกทักษะ 3) แบบทดสอบการเขียนคั่นจิ ค่าความยากง่ายเท่ากับ 0.43-0.60 ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.26-0.71 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92 และ 4) แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ค่าความเชื่อมั่น 0.87 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะมีความสามารถในการเขียนคั่นจิหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะมีความสามารถในการเขียนคั่นจิสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
4. นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
5. พัฒนาการของความสามารถในการเขียนคั่นจิของนักเรียนจากการวัด 8 ครั้ง มีแนวโน้มที่ดีขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.47, 7.07, 8, 8.63, 8.67, 8.77, 9.13 และ 10.00 ตามลำดับ

คำสำคัญ: ความสามารถในการเขียนคั่นจิ แรงจูงใจในการเรียน เทคนิคออร์ฟিং แบบฝึกทักษะ

Thesis Title: Effects of Organizing Learning Activities using Morphing Techniques and Skill Exercises on Kanji Writing Ability and Japanese Language Learning Motivation of Eleventh Grade Students

Researcher: Ms. Parinya Jaitrong **Major:** Curriculum and Instruction **Year:** 2023 **Advisor:** Assist. Prof. Dr. Panya Thognil **Co-advisors:** Dr. Peechanika Pechsung

Abstract

The purposes of this research were 1) to compare Kanji writing ability of students being taught by organizing learning activities using morphing techniques and skill exercises between before and after learning, 2) to compare Kanji writing ability of students being taught by organizing learning activities using morphing techniques and skill exercises and those being taught by using a conventional approach, 3) to compare Japanese language learning motivation of students being taught by organizing learning activities using morphing techniques and skill exercises between before and after learning, 4) to compare Japanese language learning motivation of students being taught by organizing learning activities using morphing techniques and skill exercises and those being taught by using a conventional approach, and 5) to study development of Kanji writing ability of students being taught by organizing learning activities using morphing techniques and skill exercises. The subjects were two rooms tenth grade students in academic year 2022 of Prachuap Wittayalai School. They were divided into an experimental group and control group. The research instruments were 1) learning management plan, 2) the skill exercises, 3) Kanji writing tests ($p=0.43-0.60$, $r=0.26-0.71$, and reliability= 0.92), and 4) the Japanese language learning motivation tests (reliability= 0.87). The data were analyzed by using arithmetic, S.D., t-test, and content analysis.

The results of the study revealed that:

1. Kanji writing ability of students after being taught by organizing learning activities using morphing techniques and skill exercises were higher than those before at the .05 level of significance.
2. Kanji writing ability of students being taught by organizing learning activities using morphing techniques and skill exercises were higher than those being taught by using a conventional approach at the .05 level of significance.
3. Japanese language learning motivation of students after being taught by organizing learning activities using morphing techniques and skill exercises were higher than those before at the .05 level of significance.
4. Japanese language learning motivation of students who were taught by organizing learning activities using morphing techniques and skill exercises were higher than who were taught by using a conventional approach at the .05 level of significance.
5. Development of kanji writing ability of students from 8 measurements showed a trend of improvement with averages of 5.47, 7.07, 8, 8.63, 8.67, 8.77, 9.13 and 10.00, respectively.

Keywords: Kanji writing ability, Learning motivation, Morphing technique, Skill exercises

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสะดวกและความกรุณาอย่างสูงจากรองศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล และอาจารย์ ดร.พีชานิกา เพชรสังข์ ซึ่งท่านได้สละเวลาให้คำปรึกษา คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่งและขอขอบคุณรองศาสตราจารย์ ดร.สรีตา บัวเขียว ประธานสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุบลวรรณ ส่งเสริม กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาให้คำแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนงานวิจัยฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้เป็นอย่างสูง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ อาจารย์สุธารัตน์ สมรรถการและอาจารย์ทัดชา โนะมูระ ผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะในการแก้ไขเครื่องมือในการวิจัย จนเป็นเครื่องมือที่สมบูรณ์ ขอขอบคุณคณะครูและนักเรียนโรงเรียนประจวบวิทยาลัยที่ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้ข้อมูลและเก็บข้อมูลอย่างดียิ่งอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยฉบับนี้ ทำให้งานวิจัยฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อและคุณแม่ที่สนับสนุนเป็นกำลังใจในการทำวิจัยให้เสร็จลุล่วงไปได้และขอขอบคุณเพื่อน สาขาหลักสูตรและการสอน ให้คำปรึกษาและมีส่วนช่วยให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ปริญญญา ใจตรง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(3)
Abstract.....	(4)
กิตติกรรมประกาศ.....	(5)
สารบัญ.....	(6)
สารบัญตาราง.....	(9)
สารบัญภาพ	(11)
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญ	1
คำถามวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	6
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	7
ประโยชน์จากการวิจัยที่ได้รับ	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
ตอนที่ 1 ความสามารถในการเขียนคั่นจิ	9
1.1 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับคั่นจิ.....	9
1.2 ความหมายของคั่นจิ.....	10
1.3 ความหมายของความสามารถในการเขียนคั่นจิ	10
1.4 การพัฒนาการเรียนการสอนคั่นจิ.....	12
1.5 วิธีวัดความสามารถในการเขียนคั่นจิ	13
1.6 พัฒนาการในการเขียนคั่นจิ.....	14
1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	17
2.1 ความหมายของแรงจูงใจ.....	17
2.2 ความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียน	19
2.3 ประเภทของแรงจูงใจ.....	20
2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ.....	22

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.5 ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียน	23
2.6 ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียน	25
2.7 การสร้างแรงจูงใจในการเรียน	28
2.8 วิธีวัดแรงจูงใจในการเรียน	32
2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	33
ตอนที่ 3 เทคนิคมอร์ฟิง (Morphing)	36
3.1 ความหมายของเทคนิคมอร์ฟิง	36
3.2 กระบวนการของมอร์ฟิง	38
3.3 ประโยชน์ของเทคนิคมอร์ฟิง	38
3.4 การนำเทคนิคมอร์ฟิงไปใช้	38
3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	39
ตอนที่ 4 แบบฝึกทักษะ	41
4.1 ความหมายของแบบฝึกทักษะ	41
4.2 ความสำคัญของแบบฝึกทักษะ	42
4.3 ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ	43
4.4 ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี	44
4.5 หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะ	45
4.6 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะ	46
4.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	47
ตอนที่ 5 กรอบแนวคิดการวิจัย	50
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	51
การศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	51
การออกแบบการวิจัย	52
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	53
การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	53
การวิเคราะห์ข้อมูล	59
สถิติที่ใช้ในการวิจัย	59

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	63
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ของวัตถุประสงค์ข้อที่ 1-4	63
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ของวัตถุประสงค์ข้อที่ 5	65
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	72
สรุปผลการวิจัย	74
อภิปรายผลการวิจัย	74
ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์	78
ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป	78
บรรณานุกรม	79
ภาคผนวก	88
ภาคผนวก ก	89
- รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย	90
- หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิและขอความร่วมมือในการวิจัย	92
ภาคผนวก ข	96
- การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	97
ภาคผนวก ค	120
- เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	121
ภาคผนวก ง	199
- เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	200
ภาคผนวก จ	210
- ผลการทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิต (t-test) ของผลคะแนน	
ความสามารถในการเขียนคันจิ	211
- ผลคะแนนพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคันจิ	212
- ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ	213
ประวัติผู้วิจัย	215

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 รูปแบบการวิจัยของวัตถุประสงค์ข้อ 1-4.....	52
3.2 รูปแบบการวิจัยของวัตถุประสงค์ข้อ 5.....	52
3.3 แสดงแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ เรื่อง คณิต.....	54
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55
3.5 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการเขียนคณิศ.....	56
4.1 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของ คะแนนความสามารถในการเขียนคณิศก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับ แบบฝึกทักษะ (คะแนนเต็ม 60 คะแนน).....	63
4.2 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของ คะแนนความสามารถในการเขียนคณิศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ (คะแนนเต็ม 60 คะแนน).....	64
4.3 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของ คะแนนการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัด กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน.....	64
4.4 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของ คะแนนการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัด กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับ การจัดกิจกรรมแบบปกติ.....	65
4.5 คะแนนพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคณิศ.....	66
ตารางภาคผนวกที่	
ข.1 ตารางวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โดยใช้ เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะ.....	97
ข.2 ตารางวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบการเขียนคณิศ.....	105
ข.3 ตารางผลการวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบ แสดงค่าความยาก (p) ค่าอำนาจ จำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ.....	106
ข.4 ตารางแสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ.....	109
ข.5 ตารางวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของในการเรียนภาษาญี่ปุ่น.....	111

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางภาคผนวกที่	
ข.6 ตารางแสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น.....	116
ข.7 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกทักษะ.....	118
จ.1 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของคะแนนความสามารถในการเขียนคำจีก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะ (คะแนนเต็ม 60 คะแนน).....	211
จ.2 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของคะแนนความสามารถในการเขียนคำจิก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ (คะแนนเต็ม 60 คะแนน).....	211
จ.3 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของคะแนนการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน.....	211
จ.4 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของคะแนนการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ.....	212
จ.5 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ.....	212

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
4.1 แสดงพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคันจิ.....	67
4.2 แสดงผลจากการทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับตำแหน่งที่ตั้ง.....	67
4.3 แสดงผลจากการทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับตำแหน่งที่ตั้ง.....	68
4.4 แสดงผลจากการทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับสัปดาห์.....	68
4.5 แสดงผลจากการทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับสัปดาห์.....	69
4.6 แสดงผลจากการทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับอวัยวะในร่างกาย.....	69
4.7 แสดงผลจากการทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับอวัยวะในร่างกาย.....	70
4.8 แสดงผลจากการทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับสัตว์.....	70
4.9 แสดงผลจากการทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับสัตว์.....	71

บทที่ 1 บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

เมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 โลกยิ่งเห็นความสำคัญของภาษาต่างประเทศชัดเจนมากยิ่งขึ้น ควบคู่ความสำคัญของไอซีที เพราะทั้งสองสิ่งเป็นเครื่องมือสำคัญของโลกาภิวัตน์ สำหรับเข้าถึงองค์ความรู้ของโลก รวมทั้งการเข้าถึงและร่วมมือกันของผู้คนต่างชาติต่างวัฒนธรรม การรวมกลุ่มประเทศ เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและแลกเปลี่ยนความร่วมมือระหว่างประเทศ นอกจากภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลจะมีบทบาทสำคัญแล้วภาษาอื่นก็มีความสำคัญต่อการของเศรษฐกิจด้วย ดังนั้นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 และฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2551 จึงให้ความสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนการสอนต่างประเทศ โดยกำหนดให้ผู้เรียนทุกระดับชั้นต้องเรียนภาษาอังกฤษและให้เลือกเรียนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ตามความพร้อมของสถานศึกษาและความต้องการของผู้เรียน ปัจจุบันภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาต่างประเทศที่สองที่เปิดเรียนในโรงเรียนตามนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการส่งเสริมให้ผู้เรียนและประชาชนมีความสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านภาษาของประชาชน อันเป็นกลยุทธ์หนึ่งของการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ บนเวทีระหว่างประเทศ การพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้และทักษะภาษาญี่ปุ่นในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานต้องเป็นไปตามมาตรฐานสาระการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาญี่ปุ่น เป็นวิชาเลือกที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนใหญ่สภาพจริงของการเรียนรู้ไม่ต่อเนื่องเหมือนเช่นภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนและสถานศึกษาจึงประสบความยุ่งยากในการกำหนดขอบข่ายและสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้เรียน ครูจึงต้องการแนวทางที่ชัดเจนว่าขอบข่ายการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในแต่ละระดับชั้นควรมีมากหรือน้อยเพียงใด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ภาษาญี่ปุ่นเป็นอีกภาษาที่เป็นภาษาทางเลือกสำหรับผู้สนใจในระดับโรงเรียนที่เปิดสอนเป็นโปรแกรมและวิชาเลือกสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเช่นเดียวกับภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เนื่องจากทั้งประเทศญี่ปุ่น เป็นประเทศที่เติบโตและพัฒนาทางอุตสาหกรรม เศรษฐกิจ และเทคโนโลยีใหม่ ๆ อย่างรวดเร็วมาก ทำให้ภาษาญี่ปุ่นเป็นที่นิยมและต้องการของตลาดอาชีพมากขึ้น การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นสถานศึกษาต่างจัดทำหลักสูตรเอง ยังไม่มีหลักสูตรเฉพาะตามมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จึงไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาซึ่งเป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของกระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นให้เป็นมาตรฐานเดียวกันและเป็นไปตามมาตรฐานสากลของเจ้าของภาษา จึงจัดทำมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้เป็นขั้นปี เพื่อแนวทางสำหรับสถานศึกษานำไปออกแบบบทเรียนและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้เหมาะสมกับผู้เรียนและสถานการณ์การเรียนการสอนในโรงเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาญี่ปุ่นตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตาม ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียนและแสดงออก สามารถใช้ภาษาในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพื่อเข้าถึง ปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของคนญี่ปุ่น สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย ด้วยภาษาญี่ปุ่นอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่นขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แต่การสอนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาต่างประเทศในฐานะภาษาที่สองนับเป็นเรื่องที่ยากที่จะทำให้ผู้เรียน ประสบความสำเร็จได้ในการที่จะสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นได้ด้วยระยะเวลาอันรวดเร็ว ปัญหาหนึ่ง อาจจะมาจากวัฒนธรรมทางภาษาที่มีความแตกต่างกันอย่างมากระหว่างภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น ทั้งในเรื่องของตัวอักษร การออกเสียง และไวยากรณ์ (สมพร โกมารทัต, 2548)

จากข้อมูลการสำรวจสำหรับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเมื่อถูกถามว่า “สิ่งที่ยากที่สุดของ ภาษาญี่ปุ่นคืออะไร” ส่วนใหญ่จะตอบว่า “คันจิยากที่สุด” และจากข้อมูลการสำรวจเกี่ยวกับหัวข้อ ที่ยากสำหรับผู้ศึกษาภาษาญี่ปุ่นชาวไทย พบว่าอักษรคันจิมักเป็นหัวข้อที่ได้รับการกล่าวว่าเป็นปัญหา ในการเรียนภาษาแทบทุกครั้ง (ทัศนีย์ เมธาพิสิฐ และคนอื่น, 2547) คันจิแปลว่า อักษรจีนที่กำเนิดขึ้น ในประเทศจีนเมื่อประมาณ 5,000 ปีก่อนหน้านี้ กล่าวกันว่ามียังมีจำนวนถึง 50,000 ตัวแต่ที่ใช้กันอยู่จริง มีประมาณ 5,000 ตัว คันจิได้เผยแพร่เข้ามาในประเทศญี่ปุ่นเมื่อประมาณ 1,700 ปีก่อนหน้านั้นพร้อมกับ พระพุทธศาสนาและวัฒนธรรมอื่น ๆ ของจีนในการที่จะจำ อ่าน และเขียนคันจิทั้งหมดนี้เป็นเรื่อง ที่ยากลำบากในปี ค.ศ.1946 จึงได้มีการกำหนดคันจิที่ใช้ในชีวิตประจำวันเรียกว่า โตโยคันจิ มีทั้งหมด 1,850 ตัว และต่อมาในปี ค.ศ.1981 ได้มีการกำหนดคันจิที่ใช้กันมากในชีวิตประจำวันเรียกว่า โจโยคันจิ มีทั้งหมด 1,945 ตัว ซึ่งมีคันจิที่ยืมมาจากจีนโดยปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสมกับคันจิที่ญี่ปุ่น ประดิษฐ์ขึ้นใช้เอง ศาสตราจารย์โยชิอากิ แห่งมหาวิทยาลัยวาเซดะ กล่าวว่า คันจิไม่ใช่ตัวอักษรแต่เป็น สัญลักษณ์ เช่น เมื่อเห็น 木 ทำให้นึกถึงภาพต้นไม้ เพราะตัวอักษรคันจิคือสัญลักษณ์ที่กำเนิดมาจากรูปร่างจึงไม่ควรใช้กลวิธีการสอนแบบเดิมที่จดจำรูปแบบเก่า ว่าแต่ละเส้นมีความหมายว่าอย่างไร โดยพื้นฐานแรกในการเรียนอักษรคันจิ คือการเรียนอักษรคันจิประเภทอักษรภาพถือเป็นสิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นสามารถต่อยอดในการเรียนอักษรที่ยากขึ้นได้ตามลำดับ (สมพร โกมารทัต, 2548) การเขียนคันจิได้สวย มีพื้นฐานการเขียนคือจากซ้ายไปขวา แยกจากบนลงล่าง ทั้งเส้นหยุด เส้นหวัด เส้นปล่อยขยาย ต่างเป็นเส้นคนละชนิดกันจึงควรเขียนโดยระมัดระวังความแตกต่างเหล่านี้ด้วยการเขียนบางส่วนของคันจิให้มีขนาดใหญ่หรือเล็กเกินไปย่อมทำให้อักษรดูไม่สวย จึงควรคำนึงถึงความสมดุลของตัวอักษรให้ดีด้วย (สมเกียรติ เสงี่ยมกิจจวนิช, 2554)

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยในการสอนภาษาญี่ปุ่นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประจำวิทยาลัย ครูใช้วิธีการสอนคันจิโดยการเขียนให้นักเรียนดูบนกระดาน และให้นักเรียน เขียนคันจิตามส่วนใหญ่จะเป็นการเขียนซ้ำ ๆ หลายครั้งในแบบฝึกทักษะ เพื่อพยายามจำลำดับเส้น และองค์ประกอบของเส้นในการเขียน เพื่อให้เขียนได้ถูกต้องและสวยงาม นักเรียนส่วนใหญ่เขียน ไม่ถูกต้องและไม่ชอบการฝึกเขียนซ้ำ ๆ ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ท้อถอยและเนื่องจากแบบฝึกทักษะ ไม่มีรูปภาพประกอบ มีเพียงตัวอักษรจึงทำให้ รู้สึกว่าไม่อยากเขียนคันจิ ไม่สามารถเขียนคันจิได้ จึงเป็นอุปสรรคในการเรียนภาษาญี่ปุ่น และทำให้นักเรียนหมดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นต่อไป

ในปัจจุบันเป็นที่ทราบกันถึงคุณสมบัติของการใช้ภาพอนิเมชันหรือภาพเคลื่อนไหวในการเรียนการสอน ว่าเป็นภาพกราฟฟิกที่ดูแล้วเคลื่อนไหว ช่วงดึงดูดสายตาและสร้างความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ทำให้ไม่รู้สึغبื้อหน่ายในการดู ช่วยให้เข้าใจสิ่งที่เรียนได้ง่ายและตรงกัน เพราะภาพเคลื่อนไหวนั้นจะสามารถนำเสนอ ได้ชัดเจนมากกว่านำเสนอเพียงตัวหนังสือหรือภาพนิ่งโดยใช้เทคนิคมอร์ฟิงนี้มาใช้ในการออกแบบตัวอักษรคันจิ ในการสร้างภาพเคลื่อนไหว โดยการเปลี่ยนรูปร่างหรือการหลอมภาพ เป็นเทคนิคในการทำภาพอนิเมชันให้เคลื่อนไหว โดยใช้การเติมช่องว่างระหว่างภาพที่ไม่เหมือนกัน เพื่อให้ดูเหมือนว่าภาพหนึ่งถูกหลอมละลายไปเป็นอีกภาพ โดยมีการแสดงการหลอมของภาพหนึ่งไปสู่อีกภาพหนึ่งให้เห็นด้วย โดยจะช่วยสร้างให้ภาพระหว่างสองภาพหรือภาพหลายๆภาพผสมผสานกันอย่างสมบูรณ์ดูเรียนเนียนกลมกลืน (กิดานัน มลิทอง, 2548) เทคนิคนี้ได้พิสูจน์แล้วว่าสามารถเป็นเครื่องมือที่มีความสามารถในการสร้างผลงานทางมัลติมีเดีย การนำเสนอทางด้านการศึกษา

การใช้เทคนิคมอร์ฟิงมาช่วยในการเรียนคันจิเพียงอย่างเดียว นั้น ผู้เรียนยังขาดการฝึกฝนทักษะการเขียนจริง โดยคุณัญญ์ สมชนะกิจและคณะ (2560) ได้กล่าวว่า กิจกรรมเสริมทักษะอักษรคันจิสามารถนำมาใช้ในห้องเรียนในฐานะแบบฝึก แบบทบทวนหรือแบบทดสอบเพื่อวัดและประเมินผลการเรียนรู้หลังเรียนได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบฝึกทักษะการเขียน โดยวันเพ็ญ บุญเที่ยง (2549) กล่าวว่า แบบฝึกมีความสำคัญเพราะเป็นวิธีสอนที่สนุก ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น เพราะนักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาฝึกให้เกิดความเข้าใจยิ่งขึ้นและยังจำเนื้อหาในบทเรียน คำศัพท์ต่าง ๆ ได้คงทน สามารถนำแบบฝึกมาทบทวนเนื้อหาเดิมด้วยตนเองและทราบข้อบกพร่องของตนเอง นำไปปรับปรุงแก้ไขได้ทันที ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการทดลองของวัดสัน นั่นคือสิ่งที่ได้ทำตามที่ได้รับฝึกฝนหรือกระทำบ่อย ๆ ย่อมทำให้ผู้ฝึกคล่องแคล่วสามารถทำได้ดี ในทางตรงกันข้ามสิ่งที่ได้ทำตามที่ไม่ได้รับการฝึกฝนหรือกระทำซ้ำก็จะไม่ช่วยให้เกิดทักษะเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ อังสนา ภาระเวช (2549) กล่าวว่าแบบฝึกทักษะที่ครูนำมาเป็นเครื่องมือในการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้เป็นสื่อการเรียนที่ทำขึ้นอย่างเป็นระบบ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เกิดจากการกระทำจริง ทราบความก้าวหน้าของตนเอง สามารถนำแบบฝึกมาทบทวนเนื้อหาเดิมด้วยตนเอง และช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะต่าง ๆ ได้ดีขึ้น การสอนภาษาญี่ปุ่นที่โรงเรียน มีแบบฝึกทักษะที่มีเพียงตัวอักษรคันจิและตารางให้นักเรียนคัดตัวอักษร หลังจากเรียนจบหน่วยการเรียนรู้ ครูสอนเขียนบนกระดาน นักเรียนจึงทำแบบฝึกทักษะ

ปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ที่ทำให้ผู้เรียนจำนวนไม่น้อยที่เลิกเรียนภาษาญี่ปุ่นกลางคัน ไม่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นต่อเพราะคิดว่าการเขียนตัวอักษรคันจิเป็นเรื่องค่อนข้างยาก เนื่องจากภาษาไทยไม่ได้ใช้การอธิบายความหมายของตัวอักษรด้วยภาพเหมือนตัวอักษรคันจิ ซึ่งเป็นข้อแตกต่างทางวัฒนธรรมภาษา หากผู้เรียนไม่รู้วิวัฒนาการของตัวอักษร ไม่รู้รากศัพท์ ก็จะทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ท้อแท้ และไม่อยากเขียนตัวอักษรคันจิ จึงทำให้การเรียนล้มเหลว (บุญศิลา เรื่องสมบูรณ์, 2549) การเรียนการสอนที่ครูดำเนินการอยู่นั้น มักใช้วิธีการบอกความหมายให้ผู้เรียน และให้ผู้เรียนเขียนตาม ซึ่งเป็นการมองข้ามความหมายแฝงที่อยู่ในสัญลักษณ์ตัวอักษรคันจิ ดังนั้นทางผู้วิจัยจึงนำเทคนิคมอร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากภาพ ซึ่งดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้แบบฝึกทักษะ จะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนที่ดีขึ้น นำไปสู่การสรุปความคิดรวบยอด และสร้างแรงจูงใจให้เกิดทักษะมากยิ่งขึ้น

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยนำเทคนิคมอร์ฟฟิงมาช่วยในการเรียนตัวอักษรคันจิ จะช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น โดยผลการวิจัยของ วรานนท์ กำแพงแก้ว (2555) กล่าวว่า การใช้ภาพเคลื่อนไหวแบบมอร์ฟฟิงที่มีการหลอมภาพอย่างกลมกลืน เรียบเนียนทำให้น่าสนใจ และสื่อความหมายของอักษรคันจิได้ชัดเจนสอดคล้องกับ กิดานันท์ มลิทอง (2531) ที่กล่าวว่า ภาพสามารถใช้ในการสื่อสารและสื่อความหมายได้เป็นอย่างดี และมีความเป็นรูปธรรมที่สามารถอธิบายความหมายได้ในตัวเอง หรือช่วยอธิบายสิ่งที่เปนนามธรรมให้กระจ่างชัดเจน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาพที่มีความเคลื่อนไหวช่วยดึงดูด เราความสนใจ ดังนั้นการใช้เทคนิคมอร์ฟฟิงในการเรียนตัวอักษรคันจิ จะช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตัวอักษรคันจิโดยนำเทคนิคมอร์ฟฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะ เพื่อช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ผู้วิจัยได้ศึกษาผลการวิจัยของ นภาลักษณ์ ตั้งอรุณศิลป์ (2559) กล่าวว่า การนำเทคนิคมอร์ฟฟิงมาร่วมกับแบบฝึกทักษะในการเรียนภาษาจีนเป็นกระบวนการเรียนรู้เน้นกิจกรรมที่หลากหลาย ทำให้นักเรียนเกิดความสุขในการเรียนและอยากฝึกภาษาจีน สร้างความกระตือรือร้นให้กับผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยนำเทคนิคมอร์ฟฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น โดยแบบฝึกทักษะที่นำมาใช้นั้นมีรูปภาพประกอบแล้วให้นักเรียนเขียนเป็นตัวอักษรคันจิ และมีตัวอักษรคันจิเพียงอย่างเดียวแล้วให้นักเรียนวาดรูปภาพประกอบ ซึ่งจะประกอบด้วย 1) ชื่อของชุดแบบฝึกทักษะ 2) คำนำ 3) คำชี้แจงการใช้ 4) แบบฝึกทักษะจำนวน 3 ตอน 4 ชุด

จากปัญหาและความสำคัญของการจัดการเรียนการสอน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนคันจิและแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร 4 ๓1212 โรงเรียนประจวบวิทยาลัย เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยมาเป็นแนวทางการพัฒนาคุณภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไป

คำถามการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนคันจิของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. ความสามารถในการเขียนคันจิของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติหรือไม่
3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
4. แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติหรือไม่

5. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนคั่นจิจของนักเรียนได้หรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคั่นจิจของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคั่นจิจของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
4. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ
5. เพื่อศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคั่นจิจของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะ

สมมติฐานของการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนคั่นจิจของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน
2. ความสามารถในการเขียนคั่นจิจของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ
3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนคั่นจิจ
4. แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนเรียน
5. แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาประจำบุรีรัมย์ โรงเรียนประจำวิทยาลัย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนประจำวิทยาลัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยผู้วิจัยได้สุ่มนักเรียนจาก 2 ห้องเรียน เพื่อใช้เป็นกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม กลุ่มละ 1 ห้องเรียน ซึ่งมีขั้นตอนการจัดห้องเรียนด้วยวิธีการจับสลากเพื่อกำหนดกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

ตัวแปรของการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟพวงรวมกับแบบฝึกทักษะ
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

ตัวแปรตาม คือ

1. ความสามารถในการเขียนคันจิ
2. แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาญี่ปุ่นเอกสาร 4 หน่วยการเรียนรู้ คันจิ

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ใช้เวลาจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ รวมทั้งหมด 16 คาบเรียน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความสามารถในการเขียนคันจิ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเขียนตัวอักษรคันจิ โดย 1. เขียนส่วนประกอบของเส้นคันจิโดยมีองค์ประกอบของเส้นที่ถูกต้อง 2. เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิ ได้ถูกต้องตามลำดับเส้นขีดก่อนหลัง ผูกเขียนด้วยดินสอในกระดาษตารางคัดคันจิ ถ้าเขียนตามลำดับ ที่ถูกต้องแล้วจะทำให้แสดงความหมายได้ถูกต้องและรากฐานของตัวอักษรจะช่วยให้ทราบความหมาย ของตัวอักษรคันจิตัวนั้นจะทำให้เขียนได้รวดเร็วและสวยงาม โดยวัดความสามารถในการเขียนคันจิด้วย แบบทดสอบการเขียนคันจิมีลักษณะเป็นแบบอัดนัย ให้ข้อละ 2 คะแนน คะแนนเต็ม 60 คะแนน จำนวน 30 ข้อ วัดก่อนเรียนและหลังเรียน

แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น หมายถึง แรงผลักดันหรือความมุ่งมั่นของนักเรียน ในการเขียนคันจิ เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในจิตใจทำให้ผู้เรียนแสดงออกถึงพฤติกรรมที่อยากเขียนคันจิ มีความเพียรพยายามที่จะเขียนและอยากเรียนภาษาญี่ปุ่นอย่างต่อเนื่อง จนบรรลุตามเป้าหมาย ที่กำหนด โดยวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้วยแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นการวัดแบบ มาตรฐานค่า 5 ระดับ คือ แทบจะไม่เคยเกิดขึ้น, นาน ๆ ครั้ง, บางครั้ง, บ่อยครั้ง, และบ่อยมาก จำนวน 40 ข้อ วัดก่อนเรียนและหลังเรียน

เทคนิคออร์ฟี่ หมายถึง เทคนิคกระบวนการทางภาพ ที่ผสมผสานภาพที่ไม่เหมือนกัน โดยการหลอมภาพ เปลี่ยนรูปภาพแรกไปเป็นอีกภาพหนึ่งด้วยการบิดงอหรือการจางหายไปแล้วทำให้เกิด ภาพใหม่ขึ้นมาอย่างสมบูรณ์ แบบเนียนและดูสมจริงมี 3 ขั้นตอนดังนี้ 1. นำเสนอภาพที่แสดงความหมาย ของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ ตัวละ 2 ครั้ง 2. นำเสนอตัวอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอม เป็นภาพที่แสดงความหมายของตัวอักษรคันจิ ตัวละ 2 ครั้ง 3. นำเสนอรูปแบบภาพแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น ตัวอักษร จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพ ตัวละ 2 ครั้ง

แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อที่จำเป็นต่อการเรียนการสอน ช่วยพัฒนาทักษะในเรื่องที่เรียนรู้ให้มากขึ้น โดยอาศัยการฝึกฝนหรือปฏิบัติด้วยตนเองของผู้เรียน แบบฝึกทักษะจะเป็นการเสริมทักษะพื้นฐาน เพื่อฝึกทบทวนความรู้ที่เรียนไป ทำให้เกิดทักษะกระบวนการคิด การเรียนรู้ที่ได้เรียนไปแล้วให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่วและถูกต้อง โดยแบบฝึกทักษะประกอบด้วย 1. ชื่อของชุดแบบฝึกทักษะ 2. คำนำ 3. คำชี้แจงการใช้ 4. แบบฝึกทักษะจำนวน 3 ตอน 4 ชุด

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะ หมายถึง การสอนที่ใช้เทคนิคกระบวนการทางภาพที่ร่วมกับแบบฝึกทักษะ โดยมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. นำเสนอภาพที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ ตัวละ 2 ครั้ง หลังจากจบการนำเสนอให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะ

2. นำเสนอตัวอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพที่แสดงความหมายของตัวอักษรคันจิ ตัวละ 2 ครั้ง หลังจากจบการนำเสนอให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะ

3. นำเสนอรูปแบบภาพแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรจากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพ ตัวละ 2 ครั้ง หลังจากจบการนำเสนอให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะ

พัฒนาการในการเขียนคันจิ หมายถึง คະแนนเฉลี่ยจากแบบฝึกทักษะของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะที่สูงขึ้น

นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ โรงเรียนประจวบวิทยาลัย

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ หมายถึง การสอนคันจิโดยการเขียนให้นักเรียนดูบนกระดาน และให้นักเรียนเขียนคันจิตามส่วนใหญ่จะเป็นการเขียนซ้ำ ๆ หลายครั้งในแบบฝึกทักษะเพื่อพยายามจำลำดับเส้นและองค์ประกอบของเส้นในการเขียน เพื่อให้เขียนได้ถูกต้องและสวยงาม

ประโยชน์ที่ได้รับการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนและผู้สนใจในการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนคันจิ

2. เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนในการสอนรายวิชาอื่น ๆ ต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัยโดยแยกตามหัวข้อดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ความสามารถในการเขียนคั่นจิ

- 1.1 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับคั่นจิ
- 1.2 ความหมายของคั่นจิ
- 1.3 ความหมายของความสามารถในการเขียนคั่นจิ
- 1.4 การพัฒนาการเรียนการสอนคั่นจิ
- 1.5 วิธีวัดความสามารถในการเขียนคั่นจิ
- 1.6 พัฒนาการในการเขียนคั่นจิ
- 1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

- 2.1 ความหมายของแรงจูงใจ
- 2.2 ความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียน
- 2.3 ประเภทของแรงจูงใจ
- 2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ
- 2.5 ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียน
- 2.6 ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียน
- 2.7 การสร้างแรงจูงใจในการเรียน
- 2.8 วิธีวัดแรงจูงใจในการเรียน
- 2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 3 เทคนิคมอร์ฟิง (Morphing)

- 3.1 ความหมายของเทคนิคมอร์ฟิง
- 3.2 กระบวนการของมอร์ฟิง
- 3.3 ประโยชน์ของเทคนิคมอร์ฟิง
- 3.4 การนำเทคนิคมอร์ฟิงไปใช้
- 3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 4 แบบฝึกทักษะ

- 4.1 ความหมายของแบบฝึกทักษะ
- 4.2 ความสำคัญของแบบฝึกทักษะ
- 4.3 ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

4.4 ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

4.5 หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะ

4.6 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะ

4.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 5 กรอบแนวคิดของการวิจัย

ตอนที่ 1 ความสามารถในการเขียนคันจิ

จากการศึกษาและสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนคันจิ ผู้วิจัยจำแนกการนำเสนอออกเป็น 6 ประเด็นได้แก่ 1) ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับคันจิ 2) ความหมายของคันจิ 3) ความหมายของความสามารถในการเขียนคันจิ 4) การพัฒนาการเรียนการสอนคันจิ 5) วิธีวัดความสามารถในการเขียนคันจิ 6) พัฒนาการในการเขียนคันจิ และ 7) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแต่ละประเด็นมีรายละเอียด ดังนี้

1.1. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับคันจิ

สุเทพ น้อมสวัสดิ์ (2556) กล่าวว่า อักษรคันจิเป็นอักษรภาพที่ถือกำเนิดในประเทศจีนราว 6000 ปี ก่อน ต่อมาราว 2200 ปี ก่อนในสมัยราชวงศ์ฉินได้มีการรวบรวมอักษรคันจิให้เป็นระเบียบแบบแผนมีมาตรฐานเดียวกันแล้วได้เข้ามาสู่ประเทศญี่ปุ่นผ่านประเทศเกาหลี พร้อมกับศาสนาพุทธและวัฒนธรรม อื่น ๆ ในราว 1600 ปีก่อน อักษรคันจิที่รวบรวมไว้ในพจนานุกรมคันจิที่ใหญ่ที่สุดชื่อ kokijiten ปีคริสต์ศักราช 1946 กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดอักษรคันจิที่ใช้ในชีวิตประจำวันซึ่งเรียกว่า “ไคโยคันจิ” รวบรวมอักษรคันจิไว้ประมาณ 47,000 ตัว ในประเทศญี่ปุ่นใช้อักษรคันจิอยู่ประมาณ 6,000 ตัวที่ได้รวมไว้ในปี ค.ศ. 1972 โดยสมาคมมาตรฐานอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (JIS) แต่อักษรคันจิที่ใช้ในหนังสือพิมพ์และนิตยสารต่าง ๆ มีประมาณ 3,000-4,000 ตัว ขึ้นมาใช้อักษรคันจิ 1,850 ตัว และต่อมาในปีคริสต์ศักราช 1981 ได้กำหนดเพิ่มขึ้นมาอีก 95 ตัวรวมเป็น 1,945 ตัวอักษรและใช้ชื่อว่า “โจโยคันจิ” ต่อมาในปีคริสต์ศักราช 2010 กระทรวงศึกษาธิการ วัฒนธรรม กีฬา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้ประกาศการใช้มาตรฐาน “โจโยคันจิ” ใหม่โดยตัดอักษรคันจิที่ไม่ใช่ออกไป 5 ตัว และเพิ่มของใหม่เข้ามา 196 ตัว รวมเป็น 2,136 ตัว ใน “โจโยคันจิ” 2,136 ตัวนี้ได้กำหนด “เคียวอิกุคันจิ” ผลการวิจัยของประเทศญี่ปุ่นกล่าวว่า ถ้าจำอักษรคันจิที่ใช้บ่อย ๆ ได้ 500 ตัว ก็จะอ่านสิ่งพิมพ์ได้เข้าใจถึง 80% และถ้าจำอักษร “เคียวอิกุคันจิ” ที่บังคับให้นักเรียนชั้นประถม 1-6 เรียน จำนวน 1,006 ตัวได้ก็จะอ่านสิ่งพิมพ์ได้เข้าใจถึง 94%

สมเกียรติ เชวงกิจวินิช (2554) กล่าวว่า ในอดีตประเทศญี่ปุ่นไม่มีตัวอักษรและเริ่มรับอักษรคันจิมาจากประเทศจีนราวศตวรรษที่ 3 โดยเสียงอ่านของจีนที่รับเข้ามาในยุคนั้นเรียกว่าเสียงอง ต่อมาเริ่มมีการใช้อักษรคันจิซึ่งมีความหมายเดียวกันในการเขียนคำภาษาญี่ปุ่นด้วย โดยเรียกว่า เสียงคุน ดังนั้น เสียงคุน จึงมักแสดงความหมายของคำศัพท์อย่างชัดเจน

สุภา ปัทมานันท์ (2553) กล่าวว่า คันจิเป็นอักษรจีนเกิดขึ้นในประเทศจีนเมื่อกว่า 3,000 ปีมาแล้ว เริ่มแรกคันจิมีลักษณะคล้ายสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเรา เช่น 川 แม่น้ำ (การไหลของสายน้ำ)

木 ต้นไม้(ลักษณะต้นไม้และราก) 火 ไฟ (ลักษณะเปลวไฟ) เป็นต้น คันจิเป็นตัวอักษรของชาวฮั่น ซึ่งญี่ปุ่นยืมตัวอักษรมาจากจีน โดยยืมทั้งรูปแบบของตัวอักษร เสียง อ่านและความหมาย ต้นกำเนิดของอักษรคันจินั้นถือกำเนิดขึ้นในประเทศจีนเมื่อ ประมาณ 4,000 ปีที่แล้ว

ในปี ค.ศ.1972 สมาคมมาตรฐานอุตสาหกรรมแห่งญี่ปุ่นได้กำหนดความรู้ระดับสูงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรู้จักอักษรคันจิทั้งสิ้นที่มีมากกว่า 6,000 ตัว โดยที่ในหนังสือพิมพ์และนิตยสารจะใช้ตัวอักษรคันจิอยู่ที่ประมาณ 3,000 ตัว (วิสูตร วิเศษจินดา, 2547) ต่อมาในปี ค.ศ.1981กระทรวงศึกษาธิการของญี่ปุ่นได้กำหนดอักษรคันจิที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เรียกว่า 常用漢字 じょうようかんじ (Jouyoukanji) ไว้มีจำนวนทั้งสิ้น 1,954 ตัว โดยแบ่งเป็นตัวอักษรคันจิสำหรับชั้นประถมศึกษาในปี พ.ศ.2553 ประเทศญี่ปุ่นได้ประกาศอักษรคันจิที่จำเป็นในชีวิตประจำวันชุดใหม่โดยตัดตัวอักษรคันจิโดยที่เป็นตัวไม่มีการใช้ออกไป 5 ตัวและเพิ่มเข้ามาใหม่จำนวนอีก 196 ตัว (นิชิคาวา โคทสึ, 2555) ปัจจุบันจึงมีตัวอักษรคันจิที่จำเป็นในชีวิต รวมทั้งสิ้น 2,136 ตัว

สรุปได้ว่า คันจิเป็นอักษรภาพที่เกิดขึ้นในประเทศจีน โดยประเทศญี่ปุ่นรับอักษรคันจิมาจากประเทศจีน โดยยืมทั้งรูปแบบตัวอักษร เสียงอ่านและความหมาย โดยเสียงอ่านของจีนที่รับเข้ามานั้นเรียกว่า เสียงอง ต่อมาเริ่มมีการใช้ตัวอักษรคันจิซึ่งมีความหมายเดียวกันในการเขียนคำภาษาญี่ปุ่น จึงเรียกว่า เสียงคุน กระทรวงศึกษาธิการของญี่ปุ่นได้กำหนดตัวอักษรคันจิที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ปัจจุบันจึงมีตัวอักษรคันจิที่ใช้ในชีวิตประจำวันทั้งสิ้น 2,136 ตัว

1.2 ความหมายของคันจิ

ปราณี จงสุจริตธรรม (2553) กล่าวว่าคันจิ หมายถึง อักษรจีนเป็นอักษรที่กำเนิดขึ้นในประเทศจีนเมื่อประมาณ 5,000 ปีก่อนหน้านี้

วรานนท์ กำแพงแก้ว (2553) กล่าวว่าคันจิ หมายถึง อักษรภาพญี่ปุ่นที่รับมาจากจีนเป็นอักษรที่มีวิวัฒนาการจากการวาดภาพในสมัยโบราณพัฒนาเป็นระบบการเขียนที่มีมาตรฐาน มีลักษณะเป็นอักษรภาพที่มีความหมายในตัวเองสามารถจินตนาการได้สูง

บุญศิญา เรื่องสมบูรณ์ (2549) กล่าวว่า อักษรคันจิ หมายถึง อักษรจีนที่ญี่ปุ่นนำมาประยุกต์ใช้ มีลักษณะเป็นอักษรภาพที่มีความหมายในตัวเองและมีเสียงอ่านเฉพาะที่มีกฎเกณฑ์

คันจิไทย (2549) คันจิ หมายถึง อักษรของชาวฮั่น เป็นตัวอักษรที่ญี่ปุ่นยืมมาจากจีน เป็นการยืมมาทั้งรูปแบบตัวอักษร ความหมายและเสียงอ่าน

สรุปได้ว่า คันจิ หมายถึง อักษรภาพที่ญี่ปุ่นรับมาจากจีน ที่มีความหมายในตัวเอง มีวิวัฒนาการจากการวาดภาพในสมัยโบราณ โดยยืมมาทั้งรูปแบบตัวอักษร ความหมายและเสียงอ่าน

1.3 ความหมายของความสามารถในการเขียนคันจิ

Yern Jing Xuan (2003) กล่าวว่า การเขียนอักษรคันจิหรืออักษรจีน ในช่วงเริ่มแรกจึงควรพยายามจดจำอักษรที่มาจากอักษรภาพ เพราะเกือบทั้งหมดเป็นตัวเดียวเขียนง่ายและมีจำนวนไม่มาก แต่ถูกนำไปใช้เป็นส่วนประกอบของตัวอักษรประเภทอื่น ๆ อย่างกว้างขวาง การเข้าใจในตัวหนังสือประเภทนี้จึงไม่เพียงแต่สามารถทำให้ผู้เรียนสร้างความคุ้นเคยกับตัวอักษรได้

เร็วขึ้นและเข้าใจระบบการเขียนในหลักซึ่งยิ่งขึ้นเท่านั้น แต่ยังทำให้รู้สึกสนุกสนานและเพลิดเพลินกับระบบการเขียนแปลกใหม่ชนิดนี้และที่สำคัญที่สุด ยังสามารถช่วยให้ผู้เรียนจำตัวอักษรตัวอื่น โดยเฉพาะตัวหนังสือผสมได้ง่ายอีกด้วย

Mamoru Ikuta (1993) กล่าวถึงวิธีการเรียนคันจิว่าสามารถใช้ลักษณะของตัวคันจิให้เป็นประโยชน์ เช่น เมื่อผู้เรียนเคยทราบความหมายมาแล้วเมื่อมาประสมกับคันจิตัวอื่น แม้ว่าจะเพิ่งเคยเห็นครั้งแรกแต่ก็สามารถทราบความหมายคร่าว ๆ ของคำนั้นได้และโครงสร้างส่วนประกอบของคันจินั้น แสดงเสียงและความหมาย สามารถช่วยให้เดาวิธีการอ่านและความหมายตัวคันจิได้นั้น หมายความว่าควรให้ผู้เรียนจดจำตัวอักษรคันจิประเภทอักษรภาพ รากฐานตัวอักษรคันจิก็จะช่วยให้ทราบความหมายอย่างคร่าว ๆ ของอักษรคันจิที่เกิดจากการประสมจากอักษรเหล่านั้นได้

ปราณี จงสุวรรดิธรรมและคณะ (2556) กล่าวว่า การเขียนอักษรคันจิผู้เรียนอาจใช้วิธีการจำในการเขียนทีละเส้น แต่ถ้าเป็นอักษรคันจิ ที่มีจำนวนหลายเส้นควรจดจำอักษรคันจินั้นเป็นส่วน ๆ เพราะจะทำให้จดจำง่ายขึ้นและควรเชื่อมโยงกับอักษรที่ใดเรียนมาแล้ว นอกจากนี้การจดจำว่าอักษรคันจิเหล่านั้นประกอบด้วย ตัวอักษรคาตากานะอะไรบ้างก็จะช่วยในการจดจำและเขียนอักษรคันจิได้ง่ายยิ่งขึ้น

สมเกียรติ เชวงกิจวานิช (2554) กล่าวว่า อักษรคันจิมีลำดับเส้น (ลำดับการเขียน) ซึ่งคิดค้นเพื่อให้สามารถเขียนตัวอักษรได้ถูกต้องและสวยงาม โดยพื้นฐานการเขียนคือ เขียนจากซ้ายไปขวาและจากบนลงล่าง ทั้งเส้นหยุด เส้นวัดและเส้นปล่อยชาย ต่างเป็นเส้นคนละชนิดกัน จึงควรเขียนโดยระมัดระวังความแตกต่างเหล่านี้ด้วย การเขียนบางส่วนของคันจิให้มีขนาดใหญ่หรือเล็กเกินไป ย่อมทำให้ตัวอักษรดูไม่สวยงามจึงควรคำนึงถึงความสมดุลของตัวอักษรให้ดียิ่งขึ้น

กระทรวงศึกษาธิการ (2553) ชาวจีนเขียนตัวอักษรตามลำดับเส้นขีดก่อนและหลังถ้าเขียนตามลำดับที่ถูกต้องแล้วจะทำให้แสดงความหมายได้ถูกต้องและจะทำให้เขียนได้รวดเร็วและสวยงาม โดยมีลำดับการเขียน ดังนี้

1. เขียนจากบนลงล่าง
2. เขียนจากซ้ายไปขวา
3. เขียนเส้นลากลงซ้ายก่อนเส้นลากลงขวา
4. เขียนเส้นขวางก่อนเส้นตั้ง
5. เขียนจากนอกเข้าไปใน
6. เขียนตรงกลางก่อนเขียนสองข้าง
7. เขียนข้างในก่อนปิดช่อง

สุภา ปัทมานันท์ (2553) กล่าวว่า ในการฝึกเขียนคันจิ เริ่มแรกให้ใช้ดินสอดำBหรือ 2B ฝึกเขียนบนกระดาษที่มีช่องตารางขนาดใหญ่ ระมัดระวังลำดับการเขียนของแต่ละขีด ขีดใดเขียนก่อนหรือหลัง

สุภา ปัทมานันท์ (2553) กล่าวว่า ในการเขียนคันจิ ควรระมัดระวังลำดับการเขียนของแต่ละขีด ขีดใดเขียนก่อน ขีดใดเขียนหลัง ความสั้นยาว ทิศทาง ตำแหน่งและความโค้งตรง ของเส้น โดยทั่วไปแล้ว คันจิประกอบด้วยเส้นลักษณะต่อไปนี้

1. จุด แต้ม
2. เส้นนอน
3. เส้นตั้ง
4. เส้นโค้งตัววัด
5. เส้นงอ
6. เส้นหักมุม
7. เส้นปล่อยซ้าย
8. เส้นปล่อยขวา

ในการเขียนคันจิมีลำดับการเขียนคันจิ มีหลักทั่ว ๆ ไป ดังนี้

1. จากบนลงล่าง
2. จากซ้ายไปขวา
3. เขียนกรอบนอกสามด้านก่อน
4. เส้นปล่อยซ้ายปล่อยขวา
5. เส้นนอนก่อนเส้นตั้ง
6. เส้นกลางก่อนเส้นซ้ายหรือขวา
7. เส้นผ่ากลาง เขียนสุดท้าย

สรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนคันจิ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเขียนตัวอักษรคันจิโดย 1. เขียนส่วนประกอบของเส้นคันจิโดยมีองค์ประกอบของเส้นที่ถูกต้อง 2. เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิได้ถูกต้องตามลำดับเส้นขีดก่อนหลัง ผูกเขียนด้วยดินสอในกระดานตารางคัดคันจิ ถ้าเขียนตามลำดับที่ถูกต้องแล้วจะทำให้แสดงความหมายได้ถูกต้องและรากฐานของตัวอักษรจะช่วยให้ทราบความหมายของตัวอักษรคันจิตัวนั้น จะทำให้เขียนได้รวดเร็วและสวยงาม

1.4 การพัฒนาการเรียนการสอนคันจิ

Alsamarrai Qutaiba (2013) ได้ให้ข้อเสนอแนะจากการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนตัวอักษรคันจิสำหรับชาวต่างประเทศว่า การเรียนการสอนควรจำกัดจำนวนและปริมาณของตัวอักษรที่ใช้ในการสอนและต้องมีหนังสือคู่มือเรียนที่มีประสิทธิภาพ

Zhao Ming De (2013) ได้ให้ข้อเสนอแนะจากการทำวิจัยเกี่ยวกับการสอนตัวอักษรภาษาจีนแก่ชาวต่างชาติ การเรียนการสอนควรทำตามหลักการดังต่อไปนี้

1. วิธีการสอนต้องสอดคล้องกับลักษณะการจดจำตัวอักษรภาษาจีน
2. การสอนต้องทำตามลำดับขั้นตอนคือสอนจากง่ายไปหายากจากน้อย

ไปหามาก

3. หนังสือประกอบการเรียนการสอนต้องมีลักษณะเข้าใจง่ายและไม่

ตึงเครียด

Zhang Hui Fen (2013) ได้ให้ข้อเสนอแนะจากการศึกษาเกี่ยวกับการจัดทำหนังสือประกอบการสอนอักษรภาพภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ และได้ทำวิจัยเกี่ยวกับการสอนตัวอักษรภาษาจีนแก่ชาวต่างชาติว่าควรสอนตัวอักษรเดี่ยวก่อน แล้วจึงสอนอักษรผสม

Li Yang (2011) กล่าวว่า การสอนเขียนอักษรจีนต้องเน้นตัวอักษรเป็นหลัก จัดเนื้อหาตามความยากง่ายของลักษณะและกฎเกณฑ์ของตัวอักษร สอนตัวอักษรที่มีเส้นขีดน้อยก่อนที่มีเส้นขีดมากสอนทีหลัง สอนตัวอักษรที่ใช้บ่อยก่อน

Wang wen yu (2003) กล่าวว่า การเรียนอักษรคันจิหรืออักษรจีน ในช่วงเริ่มแรกจึงควรพยายามจดจำอักษรที่มาจากอักษรภาพ เพราะเกือบทั้งหมดเป็นตัวเดียว เขียนง่ายและมีจำนวนไม่มาก แต่ถูกนำไปใช้เป็นส่วนประกอบของตัวอักษรประเภทอื่น ๆ อย่างกว้างขวาง การเข้าใจในตัวอักษรประเภทนี้จึงไม่เพียงแต่สามารถทำให้ผู้เรียนสร้างความคุ้นเคยกับตัวอักษรได้เร็วขึ้นเข้าใจระบบการเขียนให้ลึกซึ้งขึ้นเท่านั้น แต่ยังทำให้รู้สึกสนุกสนานและเพลิดเพลินกับระบบการเขียนแปลกใหม่ชนิดนี้และที่สำคัญที่สุด ยังสามารถช่วยให้ผู้เรียนจำตัวอักษรตัวอื่นโดยเฉพาะตัวหนังสือผสมได้ง่ายอีกด้วย

สรุปได้ว่า การพัฒนาการเรียนการสอนคันจิ ควรจำกัดจำนวนและปริมาณของตัวอักษร สอนตัวอักษรที่ง่ายไปหายาก หนังสือประกอบการเรียนการสอนต้องมีลักษณะเข้าใจง่ายและไม่ตึงเครียด มีรูปภาพประกอบตัวอักษรภาพ สอนตัวอักษรที่มีเส้นขีดน้อย เป็นตัวอักษรเดี่ยวแล้วจึงเป็นตัวอักษรผสม จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลิน และช่วยให้ผู้เรียนจำตัวอักษรนั้นได้นอกจากนี้การมีแบบฝึกทักษะ ที่ให้นักเรียนได้ฝึกเขียนตัวอักษรคันจิ โดยเริ่มจากตัวอักษรที่เส้นขีดน้อยไปหามาก จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการเขียนได้ดียิ่งขึ้น

1.5 วิธีวัดความสามารถในการเขียนคันจิ

สุกัญญา ทองแห้ว (2564) ได้วัดความสามารถในการเขียนอักษรจีนโดยการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีน โดยกิจกรรมในแบบฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยว มี 1) อธิบายที่มาและความหมายของตัวอักษรจีน 2) ความหมายและการออกเสียงของตัวอักษรจีน 3) จำนวนขีดและลำดับขีดของตัวอักษรจีน 4) ฝึกอ่านตัวอักษรและคำศัพท์ที่มีตัวอักษรเดี่ยวนั้น ๆ เป็นส่วนประกอบ 5) ฝึกหัดคัดจีนตามลำดับขีด 6) ฝึกจำอักษรจีนจากรูปภาพ 7) เลือกคำตอบที่ถูกต้อง 8) เติมเส้นขีดของตัวอักษรที่หายไป

ทัศนวิทย์ ศรีมันตะ (2560) ได้วัดความสามารถในการเขียนอักษรจีนโดยสร้างแบบทดสอบการเขียนภาษาจีน ตามหน่วยการเรียนรู้ และตามสัดส่วนที่กำหนดไว้เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาจีน โดยใช้แบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ คือ ดีมาก ดี และพอใช้ตามเกณฑ์การให้คะแนนที่กำหนด

กิตติกาญจน์ รัตนพิทักษ์ (2557) ได้วัดความสามารถในการเขียนคันจิ แบบทดสอบวิธีการเขียน 15 ข้อ ซึ่งก่อนนำข้อสอบไปทำการทดสอบได้ให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและความเหมาะสมของจำนวนข้อแล้ว โดยมีการให้คะแนนคือ ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนน และถ้าตอบผิดให้ 0 คะแนน

ลี หยาง (2554) ได้วัดความสามารถในการเขียนอักษรจีนโดยแบบทดสอบทักษะการเขียน โดยมีรายการประเมิน 1) ลำดับเส้นขีด 2) รูปลักษณะของเส้นขีด ตำแหน่งของเส้นขีด เกณฑ์ให้คะแนนคือ ถูกต้องทุกเส้นขีดได้ 1 คะแนน มีเส้นขีดไม่ถูกต้องหรือไม่ตอบ ไม่มีคะแนน

สรุปได้ว่า วิธีวัดความสามารถในการเขียนคันจิ สามารถวัดได้โดยแบบทดสอบทักษะการเขียน โดยมีรายการประเมิน 1) ลำดับเส้นขีด 2) รูปลักษณะของเส้นขีด ตำแหน่งของเส้นขีด โดยมีการให้คะแนนคือ ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนน และถ้าตอบผิดให้ 0 คะแนน หรือใช้แบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ คือ ดีมาก ดี และพอใช้ตามเกณฑ์การให้คะแนนที่กำหนด

ซึ่งในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดความสามารถในการเขียนคันจิโดยใช้แบบทดสอบ มีลักษณะเป็นแบบอัตนัย ให้ข้อละ 2 คะแนน คะแนนเต็ม 60 คะแนน

1.6 พัฒนาการในการเขียนคันจิ

รุจิรา มาลี (2563) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียนอักษรจะพัฒนาได้ดีขึ้นเมื่อผู้เรียนได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ

ถิระนันท์ วิชาเดช (2562) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียนลำดับขีดอักษรของนักเรียนต้องอาศัยแบบฝึกการเขียนลำดับขีดเส้น ซึ่งจะทำให้วัดพัฒนาการเขียนของนักเรียนได้

ลี ยาง (2554) กล่าวว่า พัฒนาการในการเขียนคันจิได้จากคะแนนการประเมินการเขียนตัวอักษรโดยใช้แบบประเมินทักษะการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

จิ่ง เหวิน (2551) กล่าวว่า การเขียนตัวอักษรจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเพราะการฝึกจะช่วยเสริมทักษะการเขียนตัวอักษรนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและส่งผลให้ทักษะการเขียนตัวอักษรดีขึ้นไปด้วย

สรุปได้ว่า พัฒนาการในการเขียนคันจิ จะพัฒนาได้เมื่อผู้เรียนฝึกเขียนลำดับขีดอักษรในแบบฝึกการเขียนอย่างสม่ำเสมอและวัดพัฒนาการเขียนด้วยแบบประเมินทักษะการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจึงจะช่วยเสริมทักษะการเขียนที่มีประสิทธิภาพ

1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

คุมิโกะ มิซึมะ และยุพกา พุกขิมา (2561) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาและวิเคราะห์กลวิธีการเรียนรู้คันจิของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชั้นกลางชาวไทยที่มีความสามารถทางคันจิสูงและต่ำ กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาภาษาญี่ปุ่นชั้นกลางที่มีผลสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น (JLPT) ในระดับ N3 หรือ N2 จำนวน 102 คน จาก 6 มหาวิทยาลัยรัฐบาลในกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่เปิดสอนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอกแล้วแบ่งกลุ่มผู้ที่มีความสามารถทางคันจิออกเป็นสองกลุ่มคือกลุ่มที่ได้คะแนนสูงและต่ำตามคะแนนจากแบบทดสอบคันจิระดับชั้นกลาง ผลการศึกษพบว่า กลวิธีการ

เรียนรู้คันจิที่กลุ่มที่ได้คะแนนสูงใช้แตกต่างจากกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ได้แก่ 1) การเชื่อมโยงคันจิที่มีเสียงอ่านเหมือนกัน 2) การเขียนคันจิซ้ำไปซ้ำมา 3) การยืมสื่อการเรียนรู้จากห้องสมุด

ปาจริย์ วิวัฒนปฐพี (2560) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้แผนผังเชื่อมโยงคันจิของผู้เรียนชาวไทยในระดับกลางตอนต้น ศึกษาการเปลี่ยนแปลงการเรียนรู้คันจิผ่านการใช้แผนผังเชื่อมโยงคันจิ โดยพิจารณาจากการเปรียบเทียบจำนวนคันจิและคำศัพท์ ลักษณะคันจิและคำศัพท์ ที่ผู้เรียนเรียนในแผนผังเชื่อมโยงคันจิในแต่ละครั้ง กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้คือนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ระดับความรู้ภาษาญี่ปุ่นเทียบเท่ากับข้อสอบ JLPT ระดับ N4-N5 จำนวน 8 คนผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างสร้างแผนผังเชื่อมโยงคันจิโดยเชื่อมโยงออกจากบุซุ (才, り, 三) ไปยังคันจิและคำศัพท์จำนวน 7 ครั้ง หลังจากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามความคิดเห็นและทัศนคติ และสัมภาษณ์ได้ผลการศึกษาดังนี้ 1) ผู้เรียนมีทัศนคติเชิงบวกต่อการใช้แผนผังเชื่อมโยงคันจิ โดยมีความคิดเห็นว่าการใช้แผนผังเชื่อมโยงคันจิช่วยฝึกจินตนาการ และช่วยทำให้ทบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนมาแล้วได้ ผู้เรียนให้ความสนใจในการเขียนแผนผังเชื่อมโยงคันจิ เนื่องจากผู้เรียนต้องการเขียนแผนผังเชื่อมโยงคันจิโดยใช้บุซุตัวอื่น ๆ เพิ่มเติม 2) แผนผังเชื่อมโยงคันจิสามารถใช้เป็นเครื่องมือทบทวนความจำและทดสอบความเข้าใจในอักษรคันจิและคำศัพท์ที่ผู้เรียนเรียนรู้อ่านแล้ว ซึ่งพบการเขียนผิด 3 สาเหตุคือ เขียนผิดเพราะประมาท เขียนผิดเพราะสับสนตัวอักษร และเขียนผิดเพราะเข้าใจผิดจากเสียงอ่าน จึงสามารถประเมินและชี้แนะแก้ไขผู้เรียนรายบุคคลได้ 3) การฝึกเขียนแผนผังเชื่อมโยงคันจิถ้าผู้เรียนไม่มีตัวกระตุ้นความคิดผู้เรียนจะเขียนคำศัพท์ได้น้อย จึงเป็นความรู้เชิงประจักษ์ (Explicit Knowledge) แต่ยังไม่ถึงขั้นเป็นความรู้ฝังลึก (Tacit Knowledge) และต้องส่งเสริมให้มีการฝึกทำอย่างต่อเนื่อง 4) ผู้เรียนสร้างแผนผังเชื่อมโยงคันจิได้ตามรูปแบบการเชื่อมโยงของผู้วิจัย แต่ผู้เรียนยังไม่สามารถคัดเลือกคำศัพท์มาใช้แผนผังเชื่อมโยงคันจิได้อย่างเหมาะสม และผู้เรียนไม่มีคลังคำศัพท์อย่างเพียงพอที่จะเขียนคำศัพท์ได้จำนวนมาก

ชนัญญธร รุ่งธัญญิธรณ์ (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คันจิของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 390 คน โดยแบ่งผู้ตอบแบบสอบถามออกเป็นจำนวน 4 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มดีเยี่ยม ดี พอใช้ควรปรับปรุง ผลปรากฏว่า กลยุทธ์ที่ใช้มากที่สุดโดยรวมคือ “ถามครูหรือเพื่อนเมื่ออ่านหรือเขียนคันจิไม่ได้” ตามด้วย “จำคันจิตัวใหม่ด้วยการเขียนซ้ำไปซ้ำมา” “ใส่คำอ่านคันจิตัวที่ไม่คุ้น” และ “ใช้คำศัพท์หรือข้อความรอบข้างเพื่อช่วยคาดเดาความหมาย” เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคำตอบของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่มพบว่า กลุ่มดีเยี่ยมและกลุ่มดีใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ที่ได้ข้อมูลคันจิครบ 4 ด้าน คือ เสียง รูป ความหมายและการนำคันจิไปใช้ในระดับประโยค ในขณะที่กลุ่มพอใช้และกลุ่มควรปรับปรุงจะใช้กลยุทธ์ด้านรูปเป็นหลัก ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยคือ ผู้สอนควรแนะนำวิธีการเรียนรู้คันจิที่เหมาะสมกับผู้เรียน เช่น ให้ฝึกเขียนคันจิใหม่ซ้ำไปซ้ำมามากขึ้นกว่าที่เคยทำแนะนำให้หมั่นเขียนเสียงอ่านที่ด้านบนหรือด้านข้างคันจิที่ยังไม่คุ้นเคยจนกว่าจะจำ ได้หรือชี้ให้ผู้เรียนสังเกตว่าคันจิตัวนั้นถูกใช้ในบริบทแบบใด เป็นต้น ตลอดจนพัฒนาแบบฝึกหัดเพื่อชี้ให้ผู้เรียนเห็นถึงความสำคัญของการ

เรียนรู้คันจิทั้งด้านเสียงอ่าน รูปร่าง ความหมายและการนำ ไปใช้ในระดับประโยค เพื่อพัฒนาความสามารถในการเรียนคันจิต่อไป

นฤมล ลีปิยะชาติ (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการอ่านคันจิประสมในรูปแบบการอ่านที่พบทั้งหมดมีสัดส่วนรูปแบบการอ่านของคำประสมคันจิในภาพรวมอย่างไร ศึกษาการอ่านแต่ละแบบว่ามีลักษณะเงื่อนไขทางการออกเสียงในทางภาษาศาสตร์หรือไม่ และหากมีจะสามารถทำนายการเกิดของเสียงได้หรือไม่ ผลการวิจัยพบว่า การอ่านอักษรคันจิมีการอ่านออกเสียงได้ 4 รูปแบบ คือการอ่านด้วยเสียงอน เสียงคุน เสียงประสมระหว่างเสียงอนกับเสียงคุน และเสียงประสมระหว่างเสียงคุนกับเสียงอน การอ่านคันจิประสมส่วนใหญ่มักจะใช้การอ่านด้วยเสียงอนเป็นหลัก เพราะพบว่ามีจำนวนมากถึง 97.4% ในขณะที่มีการอ่านด้วยเสียงอน การอ่านแบบที่ใช้เสียงคุนก็มีจำนวนถึง 46.7% เท่ากับเกือบครึ่งหนึ่งของจำนวนทั้งหมด การอ่านด้วยเสียงประสมระหว่างเสียงอนและเสียงคุนซึ่งถึงแม้จะมีจำนวนไม่มากนัก แต่ก็มีจำนวนถึง 11.2% - 12.0% เป็นการอ่านที่มีจำนวนใกล้เคียงกันไม่ต่างกันมากนัก การพิจารณาโดยใช้ตัวอักษรแต่ละตัวเป็นหลัก พบว่าอักษรบางตัวอ่านได้ทั้ง 4 แบบ บางตัวอ่านได้ 3 แบบ บางตัวอ่านได้ 2 แบบ ในขณะที่บางตัวจะอ่านได้แบบเดียว จำนวนตัวอักษรที่มีรูปแบบการอ่านแบบที่ 1 o+o มีมากที่สุดคือ 47.4% อันดับ 2 คือ รูปแบบ 12 o+o และ k+k มี 31.3% อันดับ 3 คือ รูปแบบ 124 o+o k+k และ k+o มี 5.9% ไม่พบตัวอักษรที่มีเฉพาะรูปแบบ 34 o+k และ k+o ในการวิเคราะห์เสียงเพื่อจะหาเหตุผลมาอธิบายการเกิดของเสียงในคันจิประสมนั้น พบว่า สามารถหาคู่เทียบเสียงที่เกิดในสภาพแวดล้อมที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันได้ หมายความว่า การอ่านด้วยเสียงเช่นใดแบบใดเป็นลักษณะการเกิดที่เป็นอิสระไม่สามารถทำนายหรือให้เหตุผล หรือให้เหตุผลได้ว่า จะออกเสียงใดเมื่อไร

Taniguchi (2016) ได้ทำการวิจัยเรื่องศึกษากลวิธีการเรียนรู้คันจิของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น ขั้นต้น กลุ่มตัวอย่างคือชาวมาเลเซียระดับมหาวิทยาลัยที่ไม่เคยเรียนวิชาคันจิมาก่อน โดยใช้แบบวัด SILK และใช้คะแนนสอบคันจิของมหาวิทยาลัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม (กลุ่มคะแนนสูงกับกลุ่มคะแนนต่ำ) พบว่ากลุ่มคะแนนสูงใช้กลวิธี “จำลำดับเส้นการเขียนคันจิ” “ใช้คันจิเท่าที่จะทำได้” “พยายามจำคันจิที่ใช้บ่อย” และ “จำคันจิตัวนั้นได้เพราะยาก” มากกว่ากลุ่มคะแนนต่ำ ด้านผู้เรียนกลุ่มคะแนนต่ำพบว่าใช้กลวิธี “เชื่อมโยงเสียงของคันจิกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ” และ “เชื่อมโยงเสียงอ่านของคันจิกับความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ”

Yuki (2009) ได้ทำการวิจัยเรื่องกลวิธีการเรียนคันจิจากมุมมองของผู้เรียน กลุ่มตัวอย่างคือจำนวน 44 คนซึ่งไม่ได้ใช้อักษรคันจิในการสื่อสาร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วย การหาค่าร้อยละ พบว่าวิธีการที่เ็นมากที่สุดคือการฝึกเขียนซ้ำไปซ้ำมาหลาย ๆ รอบ

Mori & Shimizu (2007) ได้ทำการวิจัยเรื่องความเชื่อและกลวิธีการเรียนคันจิ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษา จำนวน 311 คนจากมหาวิทยาลัย 9 แห่งในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มาด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที ด้วยโปรแกรม SPSS เวอร์ชัน 10 Macintosh พบว่า กลวิธีการท่องจำเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดและกลวิธีการรู้คิด (metacognitive) เป็นวิธีที่ได้ผลน้อยที่สุดนอกจากนี้ยังเชื่อว่าการเรียนอักษรคันจิจำเป็นต้องมีทักษะความสามารถพิเศษอีกด้วย

Gamage (2003) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความแตกต่างในการใช้กลยุทธ์ของผู้เรียนที่ใช้อักษรคันจิในภาษาแม่และไม่ใช้อักษรคันจิในภาษาแม่ กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นต้นในมหาวิทยาลัยในออสเตรเลีย จำนวน 116 คน โดยใช้แบบสอบถามจำนวนผลปรากฏว่า กลยุทธ์ที่ใช้มากที่สุดของทั้งสองกลุ่ม คือ การเขียนซ้ำ โดยที่ผู้เรียนที่ไม่ใช้อักษรคันจิในภาษาแม่ใช้กลยุทธ์ด้านรูปมากกว่า ในขณะที่ผู้เรียนที่ใช้อักษรคันจิในภาษาแม่ใช้กลยุทธ์ด้านเสียงมากกว่า

中村 (1997) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กลยุทธ์ในการเรียนคันจิ สำหรับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นต้นในมหาวิทยาลัยฮอกไกโด จำนวน 1 คน โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 20 ข้อ พบว่า กลยุทธ์ที่มีความถี่ในการใช้มากที่สุด คือกลยุทธ์เกี่ยวกับความจำ เช่น การท่องคันจีก่อนการทดสอบและการทบทวน ระวังไม่ให้ผิดซ้ำ ผิดเขียนซ้ำ ๆ กลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนต่ำจะใช้กลยุทธ์ด้านความจำและกลยุทธ์ด้านสังคมมากกว่าผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูง

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

จากการศึกษาและสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียน ผู้วิจัยจำแนกการนำเสนอออกเป็น 9 ประเด็นได้แก่ 1) ความหมายของแรงจูงใจ 2) ความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียน 3) ประเภทของแรงจูงใจ 4) ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ 5) ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียน 6) ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียน 7) การสร้างแรงจูงใจในการเรียน 8) วิธีวัดแรงจูงใจในการเรียน และ 9) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ โดยแต่ละประเด็นมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ความหมายของแรงจูงใจ

Demo & Seli (2008) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ ที่ทำให้มีการแสดงออกถึงพฤติกรรมที่มีผลกระทัดและทิศทาง ซึ่งกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในนี้ยังรวมถึงเป้าหมาย ความเชื่อ ทศนคติและความคาดหวัง

Schunk et al., (2008) กล่าวว่า แรงจูงใจ (motivation) มาจากคำว่า “movere” เป็นคำกริยาในภาษาละติน แนวคิดของการเคลื่อนไหวเป็นการสะท้อนให้เห็นแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ ซึ่งหมายถึง บางสิ่ง บางอย่างที่ทำให้เราดำเนินการ ทำให้เราทำงาน และช่วยให้เราทำงานให้สำเร็จ แรงจูงใจ (motivation) คือกระบวนการที่นำไปสู่กิจกรรมที่มีเป้าหมายโดยตรง (goal-directed) เป็นกระบวนการที่เป็นการส่งเสริม (instigate) และรักษาไว้ ซึ่งพฤติกรรมที่ทำให้งานประสบผลสำเร็จ แรงจูงใจเป็นกระบวนการมากกว่าเป็นผลผลิต เมื่อเป็นกระบวนการ เราจึงไม่สามารถสังเกตแรงจูงใจได้โดยตรง แต่ต้องสรุปหรืออนุมานจากพฤติกรรม เช่น การเลือกงาน ความพยายาม ความมีมานะอดทน และการสังเกตจากการใช้ภาษา

Woolfolk (2007) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสภาวะภายในบุคคล ซึ่งเป็นตัวกำหนดทิศทางและระดับของพฤติกรรม ทำให้การทำงานของแต่ละบุคคลมีพลังมากขึ้น และดำเนินการเรื่อยไปอย่างต่อเนื่อง จนบรรลุความต้องการของตน

Dornyei (2002) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่ทำให้มนุษย์หรือสัตว์ตัดสินใจที่จะทำอะไรสักอย่างหนึ่ง แล้วประพฤติปฏิบัติตามความต้องการของตนได้อย่างสมัครใจ โดยจะแสดงออกพฤติกรรมนั้น ๆ มากและยาวนานเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความต้องการภายในของแต่ละบุคคล

Keller (1983) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นตัวแปรสำคัญที่กำหนดทิศทางของพฤติกรรม ซึ่งหมายถึงการสร้างทางเลือกจากประสบการณ์หรือเป้าหมายของแต่ละบุคคล โดยอาจจะทำให้มีการเข้าถึงความสำเร็จ หรือหลีกเลี่ยงเพราะกลัวความล้มเหลวก็ได้ และยังรวมไปถึงระดับของความพยายามอย่างเต็มความสามารถของแต่ละบุคคลด้วย

บวรสรรค์ มั่งทอง (2560) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง แรงผลักดันหรือความมุ่งมั่น มีความรู้สึกอยากเรียนด้วยความเต็มใจ และพร้อมจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ในวิชาภาษาอังกฤษเพื่อดำเนินสู่เป้าหมายที่ต้องการโดยที่นักเรียนมีภาวะตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษและเกิดความปรารถนา มีความพึงพอใจในการเรียน ความมานะพยายาม รวมถึงความคาดหวังหรือการตั้งเป้าหมายเพื่อให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

ประวีณา เอี่ยมยี่สุน (2553) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจ หมายถึง ภาวะที่อยู่ภายในจิตใจบุคคล เป็นภาวะที่ทำให้บุคคลนั้นเริ่มกระทำพฤติกรรมบางอย่าง มีความเพียรพยายามที่จะทำ และการที่ยังคงกระทำพฤติกรรมต่อไป พฤติกรรมที่นี้เป็นพฤติกรรมที่มีเป้าหมายกำหนดโดยแรงผลักดันที่ทำให้เกิดพฤติกรรมนั้นอาจมาจากภายนอกหรือสิ่งจูงใจภายนอกหรือเป็นแรงผลักดันที่มาจากภายในตัวบุคคลหรือสิ่งจูงใจภายใน

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2553) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง องค์ประกอบที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่มีจุดมุ่งหมาย แต่เนื่องจากเราไม่สามารถสังเกตแรงจูงใจได้โดยตรง จึงต้องอาศัยพฤติกรรมที่สังเกตได้เป็นสิ่งอ้างอิง

พรณี ชูทัย (2550) กล่าวว่า แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึงแรงผลักดันหรือความมุ่งมั่นของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อดำเนินไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ โดยที่นักเรียนมีภาวะตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ

สรุปได้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการที่เกิดขึ้นในจิตใจทำให้บุคคลนั้นแสดงออกถึงพฤติกรรมที่มีพลังมากขึ้น อยากดำเนินการ ทำให้เราทำงานไปสู่จุดหมาย มีความเพียรพยายามที่จะทำและจะทำต่อไปอย่างต่อเนื่อง จนบรรลุเป้าหมาย

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น หมายถึง แรงผลักดันหรือความมุ่งมั่นของนักเรียนในการเขียนคันจิ เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในจิตใจทำให้ผู้เรียนแสดงออกถึงพฤติกรรมที่อยากเขียนคันจิ มีความเพียรพยายามที่จะเขียนและอยากเรียนภาษาญี่ปุ่นอย่างต่อเนื่องจนบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนด

2.2 ความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียน

Reeve (1996) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียนไว้ว่าแรงจูงใจในการเรียนเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ในตัวของนักเรียนเองอีกทั้งแรงจูงใจในการเรียนเป็นอุปายที่จะเป็นความลับที่ทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ

Spaulding (1992) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียนไว้ว่าเมื่อนักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนนักเรียนก็จะมีแรงจูงใจในการทำงาน นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ที่จะอยากเข้าร่วมกิจกรรมอย่างเต็มความสามารถ ดังนั้นการที่ครูจะส่งเสริมให้นักเรียนมีแรงจูงใจที่เพิ่มขึ้นเป็นสิ่งที่คุ้มค่า ซึ่งการเพิ่มแรงจูงใจจึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียน

ยงยุทธ ดุสสายและคณะ (2562) ในการจัดการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนควรมีความเข้าใจในเรื่องของแรงจูงใจในการเรียน โดยทั่วไปผู้สอนอาจสังเกตว่า ผู้เรียนที่แสดงพฤติกรรมอย่างเดียวกันอาจเกิดจากแรงจูงใจแตกต่างกัน หรือพฤติกรรมที่แตกต่างกันของผู้เรียนอาจมาจากแรงจูงใจที่เหมือนกันก็ได้ ซึ่งแรงจูงใจนี้มีผลต่อพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน โดยผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน ย่อมแสดงออกโดยมีการตั้งใจเรียน มีความทุ่มเท เพียรพยายามที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้บรรลุตามเป้าหมาย

วิจารณ์ พานิช (2556) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียนเป็นตัวเริ่มต้นกำกับทิศทางและสร้างความต่อเนื่องในการเรียน แรงจูงใจจึงเป็นหนึ่งปัจจัยสำคัญอย่างมากในการที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ

หทัยกาญจน์ สุขประเสริฐ (2552) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ถ้าผู้เรียนที่มีแรงจูงใจสูงก็จะสามารถเรียนรู้ได้เร็วและประสบผลสำเร็จในการเรียนได้ดีกว่าผู้ที่ขาดแรงจูงใจหรือผู้ที่มีแรงจูงใจต่ำ ดังนั้นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง

เมธี กลมดวง (2550) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลเกิดพลังที่จะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการเรียนและการทำงานเป็นอย่างมากเพราะการที่บุคคลได้ทำกิจกรรมได้เต็มความสามารถหรือไม่นั้น มักจะขึ้นอยู่กับบุคคลนั้นเต็มใจกระทำแค่ไหน ถ้ามีสิ่งจูงใจที่ตรงกับความพอใจของบุคคลนั้นก็จะเป็แรงกระตุ้นให้บุคคลเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำมากขึ้น และถ้ามนุษย์มีความพอใจก็จะนำไปสู่ความทุ่มเทพลังความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ให้แก่งานและการเรียน ดังนั้น การศึกษาเรื่องแรงจูงใจจึงมีความสำคัญสำหรับกระบวนการเรียนการสอน

สรุปได้ว่า ความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียน เป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี ก้าวหน้าทางวิชาการและก้าวผ่านความยากลำบากต่อการเรียนรู้ได้ นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ที่อยากจะเข้าร่วมกิจกรรมอย่างเต็มความสามารถ ทำให้ผู้เรียนประสบ

ผลสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ นำไปสู่ความทุ่มเทพลังความคิดสร้างสรรค์ ให้แก่งานและการเรียน

2.3 ประเภทของแรงจูงใจ

Moore (1992) ได้จำแนกแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภทคือ 1. แรงจูงใจภายนอก หมายถึงภาวะความต้องการที่เกิดจากปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกตัวนักเรียน ที่มีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกเพื่อต้องการหรือหวังผลจากสิ่งแวดล้อมภายนอกไม่ได้ กระทำเพื่อความสำเร็จในสิ่งนั้นอย่างแท้จริงปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้เรียกอีกในหนึ่งว่าสิ่งรอบภายนอกเช่น กลวิธีการสอนเป็นปัจจัยสำคัญของสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจของนักเรียน 2. แรงจูงใจภายในหมายถึงสภาวะที่นักเรียนมองเห็นคุณค่าที่จะแสดงออกทางพฤติกรรมด้วยความเต็มใจพอใจที่จะกระทำและมุ่งขวนขวายความสำเร็จที่กระทำจากกิจกรรมนั้นเป็นสภาวะความต้องการจากปัจจัยภายในที่นักเรียนเชื่อมโยงไปสู่การเรียนรู้เช่นทัศนคติค่านิยมความต้องการและปัจจัยส่วนตัวอื่น ๆ ซึ่งเรียกอีกในหนึ่งว่าสิ่งรอบภายในดังนั้นแรงจูงใจภายในจึงเกิดจากตัวนักเรียนนั่นเองไม่ใช่กระทำ เพราะถูกบังคับจึงมีผลยั่งยืนไม่หมดหรือเปลี่ยนแปลงง่าย

Newby (1991) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น แรงจูงใจภายใน (intrinsic motivation) และแรงจูงใจภายนอก (extrinsic motivation) ซึ่งแรงจูงใจภายใน หมายถึงความต้องการกระทำงานนั้น ๆ ให้สำเร็จ อันเกิดมาจากตัวเนื้องานเอง และแรงจูงใจภายนอกหมายถึง ความต้องการที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จ อันเกิดจากปัจจัยภายนอก เช่น การให้รางวัล การลงโทษ เป็นต้น

Gardner (1988) กล่าวว่าแรงจูงใจในการเรียนภาษาสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทคือ 1. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนที่นักเรียนต้องการเรียนภาษาต่างประเทศให้มากขึ้น โดยการเรียนรู้วัฒนธรรมของชุมชนนั้น เพื่อที่จะเป็นสมาชิกที่มีคุณภาพของชุมชนและเป็นที่ยอมรับของบุคคลในวัฒนธรรมของประเทศนั้น 2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากการที่นักเรียนต้องเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อวัตถุประสงค์อื่นเช่นเพื่อให้ได้คะแนนสูงได้เงินเดือนสูงขึ้นได้อาชีพที่ดีหรือเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ เป็นต้น

บวรสรรค์ มั่งทอง (2560) กล่าวว่า แรงจูงใจในการเรียนรู้มี 2 ประเภทได้แก่ แรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจภายใน แรงจูงใจทั้งภายนอกและภายในล้วนมีส่วนสำคัญ ส่งผลต่อพฤติกรรม และแรงจูงใจในการเรียนทั้งสิ้น ดังนั้นครูผู้สอนควรตระหนักรู้ถึงสิ่งดังกล่าว และพยายามสร้างแรงจูงใจภายในให้เกิดขึ้นต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แรงจูงใจภายนอกเป็นสิ่งที่ชักจูงให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจภายในเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษและส่งผลให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ในด้านการเรียนและการประกอบอาชีพในอนาคต

สุรางค์ โค้วตระกูล (2555) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือแรงจูงใจภายใน (intrinsic motivation) และแรงจูงใจภายนอก (extrinsic motivation) ซึ่งแรงจูงใจภายในเป็นแรงกระตุ้นจากสิ่งที่อยู่ในตัวของแต่ละบุคคลที่ส่งผลให้เกิดการแสดงออกทางพฤติกรรมตามที่ได้

วางแผนเอาไว้ล่วงหน้า หรือตามความต้องการ ด้วยการอาศัยหลักเหตุผลหรือเกิดจากความชอบส่วนบุคคล แรงจูงใจภายในก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่คงทนถาวร ส่วนแรงจูงใจภายนอกเป็นแรงกระตุ้นจากสิ่งที่อยู่ภายนอกของตัวบุคคลที่ส่งผลให้ เกิดการแสดงออกทางพฤติกรรมตามที่ได้วางแผนเอาไว้ ล่วงหน้า หรือตามความต้องการ แรงจูงใจประเภทนี้ เช่น การแข่งขันร่วมมือ การชมเชย การให้รางวัล การให้รู้ถึงผลการเรียนรู้ การดำเนินคดี เป็นต้น ซึ่งแรงจูงใจภายนอกเป็นแรงจูงใจไม่ถาวร เพราะบุคคลจะแสดงพฤติกรรมดังกล่าวก็ต่อเมื่อมีสิ่งล่อใจ แต่ถ้าหากบุคคลนั้นไม่ต้องการหรือเมื่อรู้ ว่าสิ่งนั้นเป็นเรื่องยากที่จะทำได้บุคคลก็จะไม่แสดงออกถึงพฤติกรรมนั้น

ทฤษฎีอาณัน สุขประเสริฐ (2552) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ได้แก่ แรงจูงใจภายในที่เกิดจากความต้องการพื้นฐานภายในร่างกายเป็นแรงจูงใจที่มีมาแต่กำเนิด เช่น ความรู้สึก ความรัก เป็นต้น และแรงจูงใจภายนอกเป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการที่ถูกกระตุ้นภายนอกร่างกาย ซึ่งเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลที่อยู่ในสังคมและเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เช่น ความต้องการความสำเร็จ การยกย่องชมเชย การแข่งขัน การให้รางวัล เป็นต้น แรงจูงใจภายในของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าแรงจูงใจภายนอกอื่น ๆ แต่แรงจูงใจภายในปลูกฝังให้เกิดยากกว่าแรงจูงใจภายนอก ดังนั้นการใช้แรงจูงใจกับเด็กจึงมักใช้แรงจูงใจภายนอกก่อน แล้วจึงสร้างให้เกิดแรงจูงใจภายในในภายหลังก็ได้ โดยเฉพาะการเรียนรู้สิ่งที่ยากก่อนข้างไกลตัวหรือห่างจากความต้องการหรือความสนใจในที่แท้จริงในขณะนั้น แต่หลังจากเด็กที่มีความเข้าใจมากขึ้น เห็นความสำคัญของสิ่งนั้นมากขึ้นแล้วใช้แรงจูงใจภายนอกก็จะค่อย ๆ ลดลงด้วยการเรียนด้วยแรงจูงใจภายในที่เรียนด้วยความสนใจด้วยความรักในสิ่งที่เรียน เป็นต้น

เมธี กลมดวง (2550) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจในทางด้านร่างกาย คือ ความต้องการทางด้านชีววิทยาของร่างกายด้านต่าง ๆ อันได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ เป็นต้น
2. แรงจูงใจในด้านสังคม คือ ความต้องการด้านจิตใจเพื่อให้เกิดความพึงพอใจ เป็นการกระทำเพื่อเสริมแรงจูงใจทางด้านร่างกายให้สมบูรณ์ขึ้น
3. แรงจูงใจในด้านจิตวิทยา คือ ความต้องการความรัก ความเอาใจใส่จากผู้อื่น ความอยากรู้อยากเห็น และการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม

สรุปได้ว่า แรงจูงใจแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ 1. แรงจูงใจภายนอก หมายถึงสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวนักเรียนที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรม เช่น คำชมเชย ของรางวัล เป็นต้น 2. แรงจูงใจภายใน หมายถึง ความคิด ทศนคติ การมองเห็นคุณค่าในตนเอง ส่งผลให้การแสดงออกทางพฤติกรรมของนักเรียนเป็นไปในทางที่ดี ทำด้วยความเต็มใจและภาคภูมิใจ

2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ

McClelland (1953) ได้ศึกษาเรื่องแรงจูงใจและแบ่งแรงจูงใจทางสังคมออกเป็น 3 ประเภท คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (achievement motive) คือความปรารถนาที่จะกระทำการต่าง ๆ ให้สำเร็จโดยการแข่งขันกับมาตรฐานความเป็นเลิศ (standard excellence) ของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (affiliation motive) คือความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น ต้องการเป็นที่นิยมชมชอบรักใคร่ของคนอื่น และแรงจูงใจใฝ่อำนาจ (power motive) คือความปรารถนาที่จะมีอิทธิพลเหนือคนอื่นในสังคม McClelland ได้เน้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าแรงจูงใจด้านอื่น ๆ เพราะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญมากที่สุด ดังนั้น McClelland จึงได้เสนอ ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ McClelland (McClelland's Achievement Motivation Theory) McClelland พบว่ามีองค์ประกอบของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 8 ส่วน ดังนี้ (1) ความเป็นอิสระ (2) การเลือกทำกิจกรรมที่แสดงถึงความสำเร็จหรือเกี่ยวข้องกับความสำเร็จ (3) ความรู้สึทางด้านการสำเร็จมากกว่าการหลีกเลี่ยงความล้มเหลว (4) การเลือกเสี่ยงในระดับที่เหมาะสม มีระดับความคาดหวังตรงกับสภาพความเป็นจริง (5) การเลือกงานที่ยากและท้าทายความสามารถ (6) การเลือกกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันและฝึกความชำนาญ (7) ความสามารถที่จะรอรับผลในระยะยาวและ (8) ความผูกพันกับอนาคตมากกว่าอดีตและปัจจุบัน McClelland ได้อธิบายถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นผู้มีความเพียรพยายามที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้บรรลุตามมาตรฐานความเป็นเลิศ (standard excellence) ของตนเองไม่ใช่เพราะรางวัลหรือชื่อเสียง อีกทั้งคิดว่างานทุกอย่างจะสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับความตั้งใจจริงทำให้มีการเลือกงานที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเองและมีการกำหนดเป้าหมายที่ไม่ยากหรือง่ายเกินไป ดังนั้น McClelland จึงได้เสนอแนะวิธีที่จะเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไว้ 3 ประการ คือ

- (1) ให้บุคคลมีความสนใจในความคิดเห็นของบุคคลอื่นเพื่อให้บุคคลคลายความยึดมั่นในประเพณี
- (2) จัดให้เด็กเล่นหรือร่วมทำกิจกรรมกับผู้อื่นเป็นหมู่คณะเพื่อให้เด็กรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นและเกิดความต้องการผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น
- (3) ช่วยให้ผู้มีความคิดฝันกับผลสัมฤทธิ์และสนับสนุนให้สร้างจินตนาการขึ้นเพื่อบุคคลอาจจะนำไปใช้กับชีวิตจริงได้

Skinner (1938) พัฒนาทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory) มาจากกฎแห่งผลกรรม (law of effect) ของ Thorndike ที่เป็นทฤษฎีที่เน้นการกำหนดให้บุคคลกระทำในสิ่งที่เราต้องการ และมีหลักสำคัญว่า บุคคลจะเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ (การตอบสนอง) โดยผ่านประสบการณ์ (สิ่งเร้า) ที่ให้ผล (ผลกรรม) เชิงบวกและลบ ให้ผลเป็นที่พอใจหรือไม่พอใจ ถ้าบุคคลนั้นเชื่อว่าพฤติกรรมใดที่มีผลต่อเนื่องเชิงบวกพฤติกรรมนั้นย่อมเกิดขึ้นซ้ำบ่อยครั้ง ในขณะที่พฤติกรรมที่ให้ผลเชิงลบมีแนวโน้มที่จะไม่เกิดขึ้นต่อไป และพฤติกรรมของบุคคลสามารถถูกควบคุมได้โดยวิธีการให้รางวัลหรือวิธีการเสริมแรง ผลที่ตามมาจากการเสริมแรงคือการเพิ่ม

แรงจูงใจ ซึ่งการเสริมแรงมี 4 ประเภท คือ การเสริมแรงบวก การเสริมแรงลบ การลบพฤติกรรมและการทำโทษ ดังนี้

การเสริมแรงบวก (positive reinforcement) เป็นการกระตุ้นให้มีการแสดงออกถึงพฤติกรรมอย่างต่อเนื่อง โดย ตัวเสริมแรงบวก เป็นสิ่งตอบแทนที่ดึงดูดใจ หรือ สร้างความพึงพอใจให้กับบุคคล เช่น รางวัล คำนิยม คำชมเชย เป็นต้น เมื่อบุคคลมีพฤติกรรมเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนด ซึ่งการเสริมแรงบวกเป็นตัวอย่างที่ใช้ได้ผลที่สุดในการเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียน

การเสริมแรงลบ (negative or avoidance reinforcement) เป็นการกระตุ้นให้บุคคลมีการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เหมาะสมและเป็นไปตามเงื่อนไขอย่างต่อเนื่อง ด้วยการแสดงพฤติกรรมป้องกันหรือหลีกเลี่ยงการเสริมแรงลบที่ซึ่งทำให้เกิดความไม่พึงพอใจต่อบุคคลนั้น เช่น กฎ ข้อห้าม สิ่งที่ไม่ควรทำ กำหนดการลงโทษ เป็นต้น

การลบพฤติกรรม (extinction) เป็นการลดหรือลบพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ด้วยการงดการเสริมแรงเมื่อบุคคลแสดงพฤติกรรมนั้นขึ้น ซึ่งการลบพฤติกรรมทำได้ เช่น ไม่ยกย่องชมเชยเมื่อบุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ หรือ เมื่อบุคคลแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ แต่งดการเสริมแรง ซึ่งการกระทำอย่างหลัง จะเป็นการลดแรงจูงใจและลด ประสิทธิภาพได้เช่นเดียวกัน

การทำโทษ (punishment) เป็นการกำหนดผลกระทบทางลบที่ไม่น่าพึงพอใจโดยตรงเมื่อบุคคลแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การทำโทษแตกต่างจากการเสริมแรงลบ เพราะการเสริมแรงลบเป็นเพียงการขู่ว่าจะลงโทษ แต่ไม่มีการลงโทษจริง ๆ แต่การลงโทษมีด้วยกันหลายแบบ เช่น ควบคุมความประพฤติ ถอนสิทธิพิเศษ ระบายให้หนักใจ เป็นต้น ซึ่งการลงโทษอาจทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดน้อยลง แต่การลงโทษอาจก่อให้เกิดปัญหาอย่างอื่นตามมา เช่น การขัดขืน การต่อต้าน การเสียขวัญ เป็นต้น ทำให้วิธีการลงโทษเป็นวิธีการจูงใจที่มีประสิทธิภาพน้อยที่สุด

สรุปได้ว่า ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจของ McClelland และ Skinner เป็นการเสริมแรงบวก โดยทำได้ ดังนี้ (1) ให้บุคคลมีความสนใจในความคิดเห็นของบุคคลอื่นเพื่อให้บุคคลคลายความยึดมั่นในประเพณี (2) จัดให้เด็กเล่นหรือร่วมทำกิจกรรมกับผู้อื่นเป็นหมู่คณะเพื่อให้เด็กรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นและเกิดความต้องการผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น (3) ช่วยให้ผู้มีความคิดฝืนกับผลสัมฤทธิ์และสนับสนุนให้สร้างจินตนาการขึ้น เพื่อบุคคลอาจจะนำไปใช้กับชีวิตจริงได้และของ Skinner เสริมแรงบวก เป็นสิ่งตอบแทนที่ดึงดูดใจ หรือ สร้างความพึงพอใจให้กับบุคคล แต่ในทางตรงกันข้ามกันทฤษฎีของ Skinner มีการเสริมแรงลบ การลบพฤติกรรมและการทำโทษ เข้ามาเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ ผู้วิจัยจึงเลือกนำทฤษฎีของ McClelland และ Skinner มาใช้ในการสร้างแบบวัดแรงจูงใจ

2.5 ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียน

โมลี สุทธิโมลีโพธิ (2563) ได้กล่าวว่า ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียน คือ มีความรับผิดชอบต่องานสูง และความพยายามทำงานให้สำเร็จ มีความท้าทายและกล้าเสี่ยง เลือกทำสิ่งที่ยาก

พอเหมาะกับความต้องการของตนเอง มีความกระตือรือร้น ขยันขันแข็งในการกระทำให้สิ่งแปลกใหม่ ชอบที่จะทำงานท่ามกลางปัญหามากกว่าหนีแล้วไปหาโอกาส มีแผนการระยะยาว บวกกับมีทักษะในการจัดระบบงาน และจะติดตามผลของการกระทำของตนเอง เมื่อทราบแล้วยังพยายามทำให้ดีขึ้นไปกว่าเดิมอีกโดยไม่มุงหวังผลตอบแทนหรือรางวัล

หทัยกาญจน์ สุขประเสริฐ (2552) ได้กล่าวว่า ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียนมีดังนี้ มีพฤติกรรมด้านการเรียนปรากฏออกมาชัดเจน จำแนกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความคิด เช่น ถ้าเลือกได้จะเลือกเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ไม่น่าเบื่อแต่น่าสนใจ บรรยายภาคในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้อยากเรียน กิจกรรมภาษาอังกฤษน่าสนใจ วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้และเป็นวิชาที่มีประโยชน์ เป็นต้น ด้านความรู้สึก เช่น ชอบวิชาภาษาอังกฤษ อยากเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าชั่วโมงเรียนปัจจุบัน รู้สึกพึงพอใจเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในช่วงเรียนภาษาอังกฤษไม่ยากให้ครูเลิกก่อนเวลา เป็นต้น ด้านการปฏิบัติ เช่น ตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างจริงจังเพื่อที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้เก่ง ทบทวนหรือเตรียมบทเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน ทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษก่อนวิชาอื่นและส่งงานวิชาภาษาอังกฤษทันตามที่ครูกำหนด

สุรางค์ โค้วตระกูล (2553) กล่าวว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูงจะมีลักษณะพิเศษแตกต่างไปจากนักเรียนคนอื่น ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้แสดงให้เห็นถึงลักษณะของนักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูงดังนี้

1. มีความรับผิดชอบต่อตนเอง นักเรียนที่มีแรงจูงใจจะพยายามทำงานให้สำเร็จตามความพึงพอใจหรือตามมาตรฐานความเป็นเลิศของตนเอง ไม่ใช่เพราะหวังให้คนอื่นยกย่องเชิดชู ต้องการมีอิสระทางความคิดและการกระทำ ชอบความสำเร็จที่มาจากความสามารถและความพยายามของตนเองมิใช่ความสำเร็จที่มาจากโอกาส

2. มีความกล้าเสี่ยงพอสมควร นักเรียนที่มีแรงจูงใจจะกำหนดเป้าหมายในการเรียนหรือการทำงานในระดับปานกลาง เลือกทำงานที่มีความยากง่ายระดับปานกลาง มีความท้าทายและกล้าตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่ลังเล เพราะมีความมั่นใจในตนเองสูง โดยนักเรียนที่มีแรงจูงใจจะเกิดความรู้สึกรู้สึกพึงพอใจในตนเองเมื่อตนเองสามารถทำงานที่ยากให้สำเร็จลุล่วงสำเร็จได้

3. มีความกระตือรือร้นหรือความขยันขันแข็งในการทำให้สิ่งแปลกใหม่ นักเรียนที่มีแรงจูงใจจะมีความขยันพากเพียรเฉพาะในงานที่ทำท้าทายและยั่วความสามารถของตนเองด้วยการค้นคว้าวิธีการใหม่ ๆ ในการแก้ไข นักเรียนที่มีแรงจูงใจจะขยันเฉพาะกับงานที่ต้องใช้สมองหรืองานที่อยู่ท่ามกลางปัญหา เพราะตนเองจะเกิดความรู้ สึกภูมิใจเมื่อได้ทำงานสำเร็จลุล่วงแล้ว

4. มีการทำนายหรือคาดคะเนไวล่วงหน้า นักเรียนที่มีแรงจูงใจจะมีการวางแผนในระยะยาวและมองเห็นผลที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจากการกระทำของตนเอง

5. มีทักษะในการจัดระบบงาน นักเรียนที่มีแรงจูงใจมีทักษะจัดระบบงานอย่างมีประสิทธิภาพ กำหนดลำดับการทำงานก่อนหลัง สามารถนำงานไปบูรณาการ และรู้จักเลือกใช้คนให้เหมาะกับงาน

6. ต้องการทราบผลการตัดสินใจ นักเรียนที่มีแรงจูงใจมีความต้องการข้อมูลป้อนกลับจากการกระทำของตนเอง เพื่อติดตามผลของการกระทำ และจะนำข้อมูลป้อนกลับไปปรับปรุง แก้ไข และพยายามทำงานนั้นหรืองานต่อไปให้ดีขึ้นกว่าเดิม

สรุป ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียน มีพฤติกรรมออกมาในด้านความคิด คือ มีการทำนายหรือคาดคะเนไวล่วงหน้า ด้านความรู้สึก คือ นักเรียนที่มีแรงจูงใจมีทักษะจัดระบบงานอย่างมีเป้าหมาย กำหนดลำดับการทำงานก่อนหลัง สามารถนำงานไปบูรณาการ นักเรียนที่มีแรงจูงใจมีความต้องการข้อมูลป้อนกลับจากการกระทำของตนเอง เพื่อติดตามผลของการกระทำ และจะนำข้อมูลป้อนกลับไปปรับปรุง แก้ไข และพยายามทำงานนั้นหรืองานต่อไปให้ดีขึ้นกว่าเดิม ด้านการปฏิบัติ คือ มีความรับผิดชอบต่อตนเอง มีความกล้าเสี่ยงพอสมควร ความกระตือรือร้นหรือความขยันขันแข็งในการทำสิ่งแปลกใหม่

2.6 ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียน

Dembo & Seli (2008) ได้เสนอว่าการจูงใจนักเรียน ประกอบด้วย 3 ปัจจัย ปัจจัยแรกเป็นปัจจัยทางสังคมที่หมายถึงสภาพความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของครอบครัว ปัจจัยที่สองเป็นปัจจัยสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนและการสนับสนุนของครูที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน และปัจจัยที่สามเป็นปัจจัยภายในหรือความเชื่อและทัศนคติของนักเรียน โดยที่ปัจจัยวัฒนธรรมทางสังคมและปัจจัยสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนมีอิทธิพลต่อปัจจัยภายใน จากงานวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจได้ชี้ชัดว่าปัจจัยภายในเป็นกุญแจสำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ นอกจากนี้ปัจจัยทางภูมิหลังของนักเรียนก็มีผลต่อแรงจูงใจ กล่าวคือ นักเรียนที่มีภูมิหลังแตกต่างกัน ย่อมมีแรงจูงใจที่แตกต่างกันซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัยมีรายละเอียดดังนี้

1. ปัจจัยทางสังคม (sociocultural factor) สภาพครอบครัวและวัฒนธรรมของครอบครัวเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจและพฤติกรรมของนักเรียน กล่าวคือ ความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้ปกครองและนักเรียน และความมุ่งหวังของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียนเป็นปัจจัยที่ผลักดันให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ ซึ่งปัจจัยทางสังคมในที่นี้คือ การสนับสนุนจากผู้ปกครอง

2. ปัจจัยสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน(classroom environmental factors)สิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน การมอบหมายชิ้นงาน พฤติกรรมของครูและวิธีการสอนของครูล้วนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจของนักเรียน ได้อธิบายว่าแรงจูงใจของนักเรียนและการบรรลุผลสำเร็จจะมีมากขึ้นก็ต่อเมื่อครูได้มอบหมายชิ้นงานที่ท้าทายความสามารถของนักเรียน กระตุ้นนักเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ แบบร่วมมือที่หลากหลาย มีการให้ข้อมูลสะท้อนกลับตลอดเวลาและโอกาสในการแก้ไขชิ้นงาน ดังนั้นครูจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักเรียน เพราะแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันในทิศทางบวก ซึ่งปัจจัยสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนคือสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้และการสนับสนุนจากครู

3. ปัจจัยภายใน (internal factors) ความเชื่อ ความรู้สึกและการรับรู้เป็นปัจจัยภายในที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมจูงใจและการบรรลุผลสำเร็จทางวิชาการตามมา ถ้าหากนักเรียน

เห็นคุณค่าในชิ้นงานที่ครูมอบหมายและเชื่อว่าตนเองสามารถจัดการกับชิ้นงานได้ นักเรียนจะใช้กลวิธีการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่เป็นไปได้ ใช้ความพยายามอย่างหนัก และยังคงอดทนที่จะทำชิ้นงานให้สำเร็จ

4. ปัจจัยภูมิหลัง (background factors) จากการศึกษางานวิจัยทั้งของไทยและของต่างประเทศพบว่าปัจจัยภูมิหลังที่ส่งผลต่อแรงจูงใจของนักเรียน คือ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและช่วงอายุ

Herzberg (1959) ได้กล่าวว่า ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนออกเป็น 2 ปัจจัย ดังนี้

1. ปัจจัยกระตุ้น (Motivation factors) หรือองค์ประกอบด้านแรงจูงใจ เป็นปัจจัยที่สร้างแรงจูงใจในทางบวก ซึ่งเป็นผลให้ผู้ปฏิบัติงานเกิดความพอใจในการทำงาน มีลักษณะสัมพันธ์กับเรื่องของการงานโดยตรง ซึ่งได้แก่ปัจจัยต่อไปนี้

1.1 ด้านความสำเร็จของงาน หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติงานให้สำเร็จ ล่วงการแก้ไขปัญหาในการทำงาน ความรู้สึกทางจิตใจที่ได้รับหลังจากที่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสิ้นลงได้

1.2 ด้านความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน หมายถึง การคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงในหน้าที่การงานไปในทิศทางที่ดีขึ้น การพัฒนาตนเองในแง่ของทักษะ ความรู้และความสามารถที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ความมุ่งหมายที่จะได้รับตำแหน่งที่สูงขึ้น

1.3 ด้านลักษณะงานที่ปฏิบัติ หมายถึง งานที่ปฏิบัติอยู่นั้นเป็นงานที่ตรงกับความรู้ความสามารถ เป็นงานน่าสนใจ เป็นงานที่ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และเป็นลักษณะงานที่ปฏิบัติได้

1.4 ด้านการได้รับการยอมรับ หมายถึง การได้รับการแสดงความเห็นด้วยยินดีด้วยในการปฏิบัติงาน ชมเชย ยกย่อง เชื่อถือ ไว้วางใจให้ปฏิบัติงานทั้งจากเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชา ความรู้สึกที่ได้รับการชื่นชมจากผู้อื่นอันเป็นผลมาจากการปฏิบัติงานหรือปฏิบัติตนไปในทางที่ดี

1.5 ด้านความรับผิดชอบต่อภาระงาน หมายถึง การมุ่งหมายเอาภาระงานเป็นสำคัญถือว่าการได้รับมอบหมายงานใด ๆ จะต้องรับผิดชอบในการปฏิบัติให้เสร็จสิ้น จึงจะถือว่าสมบูรณ์ในหน้าที่ของตนเอง

2. ปัจจัยค้ำจุน (Hygiene factors) หรือองค์ประกอบด้านอนามัย เป็นปัจจัยที่ป้องกันไม่ให้เกิดความไม่พอใจในการปฏิบัติงาน ซึ่งมีลักษณะเกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมหรือส่วนประกอบของงาน ปัจจัยด้านนี้ได้แก่

2.1 ด้านนโยบายและการบริหาร หมายถึง ข้อกำหนดและแนวทางในการบริหารงานการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและการบริหาร เป็นการยอมรับนับถืออันจะนำไปสู่การดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพ

2.2 ด้านการบังคับบัญชา หมายถึง สภาพความสัมพันธ์ในหน้าที่การงานระหว่างผู้บังคับบัญชาและผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชา ความรู้สึกที่มีต่อการได้รับมอบหมายหน้าที่หรือภาระงานต่างๆ รวมไปถึงความยุติธรรม

2.3 ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล หมายถึง การอธิบายถึงสภาพความสัมพันธ์ที่มีต่อเพื่อนร่วมงานและรวมไปถึงผู้บังคับบัญชาในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน การร่วมมือ ช่วยเหลือ และสนับสนุนซึ่งกันและกัน

2.4 ด้านสภาพแวดล้อมในการทำงาน หมายถึง สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ วัสดุ อุปกรณ์สภาพบรรยากาศโดยรอบที่ทำงาน ความคล่องตัวและความสะดวกสบาย สถานที่เอื้ออำนวยให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มความสามารถ

2.5 ด้านเงินเดือนและความมั่นคงในหน้าที่การงาน หมายถึง เงินที่ได้รับจากทางราชการหรือต้นสังกัด เช่น เงินเดือน เบี้ยเลี้ยง ค่าครองชีพ หรือเงินค่าสวัสดิการอื่นใดที่พึงจะได้รับในสถานการณ์ต่าง ๆ ตามสิทธิ

สมใจ แซ่อึ้ง (2557) กล่าวว่า ภาษาญี่ปุ่นระดับขั้นต้นเริ่มจากตัวอักษร การออกเสียง คำศัพท์ และรูปประโยคเบื้องต้น การแนะนำตัว แนะนำสถานที่ การบอกเวลา คำกริยาพื้นฐาน การตอบรับคำชักชวน การเริ่มต้นเรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นต้น อาจมีแรงจูงใจ ที่หลากหลาย บางคนเกิดจากความสนใจ ความอยากรู้อยากเรียนของผู้เรียนเอง บางคนเกิดการคำนึงถึงผลประโยชน์ในอนาคต แต่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการเรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นต้นนั้น จำเป็นต้องใช้แรงจูงใจในการเรียนในระดับที่ค่อนข้างมากนอกจากใช้แรงจูงใจในการเรียนในการฝึกฝนทักษะให้สำเร็จตามเป้าหมาย ยังต้องใช้แรงจูงใจในการเรียนเพื่อรักษาหรือเพิ่มระดับของแรงจูงใจ เพื่อให้ตนเองมีความอยากรู้อยากเรียนในระดับที่สูงขึ้น เพราะแรงจูงใจในการเรียนลดลงได้ตลอดเวลา อาจทำให้ผู้เรียนเลิกเรียนก่อนถึงเป้าหมายได้ดังนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้ผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง

หทัยกาญจน์ สุขประเสริฐ (2552) กล่าวว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียน คือ ธรรมชาติของแต่ละคนเป็นแรงขับ เช่น ความวิตกกังวลในการเรียน สถานการณ์ในแต่ละสิ่งแวดล้อม เช่น การแข่งขันในการเรียน ความร่วมมือในการเรียน การตั้งเป้าหมายในการเรียน การตั้งความทะเยอทะยานในการเรียน เป็นต้น ความเข้มของแรงจูงใจ เช่น การเสริมแรงในการเรียน ความสนใจในการเรียน นอกจากนั้นปัจจัยทางกายภาพ การเรียนรู้ และด้านความคิดของแต่ละบุคคล ก็เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนด้วย เป็นต้น แรงกระตุ้น เช่น ความต้องการ ทักษะคิด แรงจูงใจ เป็นต้น เครื่องล่อ เช่น รางวัล การชมเชย ลงโทษ การส่งเสริม เป็นต้น

สรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียน ปัจจัยแรก คือ ปัจจัยทางสังคม สภาพความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของครอบครัว ปัจจัยที่สอง คือ ปัจจัยสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนและการสนับสนุนของครูที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ครูมีเครื่องล่อ เช่น รางวัล การชมเชย การส่งเสริม เป็นต้น ปัจจัยที่สาม คือ ปัจจัยภายในหรือความเชื่อทัศนคติของนักเรียน

การตั้งเป้าหมายในการเรียน การสนใจ อยากรู้ อยากเรียนของนักเรียน การคำนึงถึงผลประโยชน์ในอนาคต

2.7 การสร้างแรงจูงใจในการเรียน

Yasukouchi (2007) ได้รวบรวมและเขียนวิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนที่เขาใช้สอนผู้เรียนจากประสบการณ์ตรงของตนเองไว้ทั้งหมด 7 วิธี ดังต่อไปนี้

1. ดึงดูดให้ผู้เรียนอยากเรียน ผู้สอนต้องดึงดูดผู้เรียนให้สนใจเนื้อหาให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนนั้นสนุก โดยสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับวิธีนี้คือเสียงหัวเราะ
2. อธิบายถึงวัตถุประสงค์ในการเรียนให้ชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจว่ากำลังเรียนเรื่องนี้ไปเพื่ออะไร มีประโยชน์อย่างไร
3. ผู้สอนต้องคอยให้กำลังใจ เติมความหวัง และชมเชยผู้เรียนอยู่เสมอ ไม่ว่าผู้เรียนจะทำคะแนนได้ดีหรือไม่ก็ตาม
4. ให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายระยะสั้น ที่เป็นรูปธรรมบ่อย ๆ เพราะเป้าหมายยิ่งสั้นยิ่งเห็นผลชัดเจน และรวดเร็ว ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการลงมือทำครั้งถัด ๆ ไป
5. สร้างแรงจูงใจด้วยการเล่าความสำเร็จของรุ่นพี่ หรือบุคคลที่มีชื่อเสียง
6. ผู้สอนต้องสร้างบรรยากาศในห้องเรียนที่ทำให้ผู้เรียนรู้สึก ว่า “แม้จะผิดพลาดก็ไม่เป็นไร” เพื่อไม่ให้ผู้เรียนอับอาย และกล้าแสดงออก
7. ผู้สอนต้องใส่ใจเรื่องช่องว่างระหว่างผู้เรียน ผู้สอนจำเป็นต้องมีช่องว่างกับผู้เรียนเอาไว้ หากสนิทสนมกับผู้เรียนมากเกินไป ผู้เรียนอาจไม่เชื่อฟัง แต่ถ้าห่างเหินกับผู้เรียนมากเกินไปก็จะรับรู้ถึงปัญหาของผู้เรียนได้ยาก ควรลดและรักษาระยะห่างโดยเข้าไปคุยกับผู้เรียนอย่างเหมาะสม ไม่มากหรือน้อยจนเกินไป

Good & Brophy (1987) กลยุทธ์ในการเสริมสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียนที่ขาดแรงจูงใจ กลยุทธ์ในการเสริมสร้างแรงจูงใจเป็นวิธีการที่ครูใช้เพื่อทำให้กิจกรรมการเรียนรู้มีความท้าทายและน่าสนใจ และที่สำคัญทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ มากขึ้น ซึ่งกลยุทธ์ในการเสริมแรงจูงใจช่วยให้นักเรียนไม่รู้ สึกเบื่อหน่ายกับการเรียน อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นความสนใจของนักเรียน พัฒนาความรู้ พัฒนาทักษะตามที่ครูต้องการ ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน และสามารถลดปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการขาดแรงจูงใจอีกด้วย การที่ครูทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจและปัจจัยที่ทำให้นักเรียนขาดแรงจูงใจ ครูสามารถสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียนด้วยการใช้กลยุทธ์ที่หลากหลายเพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียน โดยกลยุทธ์สร้างแรงจูงใจที่นิยมใช้กัน มีดังต่อไปนี้

1. กลยุทธ์การให้รางวัลที่เป็นรูปธรรม (tangible reward strategy) ครูให้รางวัลที่เป็นวัตถุหรือสิ่งของกับนักเรียนเมื่อนักเรียนมีการปฏิบัติและพฤติกรรมที่ดี ด้วยการให้จดหมายแสดงถึงการเห็นคุณค่าในตัวนักเรียน การให้ดาว การให้สติ๊กเกอร์ การให้ผลการเรียน เป็นต้นทางจิตวิทยา

ถือว่าการให้รางวัลมีอิทธิพลทางบวกต่อการเรียนรู้ การสร้างความพึงพอใจและช่วยในการกระตุ้นให้นักเรียนมีแรงจูงใจ

2. กลยุทธ์การให้รางวัลเป็นนามธรรม (intangible reward strategy) ครูให้รางวัลที่ไม่สามารถจับต้องได้แก่นักเรียน เมื่อนักเรียนมีการปฏิบัติและพฤติกรรมที่ดีด้วยการใช้คำพูดที่แสดงถึงการเห็นคุณค่าในตัวนักเรียน ความต้องการทางสังคม เป็นต้น การชมเชยทำให้นักเรียนเกิดการสร้างความพึงพอใจ ความภาคภูมิใจ มีกำลังใจ มีความพยายามในการทำงาน และช่วยในการกระตุ้นให้นักเรียนมีแรงจูงใจ

3. กลยุทธ์การให้รางวัลที่เป็นทางการ (formal reward strategy) การให้รางวัลทางการเป็นการให้รางวัลพิเศษเพื่อแสดงการเห็นคุณค่าในตัวนักเรียน เช่น การให้ทุนการศึกษาการให้รางวัลจากบุคคลสำคัญในสังคม การให้รางวัลที่เกิดจากการประกวดหรือการแข่งขัน การจัดกิจกรรมอาสาสมัคร การเชิญบุคลากรพิเศษมาบรรยาย เป็นต้น

4. กลยุทธ์ภาวะผู้นำ (leadership strategy) ครูใช้ลักษณะภาวะผู้นำมาช่วยส่งเสริมให้นักเรียนให้เกิดแรงจูงใจ เช่น ครูมีคุณภาพและมีความเป็นมืออาชีพ การเรียนรู้แบบร่วมมือกันทำกิจกรรมเปิดใจยอมรับฟังและเห็นคุณค่าความแตกต่าง เคารพความหลากหลายของเชื้อชาติมีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง มีศีลธรรม เป็นต้น

5. กลยุทธ์การฝึกฝนและการลงโทษ (discipline strategy) ครูควรใช้การฝึกฝนนักเรียนให้มีความพร้อมที่จะเรียน ด้วยการตั้งกฎให้นักเรียนปฏิบัติส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ ส่งเสริมให้นักเรียนเห็นคุณค่าของตนเองและของผู้อื่น เป็นต้น นอกจากนี้ครูสามารถอบรมนักเรียนด้วยการลงโทษ การตำหนิ การดุ การตักเตือน เมื่อนักเรียนมีการแสดงออกพฤติกรรมไม่เหมาะสมแต่โดยปกติแล้วการชมเชยจะให้ผลดีกว่าการตำหนิ สำหรับนักเรียนที่เรียนดีเมื่อนักเรียนถูกตำหนิจะใช้คำตำหนิเป็นแรงผลักดัน

6. กลยุทธ์การสร้างเชื่อมั่น (Confidence strategy) ครูพัฒนานักเรียนให้มีความเชื่อมั่นโดยให้เห็นถึงความสามารถในการประสบความสำเร็จ แสดงระดับท้าทายที่ทำให้ประสบความสำเร็จภายใต้เงื่อนไขการเรียนรู้ ให้นักเรียนเห็นถึงความพยายามอย่างเต็มที่และก่อให้เกิดความคาดหวังที่เพิ่มขึ้น ให้ข้อมูลป้อนกลับซึ่งความเชื่อมั่นช่วยให้นักเรียนทราบถึงความเป็นไปได้ของการประสบความสำเร็จของงาน

7. กลยุทธ์การตั้งระดับความคาดหวัง (level of expectation strategy) ครูให้นักเรียนเห็นความเชื่อมโยงระหว่างความพยายามกับผลที่ออกมาเพื่อให้ นักเรียนคงระดับความคาดหวังที่มีต่อความสำเร็จของตนเองโดยครูให้นักเรียนตั้งระดับความคาดหวังหรือเป้าหมายที่สอดคล้องกับความเป็นจริงและความสามารถของตนเองและระดับความคาดหวังนั้นควรที่จะชัดเจน เฉพาะเจาะจง ยากและท้าทายแต่ไม่เกินความสามารถของตนเอง

8. กลยุทธ์การสื่อสาร (communication strategy) ครูใช้การสื่อสาร 2 ทางกับนักเรียนด้วยความเข้าใจความต้องการของนักเรียน ใช้คำพูดที่ซื่อสัตย์และตรงไปตรงมา หลีกเลี่ยง

การดำหนักเรียน กล่าวซ้ำและใช้คำพูดที่เข้าใจง่ายขึ้น ใช้คำถามปลายปิดเพื่อส่งเสริมการสื่อสารให้ดีขึ้น ตนเองประสบความสำเร็จทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเองเพื่อที่จะพัฒนาความสนใจของตนเองต่อการเรียน

9. กลยุทธ์การจัดการกับความเครียด (stress management strategy) ครูที่เข้าใจระดับขีดจำกัดความอดทนของตนเอง จะมีวิธีจัดการกับความเครียดของตนเองด้วยการพูดกับตนเอง เรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอย่างมีความสุขตลอดเวลา เข้าใจความอ่อนแอของตนเอง ตั้งเป้าหมายที่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นไปได้ เข้าใจสภาพสังคมรอบตัว มีการมองโลกในแง่บวก ไม่ยึดเยียดความเครียดให้กับ

10. กลยุทธ์การจัดการในชั้นเรียน (class management strategy) ครูมีการจัดการในชั้นเรียนที่ดีมีบรรยากาศทำหายความอยากรู้ ของนักเรียน ปราศจากการขู่เข็ญเตรียมการส่งเสริมกำลังใจ การเพิ่มระดับความคาดหวังของนักเรียนแสดงข่าวสารและบทความที่ส่งเสริมกำลังใจนักเรียน จัดเตรียมระบบความปลอดภัยที่จำเป็นจัดการกับภาระงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ยึดหยุ่นตามสถานการณ์

11. กลยุทธ์การสอน (instructional strategy) การทำให้นักเรียนเห็นว่ากิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ๆ มีความหมาย และมีคุณค่าในการเรียนรู้ ด้วยการที่ครูมีการเตรียมแผนการสอนที่ดี จัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับนักเรียน มีการส่งเสริมนักเรียนด้วยการให้ภาพสะท้อน จัดเตรียมการประเมินที่น่าเชื่อถือ ให้ข้อมูลป้อนกลับ มีการนำเข้าสู่บทเรียนที่ดี มีสื่อการสอนที่ดี มีอารมณ์ขัน นอกจากนี้ครูควรกระตุ้นนักเรียนให้เห็นคุณค่าของกิจกรรมการเรียน ทราบถึงประโยชน์ของสิ่งจะเรียน ให้เห็นถึงการเชื่อมโยงบทเรียนใหม่กับสิ่งที่นักเรียนเคยเรียนรู้มาก่อนหรือเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่าเรื่องที่เรียนเป็นเรื่องใกล้ตัวและกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน และการทำกิจกรรมต่าง

12. กลยุทธ์ของการแข่งขันและการสร้างความร่วมมือ กลยุทธ์นี้เป็นการสร้างแรงจูงใจอย่างหนึ่ง สามารถจัดการได้ด้วย 3 วิธี คือ การแข่งขันระหว่างนักเรียนทั้งหมด การแข่งขันระหว่างกลุ่ม และการแข่งขันกับตนเอง

13. กลยุทธ์การสร้างความสัมพันธ์ (building relationship strategy) ครูต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการเรียนรู้ แสดงถึงความกระตือรือร้นในเวลาการสอน ส่งเสริมนักเรียนให้มีการทำงานกันเป็นกลุ่มที่มีประสิทธิภาพ ให้มีการประณิประนอม มีการยอมรับนับถือจากครูและเพื่อนในชั้นเรียน จะทำให้นักเรียนรู้สึกเป็นคนที่มีคุณค่า เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มและมีกำลังใจที่เรียนหรือทำ

14. กลยุทธ์การทดสอบ (test strategy) คะแนนสอบมีความสำคัญกับนักเรียน เพราะนักจิตวิทยาเชื่อว่าคะแนนเป็นรางวัลทางสังคมที่ดีที่สุดสำหรับนักเรียน (Gage & Berliner, 1992) อีกทั้งคะแนนสอบอาจจะส่งผลต่อการผ่านบทเรียน ผ่านการเลื่อนชั้น สำเร็จการศึกษา เป็นต้น การทดสอบบ่อยครั้งจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนตื่นตัว ขยันมากขึ้นและต้องเอาใจใส่การเรียนอย่าง

15. กลยุทธ์การค้นหาคำรู้ด้วยตนเอง (learning by yourself strategy) ครูควรเปลี่ยนบทบาทจากครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้กับนักเรียน ช่วยนักเรียนจัดเวลาวางแผนทั้งระยะ

สั้นและระยะยาวในการทำกิจกรรม (สุรงค์ โค้วตระกูล, 2555) ด้วยการส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเองจากหัวข้อหรือกิจกรรมที่มีความท้าทายและมีความยากปานกลาง (Pintrich Schunk, 1996) บทเรียนสำเร็จรูป หรือเรื่องที่นักเรียนสนใจใคร่รู้เพราะนักเรียนจะเป็นผู้ที่ตัดสินใจด้วยตนเอง (Brophy, 1987) และเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองตามลำดับขั้น ตามความสามารถและประเมินผลการเรียนรู้ ของตนเองได้ด้วย ซึ่งบรรยากาศของการเรียนรู้เช่นนี้เป็นบรรยากาศที่ผ่อนคลายไม่คุกคาม ทำให้ช่วยกระตุ้นแรงจูงใจในการเรียนรู้ได้ดี

16. กลยุทธ์การร่วมมือกับผู้ปกครอง (cooperation with parents strategy) ครูสามารถแจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียน เพื่อช่วยในการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนขณะอยู่ที่บ้านให้เกิดประโยชน์ ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองในการให้ความร่วมมือกับกิจกรรมของโรงเรียนและส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนและสนับสนุน

ยงยุทธ ดุสสายและคณะ (2562) กล่าวว่า มีกลยุทธ์การสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. จัดบรรยากาศทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนเป็นระเบียบเรียบร้อยน่าดู มีความสะอาด มีเครื่องใช้ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

2. สร้างบรรยากาศการเรียนรู้มีความสัมพันธ์อันดีต่อกันระหว่างครูผู้สอนและนักเรียน รวมถึงเพื่อนในห้องเรียนให้เหมาะกับการเรียน

วิจารณ์ พานิช (2556) ได้บันทึกวิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนของตนเองลงในหนังสือเรื่องการเรียนรู้เกิดขึ้นได้อย่างไร โดยมีวิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียน 4 ข้อ ดังนี้

1. มอบหมายงานที่มีความท้าทายให้เหมาะสมกับผู้เรียน
2. แจกสัดส่วนของคะแนนเก็บและคะแนนสอบให้ผู้เรียนทราบอย่างชัดเจน
3. ให้การป้อนกลับกับผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อช่วยบ่งบอกจุดแข็ง จุดอ่อน และแนะนำวิธีการพัฒนาตนเองให้กับผู้เรียน

หทัยกาญจน์ สุขประเสริฐ (2552) วิธีการสร้างแรงจูงใจ เป็นตัวกระตุ้นความกระตือรือร้นของผู้เรียนให้สนใจในบทเรียนที่กำลังสอน วิธีการสร้างแรงจูงใจมีอยู่หลากหลายวิธี ผู้สอนควรประยุกต์ใช้วิธีสร้างแรงจูงใจต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับผู้เรียนของตนเอง

สรุปได้ว่า การเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียน ควรเริ่มที่ตัวครูผู้สอนอันดับแรก ที่ช่วยให้นักเรียนไม่เบื่อหน่ายในการเรียน อยากรมาโรงเรียน พัฒนาเทคนิคการสอน วิธีสอน สื่อการสอนดึงดูดความสนใจของนักเรียน ช่วยพัฒนาความรู้ ความสามารถ ทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ตามผลการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน โดยครูสามารถใช้กลยุทธ์ที่หลากหลายเพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียน

2.8 วิธีวัดแรงจูงใจในการเรียน

Vallerand et al. (1992) ได้สร้างมาตรวัดที่พัฒนามาจากทฤษฎีการตัดสินใจด้วยตนเอง วัดทั้งหมด 3 องค์ประกอบ แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอกและการขาดแรงจูงใจ การตรวจสอบคุณภาพซ้ำ ซึ่งเว้นระยะห่าง 1 เดือน

Harter (1980) ได้สร้างมาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนเพื่อใช้วัดนักเรียนในชั้นเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบ คือ แรงจูงใจภายนอก เป็นการได้รับการเสริมแรงที่มีอิทธิพลทางสังคม เช่น การได้รับคำชมเชย ตจนถึงการได้รับสิ่งของเป็นรางวัล เมื่อนักเรียนรู้สึกว่าเป็นคนที่มีความสามารถก็จะช่วยสร้างแรงจูงใจในการทำกิจกรรมให้ประสบผลสำเร็จ และแรงจูงใจภายใน เป็นความกระตือรือร้นที่จะแสวงหาความรู้ของนักเรียนด้วย

Hermans (1970) ได้ทำการศึกษาแบบทดสอบ TAT และพบว่า มีจุดอ่อนตรงเรื่องความน่าเชื่อถือ จึงสร้างแบบสอบถามขึ้นมาใหม่ เรียกว่า แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ Hermans ในหัวข้อคุณลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 10 ประการ คือ (1) มีระดับความมุ่งหวังสูง (2) มีความหวังในการทำงานว่าจะสำเร็จสูง (3) มีความพยายามต่อสู้เพื่อไปสู่ภาวะที่สูงขึ้น (4) มีความอดทนในการทำงานที่ยากเป็นเวลานาน ๆ (5) ในขณะทำงานแม้จะถูกขัดจังหวะก็จะพยายามทำให้สำเร็จ (6) มีความรู้สึกใช้เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว (7) มีความมุ่งมั่นาคสูง (8) เลือกเพื่อนที่มีความสามารถ (9) ต้องการเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น และ (10) พยายามทำสิ่งต่าง ๆ ให้ได้ดี แบบวัดแรงจูงใจฉบับนี้เป็นแบบวัดให้เลือกตอบ (multiple choice) ทั้งหมด 29 ข้อ เพื่อง่ายต่อการให้ คะแนนและการแปลผล จึงมีเกณฑ์การให้ คะแนนที่แน่นอน คือ ถ้าตอบถูกได้ 1 คะแนนและถ้าตอบผิดได้ 0 คะแนน มีค่าความเที่ยงภายในของแบบวัดเท่ากับ

ศยามล ศรสุวรรณศรี (2563) ได้ออกแบบการวัดแรงจูงใจในการเลือกเรียนภาษาเกาหลีของนักเรียนนักศึกษาในเขตภาคเหนือตอนบนของประเทศไทยในงาน คือ แบบสอบถาม (Questionnaire)

สุนิดา ศิริพากย์ (2553) แบบวัดแรงจูงใจแบบสังเกตแบบวัดแรงจูงใจแบบสังเกต เป็นแบบวัดที่นักจิตวิทยาต้องใช้ในการสังเกต และอนุมานจากพฤติกรรม ซึ่งมีการวัดปริมาณของแรงจูงใจด้วยวิธีต่าง ๆ 3 วิธี คือ วัดจากอัตราการเคลื่อนไหวทั่วไป เช่น ถ้ามีแรงจูงใจมากก็จะตื่นตัวมากและมีการแสดงออกพฤติกรรมมาก เป็นต้น วัดจากอัตราการกระทำการกิจกรรม เช่น ถ้ามีแรงจูงใจมากก็จะมีความพยายามในการบรรลุเป้าหมายมาก เป็นต้น และวัดจากการเอาชนะอุปสรรค เช่น ถ้ามีแรงจูงใจมากก็จะมีความพยายามเอาชนะอุปสรรคมาก เป็นต้น

สรุปได้ว่า การวัดแรงจูงใจ คุณครูสามารถทำได้หลายวิธี โดยใช้เครื่องมือในการวัด เช่น แบบทดสอบ แบบสำรวจ แบบสอบถาม ซึ่งมีวิธีการวัดโดยการสังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม ความกระตือรือร้น การแก้ไขปัญหา การสัมภาษณ์นักเรียน และการเขียนตอบ งานวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นโดยใช้แบบวัดแรงจูงใจโดยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ แทบจะไม่เคยเกิดขึ้น, นาน ๆ ครั้ง, บางครั้ง, บ่อยครั้ง, และบ่อยมาก

2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สายทิพย์ เยื่อปุย (2563) ได้ทำการวิจัยเรื่องวิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นต้นของอาจารย์ชาวญี่ปุ่นและอาจารย์ชาวไทย และเพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการสร้างแรงจูงใจของอาจารย์ชาวญี่ปุ่นและอาจารย์ชาวไทยผลการศึกษาพบว่า วิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนที่อาจารย์ชาวญี่ปุ่นและอาจารย์ชาวไทยเลือกใช้มี 13 วิธี โดยวิธีที่อาจารย์ชาวญี่ปุ่นเลือกใช้สามลำดับแรก มีดังนี้ 1) การชมเชยผู้เรียนที่ทำคะแนน/แบบฝึกหัดได้ดี 2) การย้ากกับผู้เรียนเสมอว่า "แม้จะผิดพลาดก็ไม่ใช่ไร" 3) การเชื่อมโยงสิ่งที่ผู้เรียนสนใจเข้าไปในชั่วโมงเรียน เช่น การ์ตูน อาหาร วัฒนธรรม ตามลำดับ วิธีที่อาจารย์ชาวไทยเลือกใช้สามลำดับแรก มีดังนี้ 1) การชมเชยผู้เรียนที่ทำคะแนน/แบบฝึกหัดได้ดี 2) การเรียกให้ผู้เรียนตอบคำถามในชั่วโมงเรียน 3) การพูดถึงรุ่นพี่ที่ประสบความสำเร็จและงานในอนาคตที่ผู้เรียนสามารถทำได้ นอกจากนี้ยังพบว่า อุปสรรคในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนของอาจารย์ชาวญี่ปุ่นและอาจารย์ชาวไทยนั้นเหมือนกัน กล่าวคือ เกิดปัญหา ช่องว่างระหว่างวัยกับผู้เรียนในอาจารย์ที่มีอายุมาก และมีปัญหาจำนวนผู้เรียนที่มากเกินไป ด้านผลสำรวจนักศึกษาพบว่า สามลำดับแรก ของวิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนของอาจารย์ญี่ปุ่นที่นักศึกษาพึงพอใจ ได้แก่ 1) ยกตัวอย่างให้เข้าใจง่ายเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวผู้เรียน 2) ลดช่องว่างระหว่างผู้เรียน โดยเข้าไปพูดคุย 3) ย้ากกับผู้เรียนเสมอว่า "แม้จะผิดพลาดก็ไม่ใช่ไร" ตามลำดับ สามลำดับแรกของวิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนของอาจารย์ไทยที่นักศึกษาพึงพอใจ ได้แก่ 1) ลดช่องว่างระหว่างผู้เรียนโดยเข้าไปพูดคุย 2) ชี้แจงให้ผู้เรียนเห็นถึงข้อผิดพลาดและให้คำแนะนำ 3) ใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย

กนก รุ่งกิริติกุล และคณะ (2561) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความอยากเรียนของผู้เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ คือ 1) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความอยากเรียนวิชาภาษา ญี่ปุ่นของกลุ่มที่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับกลุ่มที่ไม่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันหรือไม่ และ 2) สำรวจว่าปัจจัยใดที่ทำให้ผู้เรียนมีความอยากเรียนเพิ่มขึ้นและปัจจัยใดที่มีผลทำให้ผู้เรียนมีความอยากเรียนลดลง โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 - 5 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 284 คนพบว่า 1) ระดับความอยากเรียนของทั้ง 2 กลุ่ม มีจำนวนผู้ที่อยากเรียนเพิ่มขึ้นและจำนวนผู้ที่อยากเรียนถดถอยลงในระดับใกล้เคียงกัน 2) พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อความอยากเรียนเพิ่มขึ้นของกลุ่มที่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ มีบุคคลที่ประสบความสำเร็จ มีบุคคลที่ตนเองนับถือ หรือมีคู่แข่งเรียนอยู่ในสาขาเดียว ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อความอยากเรียนเพิ่มขึ้นของกลุ่มที่ไม่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่น คือ ความรู้สึกภูมิใจความรู้สึกรักสนุกกับการเรียน หรือการมีความรู้สึกว่าจะไม่พอใจในความสามารถตนเอง 3) พบว่าทั้ง 2 กลุ่มมีปัจจัยที่ทำให้ความอยากเรียนลดลงเหมือนกัน คือ “ปัจจัยด้านศักยภาพในการเรียน” อันได้แก่ การรู้สึกว่าแม้ว่าจะพยายามมากขึ้นเท่าใด ผลการเรียนก็ไม่ดีขึ้นความรู้สึกว่าไม่รู้ว่าจะตนเองเก่งขึ้นหรือเปล่า การตามบทเรียนที่อาจารย์สอนไม่ทัน ไม่เข้าใจสิ่งที่อาจารย์สอน การไม่มั่นใจในความสามารถตนเอง การรู้สึกว่า

คะแนนตนเองน้อยเมื่อเทียบกับเพื่อน และการเห็นความลำบากในการเรียนของรุ่นพี่เอกภาษาญี่ปุ่น แล้วรู้สึกไม่อยากเรียนต่อไป

บวรสรรค์ มั่งทอง (2560) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้สื่อสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า 1. ผลสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ในการส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อสภาพจริงโดยภาพรวม มีคุณภาพอยู่ในระดับดี (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.32) มีทั้งหมดจำนวน 8 แผน จำนวน 16 ชั่วโมง 2. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อสภาพจริงมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.79 คะแนนอยู่ในระดับพอใช้คิดเป็นร้อยละ 64.47 สูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากการเรียนรู้โดยใช้สื่อสภาพจริงอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.71)

ยุพกา พุกขิมา และคณะ (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่องความนิยมในการเรียนภาษาญี่ปุ่นและภาษาจีนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์: แรงจูงใจแตกต่างกันอย่างไร ผลการศึกษาพบว่าแรงจูงใจของนิสิตที่เรียนภาษาญี่ปุ่น 2 อันดับแรกคือ “เนื่องจากชอบและสนใจในวัฒนธรรมญี่ปุ่น” และ “เนื่องจากภาษาญี่ปุ่นใช้ในการหางานได้ง่ายและเงินเดือนสูง”

Ray-Blakely (2011) ได้ศึกษาค้นคว้าในเรื่องประเภทของแรงจูงใจและพฤติกรรมของนักเรียนระดับบัณฑิตศึกษาในอนาคต โดยได้ผลการวิจัยว่าความพึงพอใจจากความต้องการตามหลักจิตวิทยาจะส่งผลอย่างมากต่อคุณภาพของแรงจูงใจ พฤติกรรมการปฏิบัติตลอดจนการมีปฏิสัมพันธ์ต่อสังคมโดยรอบ ผลลัพธ์ชี้ให้เห็นว่าแรงจูงใจมีผลต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการกระตุ้นให้มีการตื่นตัวในการเตรียมพร้อมสำหรับการเรียนการสอนที่เกิดขึ้น และยังมีแนวโน้มที่จะพัฒนาความรู้ความเข้าใจที่ได้รับจากการเรียนในระดับบัณฑิตศึกษาเช่นเดียวกัน

Wyk (2011) ได้ทำการวิจัยในเรื่องของการประเมินผลถึงระดับแรงจูงใจของพนักงานในบริษัทสมัยใหม่ในประเทศแอฟริกาใต้ พบว่าแรงจูงใจมีผลทำให้พนักงานมีการปฏิบัติตนที่แตกต่างกันแม้จะเผชิญหน้ากับรูปแบบปัญหาสถานการณ์เดียวกันก็ตาม จึงสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องคงระดับของแรงจูงใจที่มีต่อพนักงานเอาไว้ให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อที่จะให้การปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถนั้นส่งผลต่อการปฏิบัติงานต่อองค์กรของพวกเขาในภาพรวมซึ่งจะเป็นการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลให้กับบริษัทต่อไป

Saleem (2010) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลจากแรงจูงใจในการทำงานที่มีต่อความพึงพอใจในการทำงานในองค์กรที่ให้บริการโทรศัพท์เพื่อการสื่อสารทางไกลในปากีสถาน ผลการวิจัยปรากฏว่า แรงจูงใจนั้นเปรียบเสมือนกับแรงขับที่ทำให้คนแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการอย่างเต็มที่ โดยพบว่า แรงจูงใจจะนำไปสู่การเพิ่มขึ้นของประสิทธิภาพในการทำงานของบุคลากร และจะส่งผลให้องค์กรดำเนินไปสู่เป้าหมายและความสำเร็จได้หากว่าแรงจูงใจไม่ได้เกิดที่บุคลากรก็ควรจะใช้การบริหารจัดการเพื่อสร้างแรงจูงใจในการดึงความสามารถในการทำงานของบุคลากรออกมา

อย่างเต็มที่ กระบวนการฝึกฝนนั้นเป็นอีกกระบวนการหนึ่งที่จะนำไปสู่การพัฒนาทัศนคติ ทักษะและความรู้ของบุคลากรเพื่อที่จะสร้างแรงจูงใจอันจะทำให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงาน ความพึงพอใจในการทำงานจะทำให้บุคลากรตระหนักถึงองค์กร ดังนั้นถ้าองค์กรต้องสร้างผลกำไร พวกเขาจะต้องพิจารณาและเห็นความสำคัญของแนวความคิดที่จะมุ่งพัฒนาระดับของแรงจูงใจในตัวบุคลากรในองค์กร

Keijzers (2010) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจและการปฏิบัติงานของพนักงานผลการวิจัยพบว่า ความเป็นไปได้ที่จะจูงใจพนักงานให้แสดงประสิทธิภาพในการทำงานที่ดีเพื่อองค์กรได้ คือ การมอบหมายงานสำคัญให้ ซึ่งจะเป็นเสมือนการสร้างเสริมแรงในตนเอง

Salanova (2010) ได้ทำการวิจัยเรื่องความพึงพอใจและแรงจูงใจในการทำงานของพนักงาน ผลการวิจัยพบว่า พนักงานในบริษัทปริสมา มิกเกลลี นั้นมีความพึงพอใจอย่างมากต่อภาวะผู้นำที่ทำงาน ซึ่งพวกเขาได้แสดงให้เห็นถึงแรงจูงใจในการทำงานในระดับสูง แต่คนงานในบริษัทนั้นไม่พึงพอใจกับรายได้ในปัจจุบัน และระบบเงินเดือนที่ไม่เป็นธรรมเมื่อเปรียบเทียบกับภาระงานที่พวกเขาได้รับ ทำให้เป้าหมายในด้านกำไรที่บริษัทตั้งเป้าเอาไว้ สามารถบรรลุไปได้อย่างดีเมื่อพนักงานได้แสดงถึงความพึงพอใจที่มีต่องานในระดับสูง ดังนั้นภาระงานต่าง ๆ ที่บริษัทได้มอบให้แก่พนักงานจึงสร้างความพึงพอใจอย่างมากต่อความคาดหวังของพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องของการได้รับการเลื่อนตำแหน่งหน้าที่ในการทำงานและสุดท้ายสภาพแวดล้อมในการทำงานของบริษัทนั้นสร้างความพึงพอใจอย่างมากให้แก่พนักงานในด้านของสภาวะการณ์ของสถานที่ทำงาน

Stella (2008) ได้ทำวิจัยในเรื่องแรงจูงใจและประสิทธิภาพในการทำงานมุ่งเน้นในเรื่องการวัดแรงจูงใจและการพัฒนาประสิทธิภาพในการทำงานของเขตการปกครอง ผลการวิจัยพบว่า หัวหน้าของฝ่ายงานและหัวหน้าของภาคส่วนงานได้มีความเห็นที่ตรงกันว่าปัจจัยเป็นแรงจูงใจที่สำคัญในการพัฒนาประสิทธิภาพในการทำงานนั้นได้แก่ ความรู้สึกของการประสบความสำเร็จ ความทะเยอทะยานและการวางแผนในการทำงาน ความรู้สึกที่มีต่อความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่การทำงาน ซึ่งงานวิจัยได้เพิ่มเติมถึงปัจจัยที่อื่น ๆ เช่น รายได้เพียงพอต่อความต้องการ สภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี ความเชื่อมั่นในเรื่องของความมั่นคงของงาน และความสัมพันธ์ที่ดีของเพื่อนร่วมงาน ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่สำคัญที่จะช่วยจูงใจคนงานให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Tsukiji (2002) ได้ทำการวิจัยเรื่องการทดลองสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งใน จังหวัดคุมาโมโตะ ประเทศญี่ปุ่น ดำเนินการทดลองโดยใช้วิธีการสอนอ่านแบบแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างครูกับนักเรียน (Reciprocal Teaching) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การสวมบทบาทสมมติ เพื่อให้ให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมในชั้นเรียนอย่างกระตือรือร้น และส่งเสริมให้นักศึกษามีนิสัยรักการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผลการวิจัยพบว่า การสร้างแรงจูงใจในการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาท ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษามีพัฒนาการด้านนิสัยรักการเรียนรู้ด้วยตนเองสูงขึ้น และมีความสามารถในการอ่าน เพื่อความเข้าใจสูงขึ้น

ตอนที่ 3 เทคนิคมอร์ฟฟิง

จากการศึกษาและสังเคราะห์เอกสารเกี่ยวข้องกับเทคนิคมอร์ฟฟิง ผู้วิจัยจำแนกการนำเสนอออกเป็น 5 ประเด็นได้แก่ 1) ความหมายของเทคนิคมอร์ฟฟิง 2) กระบวนการของมอร์ฟฟิง 3) ประโยชน์ของเทคนิคมอร์ฟฟิง 4) การนำเทคนิคมอร์ฟฟิงไปใช้ และ 5) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคมอร์ฟฟิง

3.1 ความหมายของเทคนิคมอร์ฟฟิง

Wimmers & Velden (2004) กล่าวว่า มอร์ฟฟิงเป็นวิธีการสร้างภาพดิจิทัลในกลุ่มกว้าง ๆ ทั่ว ๆ ไป ซึ่งจะช่วยให้ภาพระหว่างสองภาพหรือภาพหลาย ๆ ภาพผสมผสานกันอย่างสมบูรณ์ดูเรียบเนียน

Land & Puzin (2002) กล่าวถึง ความหมายของมอร์ฟฟิง ดังนี้คำว่ามอร์ฟ (Morph) มาจากคำว่า เมตามอร์โฟซิส (Metamorphosis) หมายความว่า การเปลี่ยนแปลงรูปร่าง หรือรูปลักษณะ

Zhang (2001) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงภาพหรือเรียกสั้น ๆ ว่า มอร์ฟฟิง เป็นเทคนิคการเปลี่ยนแปลงแบบเคลื่อนไหวของภาพดิจิทัลหนึ่งเป็นอีกภาพหนึ่ง

Beale & Keil (1995) กล่าวว่า มอร์ฟฟิงเป็นเทคนิคกระบวนการทางภาพซึ่งใช้สำหรับเปลี่ยนแปลงรูปร่างจากภาพแรกไปเป็นอีกภาพหนึ่ง

นภลักษณ์ ตั้งอรุณศิลป์ (2559) มอร์ฟฟิง คือ เทคนิคการผสมผสานภาพให้ดูสมจริงเปลี่ยนรูปเป็นอีกรูปหนึ่งอย่างแนบเนียน ใช้ในการเปลี่ยนแปลงภาพโดยการบิดงอของรูปร่างหรือการแทรกของสี ระหว่างช่องว่างของภาพให้กลายเป็นวัตถุชนิดอื่นที่แตกต่างกันออกไป โดยจะใช้เทคนิคนี้ได้ทั้งภาพนิ่งและแอนิเมชัน

กิดานันท์ มลิทอง (2548) กล่าวว่า “มอร์ฟฟิง” หรือ “การหลอมภาพ” เป็นเทคนิคในการทำภาพแอนิเมชันให้เคลื่อนไหวโดยใช้ “การเติมช่องว่าง” ระหว่างภาพที่ไม่เหมือนกัน เพื่อให้ดูเหมือนว่าภาพหนึ่งถูกหลอมละลายไปเป็นอีกภาพหนึ่ง โดยมีการแสดงการหลอมของภาพหนึ่งไปสู่อีกภาพหนึ่งให้เห็นด้วย

สรุปได้ว่า เทคนิคมอร์ฟฟิง หมายถึง เทคนิคกระบวนการทางภาพ ที่ผสมผสานภาพที่ไม่เหมือนกัน โดยการหลอมภาพ เปลี่ยนรูปภาพแรกไปเป็นอีกภาพหนึ่งด้วยการบิดงอหรือการจางหายไปแล้วทำให้เกิดภาพใหม่ขึ้นมาอย่างสมบูรณ์ แนบเนียนและดูสมจริง

3.2 กระบวนการของเทคนิคมอร์ฟฟิง

Wimmers & Velden (2004) มอร์ฟฟิง หรือการหลอมภาพว่า เป็นเทคนิคในการทำภาพแอนิเมชันให้เคลื่อนไหวโดยเติมช่องว่างระหว่างภาพที่ไม่เหมือนกัน เพื่อให้ดูเหมือนว่าภาพหนึ่งถูกหลอมละลายไปเป็นอีกภาพหนึ่ง โดยมีการแสดงการหลอมของภาพหนึ่งไปสู่อีกภาพหนึ่งให้เห็นด้วย โดยจะช่วยให้ภาพระหว่างสองภาพหรือภาพหลาย ๆ ภาพผสมผสานกันอย่างสมบูรณ์ดูเรียบเนียน กลมกลืน

Zhang (2001) เป็นการเปลี่ยนแปลงแบบเคลื่อนไหวของภาพดิจิทัลหนึ่งเป็นอีกภาพหนึ่ง ซึ่งจะใช้การเชื่อมต่อความบิดงอของภาพด้วยการสอดแทรกสี ในกระบวนการมอร์ฟिंग ภาพแรกจะค่อย ๆ ถูกทำให้บิดเบี้ยวและค่อย ๆ จางหายไป ในขณะที่ภาพที่สองเริ่มปรากฏขึ้นและค่อย ๆ แจ่มชัดขึ้น ดังนั้นในการลำดับภาพที่มีความต่อเนื่องกัน การหลอมภาพแรก ๆ จะเป็นเหมือนกับภาพในลำดับต้น ๆ ภาพในระหว่างกลางของการลำดับต่อเนื่องจะมีค่าเฉลี่ยของภาพแรกที่ยังบิดงอหนึ่งไปเป็นภาพที่สอง และภาพที่สองที่ยังบิดงอหนึ่งกลับไปภาพแรก ภาพสุดท้ายในการลำดับภาพต่อเนื่องจะคล้าย ๆ กับภาพที่สอง ดังนั้นกระบวนการทั้งหมดประกอบด้วยการบิดงอของสองภาพเพื่อที่ว่ามันจะได้มีรูปร่างเหมือนกัน และทำให้เกิดการจางหายเพื่อให้เกิดภาพใหม่ขึ้นมา

Beale & Keil (1995) กระบวนการทางภาพซึ่งใช้สำหรับเปลี่ยนแปลงรูปร่างจากภาพแรกไปเป็นอีกภาพหนึ่ง แนวความคิดก็คือเพื่อที่จะได้ความต่อเนื่องของภาพซึ่งเมื่อนำมารวมกันกับภาพเดิมแล้วจะแสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงที่ค่อย ๆ เกิดขึ้นจากภาพแรกไปเป็นอีกภาพหนึ่งในโปรแกรมการหลอมภาพตามแบบฉบับ ภาพสองภาพจะถูกแสดงแล้วโปรแกรมก็ทำให้ภาพบิดงอเพื่อที่ว่าพื้นที่ที่อยู่ใกล้เคียงกับรูปร่างของภาพแรกจะได้เคลื่อนเข้าไปใกล้กับส่วนที่เกี่ยวข้องของอีกภาพหนึ่งซึ่งทำให้เกิดการสอดแทรกของสีและรูปร่าง

วรานนท์ กำแพงแก้ว (2553) กระบวนการของเทคนิคมอร์ฟिंग หมายถึง การนำเสนออักษรคันจิด้วยเทคนิคการหลอมภาพ หรือการเปลี่ยนแปลงภาพจากภาพหนึ่งไปเป็นอีกภาพหนึ่ง โดยภาพจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงอย่างผสมผสานเรียบเนียน และกลมกลืน 3 รูปแบบ คือ

1. รูปแบบภาพ – ตัวอักษร เป็นการนำเสนอด้วยวิธีการเชื่อมโยงข้างหน้า (Forward Chaining) โดยเริ่มจากภาพที่แสดงความหมายของอักษรคันจิ แล้วค่อย ๆ เปลี่ยน หรือหลอมภาพเป็นตัวอักษรคันจิ

2. รูปแบบตัวอักษร – ภาพ เป็นการนำเสนอด้วยวิธีการเชื่อมโยงย้อนหลัง (Backward Chaining) โดยเริ่มจากตัวอักษรคันจิ แล้วค่อย ๆ เปลี่ยน หรือหลอมภาพเป็นภาพที่แสดงความหมายของอักษรคันจิ

3. รูปแบบภาพ – ตัวอักษร และตัวอักษร – ภาพ เป็นการนำเสนอทั้งแบบเชื่อมโยงข้างหน้า (Forward Chaining) และเชื่อมโยงข้างหลัง (Backward Chaining)

สรุปได้ว่า กระบวนการของเทคนิคมอร์ฟिंग เป็นการหลอมภาพของภาพแรกไปเป็นอีกภาพหนึ่ง ภาพสองภาพจะถูกแสดงแล้วก็ทำให้ภาพบิดงอเพื่อที่ว่าพื้นที่ที่อยู่ใกล้เคียงกับรูปร่างของภาพแรกจะได้เคลื่อนเข้าไปใกล้กับส่วนที่เกี่ยวข้องของอีกภาพหนึ่งซึ่งทำให้เกิดการสอดแทรกของสีและรูปร่าง 3 รูปแบบ ของวรานนท์ กำแพงแก้ว (2553) คือ

1. รูปแบบภาพ – ตัวอักษร เป็นการนำเสนอด้วยวิธีการเชื่อมโยงข้างหน้า (Forward Chaining) โดยเริ่มจากภาพที่แสดงความหมายของอักษรคันจิ แล้วค่อย ๆ เปลี่ยน หรือหลอมภาพเป็นตัวอักษรคันจิ

2. รูปแบบตัวอักษร – ภาพ เป็นการนำเสนอด้วยวิธีการเชื่อมโยงย้อนหลัง (Backward Chaining) โดยเริ่มจากตัวอักษรคันจิ แล้วค่อย ๆ เปลี่ยน หรือหลอมภาพเป็นภาพที่แสดงความหมายของอักษรคันจิ

3. รูปแบบภาพ – ตัวอักษร และตัวอักษร – ภาพ เป็นการนำเสนอทั้งแบบเชื่อมโยงข้างหน้า (Forward Chaining) และเชื่อมโยงข้างหลัง (Backward Chaining)

3.3 ประโยชน์ของเทคนิคอร์ฟฟิง

Reilly & Inkpen (2007) ที่กล่าวว่า เทคนิคอร์ฟฟิงเป็นเทคนิคที่สามารถสร้างให้เกิดการเปลี่ยนแปลงระหว่างภาพสองภาพที่มีความกลมกลืน เกิดการรับรู้ทางสายตาที่มีประสิทธิภาพในการมองเห็น และจำรายละเอียดได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

Chen et al.,(2003) กล่าวว่า การประยุกต์ใช้เทคนิคอร์ฟฟิงทางด้านจิตวิทยาช่วยกระตุ้นการรับรู้รูปร่าง

Scott et al.,(1996) ได้กล่าวว่า เทคนิคอร์ฟฟิงเป็นเทคนิคพิเศษช่วยสร้างให้เกิดงานสร้างสรรค์ที่ดูแล้วช่วยเราความสนใจ ความตื่นเต้น และความเป็นแฟนตาซีเมื่อมีความสนใจก็จะช่วยให้มีความใส่ใจและตั้งใจให้พยายามจำในสิ่งที่เรียน

นภาลักษณ์ ตั้งอรุณศิลป์ (2559) เทคนิคอร์ฟฟิง สามารถช่วยให้นักเรียนจดจำคำศัพท์ 40 คำในชุดกิจกรรมได้ง่ายขึ้น รู้ถึงความเป็นมาและวิวัฒนาการของตัวอักษรจีนเหล่านี้และช่วยให้จำไปได้ตลอด

วรานนท์ กำแพงแก้ว (2553) เทคนิคอร์ฟฟิงเป็นการนำเสนอภาพเคลื่อนไหวที่เรียบเนียนกลมกลืน ช่วยให้สายตารับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงจากภาพเป็นตัวอักษร หรือจากตัวอักษรเป็นภาพ และสามารถจำลักษณะของเส้นตัวอักษรนั้นได้

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของเทคนิคอร์ฟฟิง คือ เทคนิคที่ช่วยให้เกิดงานสร้างสรรค์ที่ช่วยเราความสนใจ ความตื่นเต้น และความเป็นแฟนตาซีเมื่อมีความสนใจก็จะช่วยให้ผู้เรียนมีความใส่ใจและตั้งใจให้ผู้เรียนพยายามจำในสิ่งที่เรียน เกิดการรับรู้ทางสายตาที่มีประสิทธิภาพในการมองเห็น เมื่อครูผู้สอนนำเทคนิคนี้มาใช้ในการสอนคันจิ ผู้เรียนจะจำรายละเอียดเส้นของคันจิได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ในการเรียนคันจิที่ตัวอักษรมีจำนวนเส้นมาก เทคนิคอร์ฟฟิงจะช่วยกระตุ้นการรับรู้รูปร่างให้สายตารับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงจากภาพเป็นตัวอักษร หรือจากตัวอักษรเป็นภาพ และสามารถจำลักษณะของเส้นตัวอักษรนั้นได้

3.4 การนำเทคนิคอร์ฟฟิงไปใช้

Sheehy (2005) เทคนิคนี้ได้พิสูจน์แล้วว่า สามารถเป็นเครื่องมือหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทางด้านการมองเห็นที่มีประสิทธิภาพ โดยส่วนมากเทคนิคอร์ฟฟิงจะถูกนำไปใช้ในงานภาพยนตร์ มิวสิควิดีโอ และนอกจากงานด้านความบันเทิงแล้ว เทคนิคอร์ฟฟิง ได้ถูกนำมาใช้ในด้านการศึกษา อาทิเช่น การสร้างเทคนิคการจำโดยรูปแบบการเคลื่อนไหวหลอมภาพจากภาพสู่การจำคำในเด็กที่มีการเรียนรู้ยาก

Land et al. (2002) มีการนำมาประยุกต์ใช้งานในด้านต่าง ๆ อีกมากมาย อาทิเช่น การแสดงภาพฉายรังสีทางการแพทย์เพื่อให้ข้อมูลแสดงออกมาในลักษณะภาพเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง ทำให้ง่ายต่อการเข้าใจ

Lee et al. (1996) เทคนิคนี้ได้พิสูจน์แล้วว่า สามารถเป็นเครื่องมือหนึ่งที่จะช่วยในการรับรู้ทางการมองเห็นที่มีประสิทธิภาพ ถูกใช้ในงานภาพยนตร์ มิวสิควิดีโอ และวิดีโอเกม โดยเฉพาะที่กล่าวมา เทคนิคมอร์ฟิงยังเป็นเครื่องมือที่มีความสามารถในการสร้างผลงานทางมัลติมีเดีย การนำเสนอทางการศึกษา การฝึกอบรมพื้นฐานทางคอมพิวเตอร์

นภาลักษณ์ ตั้งอรุณศิลป์ (2559) การนำเทคนิคมอร์ฟิงไปประยุกต์ใช้ในงานด้านต่าง ๆ

1. การสร้างภาพเคลื่อนไหวจากการหลอมภาพ อาจจะมาจากภาพสองภาพหรือหลายภาพเพื่อให้เกิดผลงานอนิเมชัน
2. ทางด้านความบันเทิง ได้นำเทคนิคมอร์ฟิงมาใช้สร้างสรรค์ผลงานให้น่าสนใจ น่าตื่นต้ามกขึ้น
3. ด้านธุรกิจกิจการภาพยนตร์และโทรทัศน์ ใช้เทคนิคมอร์ฟิงในการทำภาพยนตร์หรือทำมิวสิควิดีโอ ที่น่าสนใจในการนำเสนอการเปลี่ยนภาพ
4. ด้านการสอนภาษาใช้เทคนิคมอร์ฟิงในการนำเสนอภาพที่มีผลต่อการจำในเด็กที่มีการเรียนรู้ยาก

วรานนท์ กำแพงแก้ว (2553) มอร์ฟิงถือเป็นเทคนิคการสร้างภาพแอนิเมชันที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการรับรู้ทางการมองเห็นของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นการนำมาใช้สร้างภาพเทคนิคพิเศษ ภาพแฟนตาซีที่ดูเกินจริงเหนือธรรมชาติ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการถ่ายทอดสะท้อนให้เห็นภาพ จินตนาการ ความเพ้อฝันของมนุษย์ที่นำไปสื่อสารออกมาในรูปแบบงานทางด้านการบันเทิง อาทิเช่น ภาพยนตร์ มิวสิควิดีโอ งานโฆษณาต่าง ๆ และในด้านวิชาการ การศึกษาที่ส่งผลประโยชน์แก่มนุษย์ในด้านต่าง ๆ มากมาย

สรุปได้ว่า เทคนิคมอร์ฟิง เป็นเครื่องมือหนึ่งที่จะช่วยในการรับรู้ทางการมองเห็นที่มีประสิทธิภาพจึงถูกใช้ในงานภาพยนตร์ มิวสิควิดีโอ และวิดีโอเกม โดยเฉพาะที่กล่าวมา มอร์ฟิงยังเป็นเครื่องมือที่มีความสามารถในการสร้างผลงานทางมัลติมีเดีย การนำเสนอ ทางด้านการศึกษาใช้ในการสอนภาษาโดยการนำเสนอภาพที่มีผลต่อการจำในเด็กที่มีการเรียนรู้ยาก

3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นภาลักษณ์ ตั้งอรุณศิลป์ (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาจีนขั้นพื้นฐานเพื่อพัฒนาการจำอักษรจีนโดยใช้เทคนิคมอร์ฟิงร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า 1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 99.35/ 98.23 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/ 80 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้

วิชาภาษาจีนขั้นพื้นฐานเพื่อพัฒนาการจำอักษรจีนโดยใช้เทคนิคมอร์ฟিংร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรม มีเจตคติต่อการใช้ชุดกิจกรรม ที่เรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐานเพื่อพัฒนาการจำอักษรจีนโดยใช้เทคนิคมอร์ฟিংร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในระดับมาก

วรานนท์ กำแพงแก้ว (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการใช้เทคนิคมอร์ฟিংที่มีต่อการจำอักษรคันจิของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นพื้นฐานผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1. การนำเสนออักษรคันจิโดยใช้เทคนิคมอร์ฟিংแต่ละรูปแบบมีผลต่อการจำ 2. ผู้เรียนทุกคนที่ใช้โปรแกรมการนำเสนออักษรคันจิด้วยเทคนิคมอร์ฟিংทุกรูปแบบ มีความคิดเห็นว่าการใช้เทคนิคมอร์ฟিংช่วยในการจำความหมายอักษรคันจิ

ประกายพริก จักรพันธุ์ (2552) ได้ทำวิจัยเรื่องออกแบบภาพเคลื่อนไหวเพื่อการจำอักษรคันจิ พบว่าคันจิมากกว่าร้อยละ 80 มีประสิทธิภาพดีทั้งในด้านการรับรู้และการจดจำ โดยร้อยละ 84.17 ของคันจิทั้ง หดเข้าใจความหมายได้ง่าย และร้อยละ 80.83 ของคันจิทั้งหมดจดจำง่ายและเห็นว่ามีควมน่าสนใจในระดับมากที่สุด

Sheehy (2005) ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเทคนิคมอร์ฟিংมาใช้ในการนำเสนอภาพที่มีผลต่อการจำ โดยใช้เทคนิคมอร์ฟিংสร้างรูปแบบการเคลื่อนไหวหลอมจากภาพสู่การจำคำในเด็กที่มีการเรียนรู้ยาก ที่มีการล้มเหลวในการจำคำ ซึ่งเทคนิคมอร์ฟিংนี้มีประสิทธิภาพมากกว่าการใช้ให้จำคำเพียงอย่างเดียว การวิจัยประเภทนี้จึงจะเป็นการใช้เทคนิคการจำโดยการหลอมภาพเพื่อการวิจัยในอนาคตต่อไป

Marc Alexa (2002) ได้ทำวิจัยเรื่องความก้าวหน้าล่าสุดของมอร์ฟิงผลการวิจัยพบว่าเป็นโมเดลที่แพร่หลายและเป็นที่ยอมรับในคอมพิวเตอร์กราฟิก เทคนิคมอร์ฟิงมุ่งเป้าไปที่การเปลี่ยนรูปร่างต้นทางให้เป็นรูปร่างเป้าหมาย เทคนิคการแปลงร่างมีการใช้งานที่หลากหลายตั้งแต่เทคนิคพิเศษในโทรทัศน์และภาพยนตร์ไปจนถึงการถ่ายภาพทางการแพทย์และการสร้างภาพทางวิทยาศาสตร์ ไม่น่าแปลกใจเลยที่เทคนิคการมอร์ฟิงได้รับความนิยมอย่างมากในช่วงที่ผ่านมา นำเสนอกรอบการทำงานที่สอดคล้องกันเพื่อจำแนกและเปรียบเทียบเทคนิคต่าง ๆ ที่เข้าใกล้ปัญหาพื้นฐานเดียวกันจากมุมมองที่ต่างกัน

Mark Steyvers (1999) ได้ทำวิจัยเรื่องเทคนิคมอร์ฟิงที่ใช้สำหรับแต่งรูปหน้าบทความนี้จะอธิบายเทคนิคการแปรเปลี่ยนเพื่อจัดการกับภาพใบหน้ามนุษย์แบบสองมิติและแบบจำลองสามมิติของศีรษะมนุษย์ การประยุกต์ใช้เทคนิคเหล่านี้แสดงวิธีการสร้างใบหน้าประกอบตามใบหน้าองค์ประกอบจำนวนเท่าใดก็ได้ วิธีเปลี่ยนเฉพาะลักษณะเฉพาะของใบหน้าและวิธีการสร้างภาพล้อเลียนและภาพล้อเลียนของใบหน้า เทคนิคเหล่านี้อาจเป็นประโยชน์สำหรับการศึกษาวงจรจิตวิทยาจำนวนมากเนื่องจากอนุญาตให้สร้างภาพที่สมจริงด้วยการควบคุมที่แม่นยำ ผลการวิจัยพบว่า แม้ว่าตอนนี้จะมีซอฟต์แวร์แพ็คเกจมากมายที่อนุญาตให้ผู้ใช้งานใช้หลอมภาพแพ็คเกจเหล่านี้แต่ไม่มีตัวเลือกที่อาจเป็นประโยชน์สำหรับนักวิจัยที่ต้องการสร้างและจัดการภาพสำหรับการทดลองพฤติกรรม บทความปัจจุบันแสดงให้เห็นว่าอัลกอริธึมมอร์ฟิง พื้นฐานสามารถขยายเป็นหลายภาพพร้อมกัน วิธีการแปลงเฉพาะส่วนต่าง ๆ ของภาพ วิธีสร้างภาพล้อเลียนใบหน้า และวิธีหลอมโมเดล

สามมิติของศีรษะมนุษย์ แม้ว่าในทั้งหมดตัวอย่างในบทความนี้ ใช้ใบหน้าคน เทคนิคต่าง ๆ น่าจะได้ผลพอ ๆ กันกับวัตถุอื่น

ตอนที่ 4 แบบฝึกทักษะ

จากการศึกษาและสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ ผู้วิจัยจำแนกการนำเสนอออกเป็น 7 ประเด็นได้แก่ 1) ความหมายของแบบฝึกทักษะ 2) ความสำคัญของแบบฝึกทักษะ 3) ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ 4) ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี 5) หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะ 6) หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะ และ 7) การใช้แบบฝึกทักษะ โดยแต่ละประเด็นมีรายละเอียดดังนี้

4.1 ความหมายของแบบฝึกทักษะ

จิตติมา ชูพันธ์ (2562) แบบฝึกทักษะ คือ เครื่องมือที่ช่วยพัฒนาทักษะในเรื่องที่เรียนรู้ให้มากขึ้น โดยอาศัยการฝึกฝนหรือปฏิบัติด้วยตนเองของผู้เรียน ลักษณะปัญหาในแบบฝึกทักษะจะเป็นการเสริมทักษะพื้นฐานโดยกำหนดขึ้นให้ผู้เรียนตอบเรียงลำดับจากง่ายไปยาก ปริมาณของปัญหาต้องเพียงพอที่สามารถตรวจสอบและพัฒนาทักษะ กระบวนการคิดและการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนไปแล้วเพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหา รวมทั้งในแบบฝึกทักษะจะทำให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเองได้ เพื่อให้เกิดทักษะ ความรู้ ความเข้าใจ ความชำนาญในเนื้อหาที่ผู้เรียนได้เรียนไปในเรื่องนั้น ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

ศิริวัตร ลวดทอง (2562) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ คือแบบฝึกที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดกระบวนการคิดและเรียนรู้สาระสำคัญในบทเรียน โดยผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนได้ด้วยตัวเอง จากความหมายของแบบฝึกเสริมทักษะจะเห็นได้ว่ามีความสำคัญต่อกระบวนการเรียนรู้เป็นอย่างมากเพราะใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาและส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยอาศัยการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในทักษะการเรียนรู้ในหัวข้อนั้น ๆ

กาญจนา ชลเกริกเกียรติ (2561) แบบฝึกทักษะ หมายถึง ชุดฝึกทักษะที่ครูสร้างขึ้นให้นักเรียนได้ทบทวนเนื้อหาที่เรียนรู้มาแล้วเพื่อสร้างความเข้าใจ และช่วยเพิ่มทักษะความชำนาญและฝึกกระบวนการคิดให้มากขึ้น ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลของตนเองได้ ทั้งยังมีประโยชน์ช่วยลดภาระการสอนของครู และยังช่วยพัฒนาตามความแตกต่าง

อนุรักษ์ เร่งรัด (2557) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ คือสื่อที่จำเป็นต่อการเรียนการสอน นอกจากจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะจนเกิดเป็นความชำนาญแล้ว ยังช่วยพัฒนาในด้านของการลำดับความคิดของผู้เรียนได้อีกเช่นกัน

คณิศร ศรีประไพ (2555) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกหัด หรือ ชุดการฝึก เป็นคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน คือ งานหรือกิจกรรมที่ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียน

กระทำเพื่อฝึกทักษะและทบทวนความรู้ ที่ได้เรียนไปแล้วให้เกิดความชำนาญ ถูกต้อง คล่องแคล่ว จนสามารถนำความรู้ไปแก้ปัญหาได้โดยอัตโนมัติ

ประภาพร ถิ่นอ่อง (2553) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น โดยกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติในแบบฝึกนั้นจะครอบคลุมเนื้อหาที่เรียนไปแล้ว ทำให้นักเรียนมีความรู้และทักษะมากขึ้น เพราะมีรูปแบบหรือลักษณะที่หลากหลาย

ปราณี จินฤทธิ์ (2552) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกหมายถึงงานที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำด้วยตนเองภายหลังจากได้เรียนบทเรียน เพื่อเป็นการทบทวนและฝึกทักษะในเรื่องที่เรียนผ่านมาแล้ว

วิไลวรรณ ธาณี (2550) กล่าวว่าแบบฝึกทักษะ หมายถึง เป็นสื่อการสอนประเภทหนึ่งสร้างขึ้นเพื่อเป็นสื่อสำหรับให้นักเรียนปฏิบัติด้วยความสนใจและเพื่อเป็นการฝึกฝนทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อที่จำเป็นต่อการเรียนการสอน ช่วยพัฒนาทักษะในเรื่องที่เรียนรู้ให้มากขึ้น โดยอาศัยการฝึกฝนหรือปฏิบัติด้วยตนเองของผู้เรียน แบบฝึกทักษะจะเป็นการเสริมทักษะพื้นฐาน เพื่อฝึกทบทวนความรู้ที่เรียนไป ทำให้เกิดทักษะ กระบวนการคิด การเรียนรู้ ที่ได้เรียนไปแล้วให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่วและถูกต้อง โดยแบบฝึกทักษะประกอบด้วย 1. ชื่อของชุดแบบฝึกทักษะ 2. คำนำ 3. คำชี้แจงการใช้ 4. แบบฝึกทักษะจำนวน 3 ตอน 4 ชุด

4.2 ความสำคัญของแบบฝึกทักษะ

ปิยฉัตร ศรีสุราช (2561) แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนที่มีความสำคัญสำหรับครูและนักเรียน ช่วยให้การเรียนรู้ของนักเรียนดีขึ้น ช่วยผ่อนคลายและประหยัดเวลาของกระบวนการเรียนการสอนในห้องเรียน

พิชญชลิตา วงศ์สิริวรกุล (2559) แบบฝึกทักษะจึงเป็นเครื่องมือที่ช่วยพัฒนาทักษะในเรื่องการเรียนรู้ให้มากขึ้น โดยอาศัยการฝึกฝนหรือปฏิบัติด้วยตนเองของผู้เรียน การสร้างแบบฝึกทักษะจะต้องเป็นการเสริมทักษะพื้นฐานโดยกำหนดให้ผู้เรียนฝึกฝนเรียงลำดับจากง่ายไปยาก ปริมาณของเนื้อหา ต้องเพียงพอที่สามารถตรวจสอบและพัฒนาทักษะ กระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนไปแล้ว เพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหาและผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเองได้ ทำให้เกิดทักษะความรู้ ความเข้าใจ ความชำนาญในเนื้อหาที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว

ถวัลย์ มาศจรัส และคณะ (2550) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมในหนังสือเรียน
2. ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้ต้องอาศัยการส่งเสริม และความเอาใจใส่ของครูผู้สอนด้วย

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล

4. การฝึกช่วยส่งเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ลักษณะการฝึกที่ช่วยให้เกิดผล

ดังกล่าวได้แก่

4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องนั้น ๆ

4.2 ฝึกซ้ำ ๆ หลายครั้ง

4.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ฝึก

4.4 การให้นักเรียนทำแบบฝึก ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่น หรือจุดบกพร่อง

ของนักเรียนได้

4.5 แบบฝึกหัดจะช่วยให้ครูประหยัดแรงงานและเวลา

ธนิดา เรืองวิเศษ (2550) กล่าวถึง ความสำคัญของแบบฝึกทักษะว่า ในการเรียนการสอน ถ้าขาดแบบฝึกทักษะ ที่ใช้ในการฝึกทักษะความรู้ต่าง ๆ หลังจากเรียนไปแล้วเด็กอาจจะลืมเลือนความรู้ที่ได้เรียนไปไม่ได้ อันจะส่งผลให้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะมีความสำคัญในการพัฒนาการทางด้านภาษาดีขึ้น สามารถ นำแบบฝึกทักษะมาทบทวนเนื้อหาด้วยตนเอง ฝึกฝนทักษะความรู้ต่าง ๆ กระตุ้นความสนใจ ทำให้ ผู้เรียนไม่ลืมเนื้อหาที่เรียนมา และทราบข้อบกพร่องในส่วนที่ตนเองทำแบบฝึกหัดไม่ได้ และสามารถ นำไปปรับปรุงแก้ไขได้ทันที

4.3 ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

Petty (1963) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกหัดไว้ดังนี้

1. แบบฝึกเป็นส่วนที่เพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียน เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดขึ้นเป็นระบบระเบียบ

2. แบบฝึกช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือช่วยให้นักเรียนฝึกทักษะการใช้ภาษาได้ดีขึ้น แต่ต้องอาศัยการส่งเสริม และการเอาใจใส่จากครูผู้สอน

3. แบบฝึกช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากนักเรียนมีความสามารถทางด้านภาษาต่างกัน การให้นักเรียนทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา จะช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น

4. แบบฝึกช่วยเสริมทักษะทางภาษาคงทนโดยกระทำดังนี้

4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องนั้น

4.2 ฝึกซ้ำ ๆ หลายครั้ง

4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก

5. แบบฝึกจะใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียน หลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง

6. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม นักเรียนมาสามารถเก็บรักษาไว้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองต่อไปได้

7. การให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ช่วยทำให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาของนักเรียน ได้ช่วยให้ครูแก้ไขปัญหาได้ทันที่

บุญนำ เกษี (2556) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกมีความสำคัญทำให้เกิดทักษะความชำนาญ หากแต่ต้องการได้รับการฝึกหลายๆ ครั้ง หลายรูปแบบ เมื่อผู้เรียนได้รับการฝึกแล้ว อย่างน้อยผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้แน่นอน แบบฝึกมีประโยชน์ต่อครูผู้สอน ในการแก้ปัญหานักเรียนที่มีปัญหามากได้ดี

คณิศร ศรีประไพ (2555) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกมีประโยชน์เป็นเครื่องมือช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะ สามารถที่จะทบทวนได้ด้วยตนเองและเห็นความก้าวหน้าของตนเอง นอกจากนี้ยังสามารถช่วยลดภาระของครูผู้สอนอีกด้วย

สมพร ตอยยี่ปี (2554) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนในรายวิชาต่าง ๆ เพราะจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาบทเรียนและยังสามารถทบทวนเนื้อหาได้ด้วยตนเอง

อุษณีย์ เสือจันทร์ (2553) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกช่วยในการฝึกเสริมเพิ่มทักษะทำให้จดจำเนื้อหาได้คงทน มีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน สามารถนำมาแก้ปัญหาเป็นรายบุคคลและรายกลุ่มได้ดี ผู้เรียนสามารถนำมาทบทวนเนื้อหาได้ด้วยตนเองทำให้ผู้เรียนทราบความก้าวหน้าของตน เป็นเครื่องมือที่ครูผู้สอนใช้ประเมินผลการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดีว่านักเรียนเข้าใจมากน้อยเพียงใด

ปาริชาติ สุพรรณกลาง (2550) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และทักษะทั้งยังช่วยแบ่งเบาภาระครูผู้สอน ซึ่งประโยชน์ของแบบฝึกทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น มีความเชื่อมั่นฝึกทำงานด้วยตนเอง ทำให้มีความรับผิดชอบ และทำให้ครูทราบปัญหาและข้อบกพร่องของนักเรียนในเรื่องที่เรียนทำให้สามารถแก้ปัญหาได้ทันที นอกจากนี้แบบฝึกยังเปิดโอกาสให้เด็กฝึกทักษะอย่างเต็มที่

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ คือ ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝน ทบทวนเนื้อหาที่เรียนมาพัฒนาตนเองให้เข้าใจบทเรียนมากยิ่งขึ้น สามารถประเมินความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ด้วยตนเอง ครูทราบปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนและสามารถแก้ปัญหาได้ทันที โดยตรวจสอบคำตอบของผู้เรียนในแบบฝึกหัด

4.4 ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

Lewrence & Hayden (1972) กล่าวว่าแบบฝึกทักษะที่ดีควรใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย มีสิ่งของหรือภาพที่นักเรียนเคยเห็น เพื่อนำไปสู่พยัญชนะ นอกจากจะใช้รูปภาพช่วยในการสอนเขียนสะกดคำแล้ว ครูควรใช้การทนายปัญหาเข้ามาช่วย

Emeald (1964) กล่าวว่าแบบฝึกทักษะที่ดี ควรแนะนำให้นักเรียนรู้ความหมายของคำโดยใช้ภาพ หนังสือสำหรับนักเรียนควรมีรูปภาพ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนมีประสบการณ์

ในเรื่องความหมายของคำ ดังนั้นแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนจึงควรมีรูปภาพ เพื่อให้ นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์พร้อมกับความหมายของคำ

บุญนา เกษี (2556) ได้กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรสร้างเพื่อฝึกทักษะเฉพาะอย่าง คำนึงถึงความเหมาะสมกับวัย ความสามารถและพัฒนาการของผู้เรียน โดยใช้ภาษาที่ง่ายชัดเจน มีกิจกรรมหลายรูปแบบเพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียน มีภาพประกอบ ฝึกตามขั้นเรียงจากง่ายไปหายาก ใช้เวลาฝึกพอสมควรและมีการประเมินผลใช้แบบฝึก เพื่อให้ผู้เรียนได้ประเมินความสามารถของตนเอง

คณิต ศรีประไพ (2555) ได้กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดี ควรเป็นแบบฝึกสั้น ๆ ฝึกหลาย ๆ ครั้ง มีรูปแบบการฝึกควรฝึกเฉพาะเรื่องเดียว และควรเป็นสิ่งที่ผู้เรียนพบเห็นอยู่แล้ว คำชี้แจงสั้น ๆ ใช้เวลาเหมาะสม เป็นเรื่องที่ท้าทายให้แสดงความสามารถ เมื่อผู้เรียนได้ฝึกแล้วก็สามารถพัฒนาตนเองได้ดีจึงจะนับว่าเป็นแบบฝึกที่ดีและมีประโยชน์

ประภาพร ถิ่นอ่อง (2553) ได้กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีต้องมีจุดหมายที่แน่นอนจะทำการฝึกทักษะด้านใด ควรใช้ภาษาง่าย ๆ และมีความน่าสนใจเรียงลำดับจากง่ายไปหายากให้เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน มีเนื้อหาตรง จัดกิจกรรมให้หลากหลายเพื่อดึงดูดความสนใจและเกิดประสิทธิภาพในการเรียน

ปราณี จินฤทธิ์ (2552) ได้กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีต้องสร้างให้เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เป็นแบบฝึกสำหรับเด็กและใช้ซ่อมเสริมเด็กอ่อนได้ มีความหลากหลายในแบบฝึกชุดนั้น มีคำสั่งที่ชัดเจนเปิดโอกาสให้ผู้ฝึกได้คิดท้าทายความสามารถมีความเหมาะสมกับวัย ใช้เวลาฝึกไม่นาน ผู้ฝึกสามารถนำประโยชน์จากการทำแบบฝึกไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

สรุปได้ว่า แบบฝึกหัดที่ดี ควรมีเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยผู้เรียน ฝึกตามขั้นเรียงจากง่ายไปหายาก มีกิจกรรมที่หลากหลาย มีรูปภาพประกอบ ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย มีความหลากหลายในแบบฝึก มีคำสั่งที่ชัดเจนเปิดโอกาสให้ผู้ฝึกได้คิดท้าทายความสามารถมีความเหมาะสมกับวัย

4.5 หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะ

พิชญชลิตา วงศ์สิริวรกุล (2559) วิธีการให้สร้างแบบฝึกทักษะข้างต้น สรุปวิธีการให้ทำแบบฝึกทักษะดังนี้คือแบบฝึกทักษะที่ดีผู้เรียนต้องเห็นความสำคัญของการฝึกทักษะ ผู้เรียนจะต้องทำแบบฝึกด้วยความเข้าใจและความตั้งใจที่จะพัฒนาตนเองตามระดับความสามารถของตน แบบฝึกควรมีกำหนดระยะเวลาสั้น ๆ ในการฝึกแต่บ่อยครั้ง ควรฝึกปฏิบัติหลังจากการสอนเมื่อผู้เรียนเข้าใจบทเรียนดีแล้ว การฝึกทำจากง่ายไปหายาก โดยผู้สอนควรแนะนำอย่างใกล้ชิดหากพบข้อผิดพลาดแล้วผู้สอนต้องแก้ไข โดยทันที และผู้เรียนควรเข้าใจว่าแบบฝึกทักษะจะเป็นการแสดงถึงความก้าวหน้าของผู้เรียนเองและผู้สอนจะใช้เป็นแนวทางในการช่วยเหลือผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บุญนา เกษี (2556) ได้กล่าวไว้ว่า การสร้างแบบฝึกต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล แบบฝึกต้องมีหลาย ๆ รูปแบบ ควรมีเนื้อหาที่สรุปไว้มีลักษณะย่อ ๆ สร้างเริ่มจากง่ายไปหายาก และจะต้องถูกต้อง คำสั่งในแบบฝึกต้องสั้นกะทัดรัดและเข้าใจง่ายควรมีการสอดแทรกทักษะด้านอื่น ๆ เข้าไปด้วย

ศนิศร ศรีประไพ (2555) ได้กล่าวไว้ว่าหลักในการสร้างแบบฝึกควรสร้างให้ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการฝึกมีความเหมาะสมต่อพัฒนาการของผู้เรียน สนองความสนใจและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จัดทำให้จบเป็นเรื่อง ๆ การประเมินผลแจ้งผลความก้าวหน้าในการฝึกให้ผู้เรียนทราบทันทีทุกครั้ง

สมพร ตอยยี่ปี (2554) ได้กล่าวไว้ว่า การสร้างแบบฝึกทักษะต้องมีหลักการและแนวทางต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดแบบฝึกที่ชัดเจน เน้นอน และภาษาที่เข้าใจง่ายเหมาะสมกับวัย ควรมีความยากง่ายแตกต่าง และต้องมีหลายรูปแบบ เพื่อให้ให้นักเรียนมีโอกาสในการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ และแบบฝึกนั้นมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนมากไม่ว่าจะเป็นด้านผู้เรียนทำให้เด็กเกิดความเข้าใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น และในด้านครูผู้สอนเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่สอนและกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกควรสร้างให้ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการฝึกมีความเหมาะสมต่อพัฒนาการของผู้เรียน คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล แบบฝึกต้องมีหลาย ๆ รูปแบบ ควรมีเนื้อหาที่สรุปไว้มีลักษณะย่อ ๆ สร้างเริ่มจากง่ายไปหายาก ควรฝึกปฏิบัติหลังจากการสอนเมื่อผู้เรียนเข้าใจบทเรียนดีแล้ว การฝึกทำจากง่ายไปหายาก โดยผู้สอนควรแนะนำอย่างใกล้ชิดหากพบข้อผิดพลาดแล้วผู้สอนต้องแก้ไข โดยทันที มีการประเมินผลแจ้งผลความก้าวหน้าในการฝึกให้ผู้เรียนทราบทันทีทุกครั้ง

4.6 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะ

Thorndike (1976) ได้ตั้งกฎการเรียนรู้ 3 ข้อ ซึ่งนำมาใช้ในการสร้างแบบฝึกทักษะ มีดังนี้

1. กฎแห่งการฝึกฝน (Law of Exercise) คือ การให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดมาก ๆ จะทำให้เกิดความคล่องและชำนาญ การสร้างแบบฝึกจึงช่วยให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดที่เสริมจากแบบฝึกในบทเรียนและมีหลายรูปแบบ

2. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) คือ การให้ผู้เรียนต้องมีความพร้อมในการเรียนจะทำให้เกิดความพอใจในการเรียน

กฎแห่งผล (Law of Effect) คือ แบบฝึกต้องมีเนื้อเรื่องเป็นที่สนใจของผู้เรียนความยากง่ายต้องเหมาะสมกับวัย และสติปัญญา มีสิ่งกระตุ้นให้ผู้เรียนพอใจ ในการเรียน การประเมินผล ควรกระทำอย่างรวดเร็วหลังจากที่นักเรียนทำเสร็จแล้ว

Gagne (1985) ซึ่งเขามีความเห็นว่าการเรียนรู้มีลำดับขั้น และผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เนื้อหาที่ง่ายไปหายาก การเรียนรู้มีลำดับขั้นตอน ดังนั้นก่อนที่จะสอนเด็กแก้ปัญหาได้

นั้น เด็กจะต้องเรียนรู้ความคิดรวบยอดหรือหลักเกณฑ์มาก่อน ซึ่งในการสอนให้เด็กได้ความคิดรวบยอดหรือกฎเกณฑ์นั้น จะทำให้เด็กเป็นผู้สรุปความคิดรวบยอดด้วยตัวเองแทนที่ครูจะเป็นผู้บอกการสร้างแบบฝึกจึงควรคำนึงถึงการฝึกตามลำดับขั้นจากง่ายไปยาก

Bloom (1959) ซึ่งกล่าวถึงธรรมชาติผู้เรียนแต่ละคนว่ามีความแตกต่างกัน ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้เนื้อหาในหน่วยย่อยต่าง ๆ ได้โดยใช้เวลาเรียนที่แตกต่างกัน ดังนั้นการสร้างแบบฝึกจึงต้องมีการกำหนดเงื่อนไขที่จะช่วยให้ผู้เรียนทุกคนสามารถผ่านลำดับขั้นตอนของทุกหน่วยการเรียนรู้ได้ ถ้านักเรียนได้เรียนตามอัตราเวลาเรียนของตนก็จะทำให้ประสบความสำเร็จมากขึ้น

Howard Gardner (1993) เชื่อว่ามีบุคคลมีเชาวน์ปัญญาแตกต่างกัน แต่ละคนจะมีความสามารถแตกต่างกัน คนหนึ่งอาจเรียนรู้ดนตรีได้ง่าย อีกคนเรียนรู้คณิตศาสตร์ได้ดี ขณะที่อีกคนเรียนภาษาได้เก่ง เป็นต้น ครูควรคำนึงถึงนักเรียนแต่ละคนว่ามีความรู้ ความถนัด ความสามารถ และความสนใจที่แตกต่างกัน ดังนั้นการสร้างแบบฝึกจึงควรพิจารณาถึงความเหมาะสมกับบุคคล ไม่ยากและไม่ง่ายเกินไป ควรมีคละกันหลายแบบ

สรุปได้ว่า หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะ ผู้สร้างต้องคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน ผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถ ความถนัดแตกต่างกัน แบบฝึกหัดจึงไม่ควรง่ายหรือยากจนเกินไป เพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนในการทำแบบฝึกทักษะ นอกจากนี้ผู้สร้างสามารถเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองของผู้เรียนโดยใช้กฎการเรียนรู้ของธอร์นไคด์ 3 กฎ คือ

1) กฎแห่งความพร้อม ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ถ้าร่างกายพร้อมแล้วได้กระทำการย่อมเกิดความพึงพอใจ

2) กฎแห่งการฝึกหัด การฝึกหัดกระทำซ้ำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทนถาวร

3) กฎแห่งผลที่พอใจ ผลที่ได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้ว ถ้าได้รับผลที่พึงพอใจย่อมอยากเรียนรู้ต่อไปอีก ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจก็ไม่อยากจะเรียนรู้

4.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พรรณลพ ครุเส้นและประภาศ ปานเจียง (2562) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาญี่ปุ่นโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16 ผลการวิจัยพบว่า 1. ความสามารถทางการเขียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นสูงกว่าก่อนเรียน 2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า หัวข้อที่นักเรียนมีความพอใจมากที่สุดคือ แบบฝึกทักษะในแต่ละชุดมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 รองลงมาคือ มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหา และเนื้อหาในแต่ละชุดมีความแปลกใหม่น่าสนใจ

ศิริวัตร ลวดทอง (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษออนไลน์ ตามกรอบมาตรฐาน CEFR ผลการวิจัยพบว่า 1. แบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษออนไลน์ ตามกรอบ มาตรฐาน CEFR มีประสิทธิภาพ 80.80/ 82.67 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 2. ผลสัมฤทธิ์ในทักษะการฟัง ภาษาอังกฤษหลังใช้แบบฝึกเสริมทักษะการฟังตามกรอบมาตรฐาน CEFR ที่ระดับ B2 ของกลุ่ม ทดลองสูงขึ้น 3. นักศึกษากลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ออนไลน์ตามกรอบมาตรฐาน CEFR ในระดับมาก

พนัสวี หวนจิตรและอนุสิษฐ์ พันธุ์กล้า (2561) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำศัพท์พื้นฐานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำศัพท์พื้นฐานภาษาอังกฤษ พบว่า การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.85 คะแนน และ 23.15 คะแนน ตามลำดับและเมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลการวิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการใช้แบบฝึกการเขียนคำศัพท์พื้นฐานภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.47$, S.D. = 0.22)

กาญจนา ชลกริกเกียรติ (2561) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกทักษะสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า 1. การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 80.51/83.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ คือ 80/80 2. ผลที่เกิดกับนักเรียนหลังการพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่านักเรียนมีทักษะการอ่านและเขียนดีขึ้น ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 83.33.

ทัศนวิทย์ ศรีมันตะ (2560) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาจีนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลการพัฒนา แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาจีนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม พบว่า ในภาพรวมนั้นแบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาจีนซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ 2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถใน การเขียนภาษาจีน ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาจีน ที่เรียนด้วย แบบฝึกทักษะ การเขียนภาษาจีน จากคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลัง เรียน พบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนนั้นสูงกว่าการทดสอบก่อนเรียน โดยมีคะแนนเฉลี่ยการ เขียนภาษาจีน ผลก่อนเรียนเท่ากับ 15.49 คิดเป็นร้อยละ 51.63 ผลการทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 20.01 คิดเป็นร้อยละ 67.01 3. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อ

แบบฝึกทักษะ การเขียนภาษาจีน พบว่าใน ภาพรวมมีระดับความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ .72

Mcpeak (2001) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลการเรียนจากแบบฝึกอย่างเป็นระบบ เพศ ของนักเรียนส่งผลต่อความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำ ผลการวิจัยพบว่า การใช้แบบฝึก มีส่วนช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านและเขียนการสะกดคำของนักเรียนทุกกลุ่ม นักเรียน มีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูงขึ้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย

Corey (2000) ได้ทำการวิจัยเรื่องแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนที่มีผลต่อการฝึกอ่าน และเขียนของหญิงวัยรุ่นในเขตชนบทของเทือกเขาอัลปาเซีย ในสหรัฐอเมริกา พบว่า การใช้แบบฝึกการอ่าน และเขียนในโรงเรียน ได้ละเลยการฝึกอ่านและเขียนประสบการณ์ส่วนตัวและสุนทรียศาสตร์ ฉะนั้นจึง ทำให้เกิดการขาดความต่อเนื่องของวัฒนธรรมและศักยภาพที่มีอยู่ที่บ้านของนักเรียน โรงเรียน ได้ละเลยความสามารถในการเรียนรู้ตามธรรมชาติของเด็กเมื่อเขาเข้ามาเข้าโรงเรียน ฉะนั้นเด็กเหล่านี้ จึงไม่สามารถที่จะคิดในเชิงวิเคราะห์เกี่ยวกับบทบาทของสตรีในเชิงวัฒนธรรมของเขา ด้วยเหตุนี้สตรี ที่มาเข้าโรงเรียนจึงต่อต้านในการที่จะพูดถึงโรงเรียนและบ้านของเขา เพราะในความเป็นจริงแล้ว เขาต้องการให้โรงเรียนมีบทบาททางด้านจินตนาการและสร้างสรรค์ที่เกี่ยวกับรูปแบบการฝึกการเขียน และอ่าน

Lawrey (1987) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลการใช้แบบฝึกทักษะนักเรียนระดับ 1-3 กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนจำนวน 87 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะมีคะแนน การทดสอบหลังการทำแบบฝึกหัดมากกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึกหัด และนักเรียนทำข้อสอบหลังจาก ฝึกทักษะแล้วได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 89.90 นั่นคือแบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือในการช่วยให้เกิดการ เรียนรู้เพิ่มขึ้น

Schwendinger (1977) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับ 6 จำนวน 503 คน โดยใช้แบบฝึกที่มีรูปภาพของจริงและแบบเขียนตามคำบอก ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพของจริง มีผลการเรียนการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบเขียน ตามคำบอก

ตอนที่ 5 กรอบแนวคิดของการวิจัย

การจัดกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะ

หมายถึง การสอนที่ใช้เทคนิคกระบวนการทางภาพที่ร่วมกับแบบฝึกทักษะ โดยมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. นำเสนอภาพที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ ตัวละ 2 ครั้ง หลังจากจบการนำเสนอให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะ
2. นำเสนอตัวอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพที่แสดงความหมายของตัวอักษรคันจิ ตัวละ 2 ครั้ง หลังจากจบการนำเสนอให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะ
3. นำเสนอรูปแบบภาพแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษร จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพ ตัวละ 2 ครั้ง หลังจากจบการนำเสนอให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะ

ความสามารถในการเขียนคันจิ

หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเขียนตัวอักษรคันจิโดย

1. เขียนส่วนประกอบของเส้นคันจิโดยมีองค์ประกอบของเส้นที่ถูกต้อง
2. เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิได้ถูกต้องตามลำดับเส้นขีดก่อนหลัง ฝึกเขียนด้วยดินสอในกระดาษตารางคัดคันจิ ถ้าเขียนตามลำดับที่ถูกต้องแล้วจะทำให้แสดงความหมายได้ถูกต้องและรากฐานของตัวอักษรจะช่วยให้ทราบความหมายของตัวอักษรคันจิตัวนั้น จะทำให้เขียนได้รวดเร็วและสวยงาม

แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

หมายถึง แรงผลักดันหรือความมุ่งมั่นของนักเรียนในการเขียนคันจิเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในจิตใจทำให้ผู้เรียนแสดงออกถึงพฤติกรรมที่อยากเขียนคันจิ มีความเพียรพยายามที่จะเขียนและอยากเรียนภาษาญี่ปุ่นอย่างต่อเนื่อง จนบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนคั่นจิและแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. การออกแบบการวิจัย
3. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
4. การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. การศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าความรู้จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเขียนอักษรคั่นจิ เทคนิคออร์ฟิง แบบฝึกทักษะและแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น
2. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4 - ม.6) สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ
3. ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีวิจัย การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นระดับมัธยมศึกษา ศึกษาทฤษฎี หลักการ วิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนอักษรคั่นจิและวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

2. การออกแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้การออกแบบวิจัย 2 แบบคือ 1. การทดสอบก่อนการทดลองและการทดสอบหลังการทดลอง 2. การทดสอบระหว่างการทดลอง ดังตารางที่ 3.1 และ 3.2 เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) ซึ่งประกอบด้วย กลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม ดังตารางนี้

ตารางที่ 3.1 รูปแบบการวิจัย (Non-Randomized Control-Group Pretest Posttest Design) ของวัตถุประสงค์ข้อที่ 1-4

กลุ่มตัวอย่าง	การทดสอบก่อนการทดลอง	การทดลอง	การทดสอบหลังการทดลอง
E	ความสามารถในการเขียนคันจิ แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	X	ความสามารถในการเขียนคันจิ แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น
C	ความสามารถในการเขียนคันจิ แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	~X	ความสามารถในการเขียนคันจิ แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

ตารางที่ 3.2 รูปแบบการวิจัย (Single – Group Time Series Design) ของวัตถุประสงค์ข้อที่ 5

กลุ่มตัวอย่าง	การทดสอบระหว่างการทดลอง
E	~X,T1, ~X,T2, ~X,T3, ~X,T4, ~X,T5, ~X,T6, ~X,T7, ~X,T8

สัญลักษณ์ที่ใช้ในรูปแบบการวิจัย

E	แทน	กลุ่มทดลอง
C	แทน	กลุ่มควบคุม
X	แทน	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับ
แบบฝึกทักษะ		
~X	แทน	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ
T1-8	แทน	การทดสอบครั้งที่ 1-8

3. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาประจำบุรีรัมย์ โรงเรียนประจวบวิทยาลัย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนประจวบวิทยาลัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยผู้วิจัยได้สุ่มนักเรียนจาก 2 ห้องเรียน เพื่อใช้เป็นกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม กลุ่มละ 1 ห้องเรียน ซึ่งมีขั้นตอนการจัดห้องเรียนด้วยวิธีการจับสลากเพื่อกำหนดกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

4. การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียดการสร้างดังต่อไปนี้

4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

4.1.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะ จำนวน 16 คาบ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยมีองค์ประกอบของแผน ได้แก่ 1. สาระสำคัญ 2. ผลการเรียนรู้ 3. จุดประสงค์การเรียนรู้ 4. สาระการเรียนรู้ 5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน 6. การบูรณาการตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (เฉพาะที่บูรณาการในแผนการจัดการเรียนรู้) 7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (หลักฐาน/ร่องรอยแสดงความรู้) 8. กิจกรรมการเรียนรู้ 9. สื่อ/แหล่งเรียนรู้ 10. การวัดและประเมินผล 11. กิจกรรมเสนอแนะ (ถ้ามี) ซึ่งมีรายละเอียดในการดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะ จากเอกสารและตำราต่าง ๆ

2. ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนประจวบวิทยาลัยที่อิงตามหลักสูตรแกนกลางศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

3. ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ รายละเอียดของสาระการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล แล้วแบ่งเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลาที่จะดำเนินการสอน

4. เขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายคาบที่สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับรายละเอียดการเรียนรู้ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง คณิต จำนวน 8 แผน 16 คาบ แสดงดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.3 แสดงแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ เรื่อง คณิต

แผนการเรียนรู้ที่	คาบที่	สาระการเรียนรู้
1	1-2	ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ ตำแหน่งที่ตั้ง
2	3-4	ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ ตำแหน่งที่ตั้ง
3	5-6	ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ สัปดาห์
4	7-8	ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ สัปดาห์
5	9-10	ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ อวัยวะในร่างกาย
6	11-12	ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ อวัยวะในร่างกาย
7	13-14	ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ สัตว์
8	15-16	ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ สัตว์

5. เสนอแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้กับอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item Objective Congruence : IOC) ระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผลการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญและที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ≥ 0.50 ขึ้นไป (สนุพงษ์ จิรชาลวิสุทธิ, 2558)

6. ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องเพื่อแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้ ซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะดังนี้

ก. ในขั้นตอนของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ให้เขียนขั้นตอนของเทคนิคออร์ฟิงให้ชัดเจนในแต่ละขั้นตอน โดยแผนที่ 1 ใช้ขั้นตอนของเทคนิคออร์ฟิงขั้นที่ 1 และแผนที่ 2 ใช้ขั้นตอนของเทคนิคออร์ฟิงขั้นที่ 2 และ 3

ข. ในขั้นตอนการสอนที่เป็นเทคนิคออร์ฟิงหลังจบกระบวนการให้ทำแบบฝึกทักษะในทุกขั้นตอน

7. นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปรับปรุงไปใช้เป็นเครื่องมือการวิจัยขั้นทดลอง โดยทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4.1.2 แบบฝึกทักษะ

ซึ่งมีรายละเอียดในการดำเนินการดังนี้

4.2.3.1 ศึกษาตำราและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

4.2.3.2 ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนประจำวิทยาลัยที่อิงตามหลักสูตรแกนกลางศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

4.2.3.3 ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ รายละเอียดของสาระการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

4.2.3.4 สร้างแบบฝึกทักษะ

4.2.3.5 เสนอแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ตรวจสอบความถูกต้อง โดยปรับปรุงแก้ไขข้อความให้สอดคล้องกับความสามารถในการเขียนคั่นจิที่ต้องการประเมิน

ก. แก้ไขคำนำและคำชี้แจงในการใช้แบบฝึกทักษะ

ข. แก้ไขรูปภาพในแบบฝึกทักษะ ให้เป็นภาพที่มีเส้นชัดเจน

4.2.3.6 นำแบบแบบฝึกทักษะที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item Objective Congruence: IOC) ของเครื่องมือ โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ≥ 0.50 ขึ้นไป (สนุพงษ์ จิรवालวิสุทธิ์, 2558) ผลการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญและที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ≥ 0.50 ขึ้นไปในด้านคำชี้แจง ด้านเนื้อหา ด้านแบบฝึกทักษะและด้านที่ใช้

4.2.3.7 นำแบบแบบฝึกทักษะที่ได้ไปหาประสิทธิภาพ E1/E2 โดยใช้เกณฑ์ 80/80 (บุญชม ศรีสะอาด, 2546) ผลการหาประสิทธิภาพ คือ E1=86.63 E2=88.56

4.2.3.8 นำแบบแบบฝึกทักษะที่ได้นำไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมายของการวิจัย

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย 1) แบบทดสอบการเขียนคั่นจิ 2) แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือ	ลักษณะของเครื่องมือ	จำนวน	ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
1. แบบทดสอบการเขียนคั่นจิ	แบบทดสอบมีลักษณะเป็นแบบอัตนัย ให้ข้อละ 2 คะแนน คะแนนเต็ม 60 คะแนน	30 ข้อ	วัดก่อนเรียน/หลังเรียน
2. แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	การวัดแบบมาตราประเมินค่า 5 ระดับ คือ แทบจะไม่เคยเกิดขึ้น, นาน ๆ ครั้ง, บางครั้ง, บ่อยครั้ง, และบ่อยมาก	40 ข้อ	วัดก่อนเรียน/หลังเรียน

4.2.1 แบบทดสอบการเขียนคันจิ

4.2.1.1 ศึกษาตำราและเอกสารที่วัดความสามารถในการเขียนคันจิ

4.2.1.2 ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนประจำวิทยาลัยที่อิงตามหลักสูตรแกนกลางศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

4.2.1.3 ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ รายละเอียดของสาระการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

4.2.1.4 สร้างแบบทดสอบการเขียนคันจิจำนวน 30 ข้อ เป็นแบบอัตนัยใช้เวลา 40 นาที เขียนถูกต้อง ให้ข้อละ 2 คะแนน คะแนนเต็ม 60 คะแนน ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตารางที่ 3.5 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการเขียนคันจิ

อักษรคันจิ	เกณฑ์การให้คะแนน		
	2	1	0
ส่วนประกอบของเส้นคันจิ	เขียนได้ถูกต้องตามส่วนประกอบ	เขียนถูกต้องบางส่วนตามส่วนประกอบ	เขียนไม่ถูกต้อง
ลำดับการเขียนเส้นคันจิ	เขียนได้ถูกต้องตามลำดับการเขียน	เขียนสลับลำดับการเขียนเส้นตัวอักษร	เขียนไม่ถูกต้อง

4.2.1.5 เสนอแบบทดสอบการเขียนคันจิที่สร้างขึ้นต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้อง โดยปรับปรุงแก้ไขข้อความให้สอดคล้องกับความสามารถในการเขียนคันจิที่ต้องการประเมิน

4.2.1.6 นำแบบทดสอบการเขียนคันจิที่ปรับปรุงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item Objective Congruence: IOC) ของเครื่องมือ โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ≥ 0.50 ขึ้นไป (สนพงษ์ จิรชวลิตสุทธิ, 2558)

4.2.1.7 ปรับปรุงแบบทดสอบการเขียนคันจิตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องเพื่อแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้ ผลการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญและที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ≥ 0.50 ขึ้นไป ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จำนวน 30 ข้อ

4.2.1.8 นำแบบทดสอบการเขียนคันจิที่แก้ไขไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

4.2.1.9 นำแบบทดสอบการเขียนคันจิที่นักเรียนทำ นำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน

4.2.1.10 นำแบบทดสอบการเขียนคันจิมาวิเคราะห์รายข้อการวิเคราะห์เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดความสามารถในการเขียนคันจิ คือ การหาค่าความยากง่ายและ

ค่าอำนาจจำแนก เกณฑ์ในการพิจารณาเกี่ยวกับคุณภาพของการวัด คือ ข้อสอบที่มีคุณภาพจะมีความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.2-0.8 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ซึ่งผลที่ได้จากการวิเคราะห์คุณภาพแบบทดสอบการเขียนคันจิดังนี้

ค่าความยากง่าย มีค่า 0.433-0.600

ค่าอำนาจจำแนก มีค่า 0.264-0.705

โดยแบบทดสอบการเขียนคันจิมีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกที่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 30 ข้อ ผู้วิจัยจึงคัดเลือกข้อสอบทั้งหมด 30 ข้อ

4.2.1.11 นำแบบทดสอบการเขียนคันจิไปตรวจสอบหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งผลที่ได้จากการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นดังนี้

ค่าความเชื่อมั่น มีค่า 0.920

4.2.1.12 นำแบบทดสอบการเขียนคันจิที่สร้างขึ้นไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4.2.2 แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

เป็นแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทางการเรียนด้วยตนเอง โดยให้ผู้เรียนประเมินตนเองให้ตรงกับความจริงมากที่สุด มีรายละเอียดขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.2.2.1 กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

4.2.2.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการสร้างแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

4.2.2.3 ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น โดยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ แทบจะไม่เคยเกิดขึ้น, นาน ๆ ครั้ง, บางครั้ง, บ่อยครั้ง, และบ่อยมาก โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับคะแนน	ระดับความถี่ที่เกิดขึ้น
1	ถ้าการปฏิบัติเกิดขึ้นแทบจะไม่เคยเกิดขึ้น
2	ถ้าการปฏิบัติเกิดขึ้นนาน ๆ ครั้ง
3	ถ้าการปฏิบัติเกิดขึ้นเกิดขึ้นบางครั้ง
4	ถ้าการปฏิบัติเกิดขึ้นเกิดขึ้นบ่อยครั้ง
5	ถ้าการปฏิบัติเกิดขึ้นเกิดขึ้นเป็นประจำ

4.2.2.4 นำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ จำนวน 50 ข้อ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องที่ต้องการวัดและความเหมาะสมของภาษาแล้วนำแบบวัดแรงจูงใจทางการเรียนไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

ก. มีข้อที่เนื้อหาซ้ำกัน ให้ตัดออก

ข. ให้ตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษาและแก้ไขให้ถูกต้อง

4.2.2.5 นำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item Objective Congruence: IOC) ของเครื่องมือ โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ≥ 0.50 ขึ้นไป ผลการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญและที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ดังนี้ (สนุพงษ์ จิระवालวิสุทธิ, 2558) จำนวนข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ≥ 0.50 ขึ้นไป มีจำนวน 40 ข้อ

ก. ข้อที่ไม่ผ่านเกณฑ์ 10 ข้อให้ตัดออก

4.2.2.6 นำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นจำนวน 40 ข้อ ไปตรวจสอบหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach)

ค่าความเชื่อมั่น มีค่า 0.866

4.2.2.7 นำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ได้นำไปใช้จริงกับ กลุ่มเป้าหมายของการวิจัย

5. การดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองสอนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

5.1 ขั้นตอนเตรียมการ

ผู้วิจัยสร้างแผนการเรียนรู้อยู่โดยใช้เทคนิคออร์ฟี่ร่วมกับแบบฝึกทักษะสำหรับกลุ่มทดลอง และแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติสำหรับกลุ่มควบคุม

5.1.2 ผู้วิจัยเตรียมสื่อ อุปกรณ์ และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่ม

5.1.3 ผู้วิจัยทดสอบวัดความสามารถในการเขียนคันจิก่อนเรียนกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มโดยใช้แบบทดสอบการเขียนคันจิที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5.1.4 ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนตามความสามารถในการเขียนคันจิ จากแบบทดสอบการเขียนคันจิโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5.1.5 ผู้วิจัยสุ่มเลือกห้องเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

5.2 ขั้นตอนการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

5.2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งสองห้องทำแบบทดสอบการเขียนคันจิและแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

5.2.2 ผู้วิจัยดำเนินการสอนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งสองชนิดและแบบฝึกทักษะที่เตรียมไว้

5.2.3 ผู้วิจัยทำการทดลอง กลุ่มละ 2 คาบต่อสัปดาห์ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โดยสอนตามชั่วโมงปกติที่ทางโรงเรียนประจวบวิทยาลัยได้จัดไว้สำหรับการสอนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร

5.2.4 เมื่อดำเนินการสอนตามที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ครบแล้ว ผู้วิจัยทำการทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบการเขียนคันจิและแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับนักเรียนทั้งสองกลุ่มแล้วนำผลการทดสอบมาตรวจให้คะแนนและทำการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูลจากแบบฝึกทักษะมาวิเคราะห์เพื่อศึกษาร่องรอยของพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคันจิ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนอักษรคันจิของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้เทคนิคออร์ฟี่พร้อมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบที (Paired Sample t-test)

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนอักษรคันจิของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้เทคนิคออร์ฟี่พร้อมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ โดยใช้การทดสอบที (Independent-Sample t-test)

3. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้เทคนิคออร์ฟี่พร้อมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบที (Paired Sample t-test)

4. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้เทคนิคออร์ฟี่พร้อมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ โดยใช้แบบวัดแรงจูงใจ โดยใช้การทดสอบที (Independent-Sample t-test)

5. วิเคราะห์พัฒนาการของความสามารถในการเขียนคันจิของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟี่พร้อมกับแบบฝึกทักษะจากการเขียนคันจิในแบบฝึกทักษะซึ่งจะนำข้อมูลในแต่ละสัปดาห์มาวิเคราะห์พัฒนาการ เพื่อให้เห็นถึงพัฒนาการความสามารถในการเขียนคันจิที่พัฒนาขึ้นในแต่ละสัปดาห์โดยใช้การหาค่าเฉลี่ยโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

7. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ การหาค่าความสอดคล้อง (Index of itemObjective Congruence: IOC) คำนวณได้จากสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	R	แทน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2. การหาค่าความยากง่าย (Difficulty: P) ของแบบวัดความสามารถในการเขียนคันจิ คำนวณได้จากสูตร

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยากของข้อสอบแต่ละข้อ
	R	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในแต่ละข้อ
	N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

3. การหาค่าอำนาจจำแนก ของแบบวัดความสามารถในการเขียนคันจิ คำนวณได้จากสูตร

$$r = \left(\frac{S_h - S_l}{(n_h)(x_{max} - x_{min})} \right)$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	S_h	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มสูง
	S_l	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มต่ำ
	n_h	แทน	จำนวนคนทั้งหมด
	x_{max}	แทน	คะแนนสูงสุดที่ได้
	x_{min}	แทน	คะแนนต่ำสุดที่ได้

4. การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดความสามารถในการเขียนคันจิและแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น โดยใช้สูตรประสิทธิภาพของครอนบาค (Conbach)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	s_i^2	แทน	ความแปรปรวนของแบบทดสอบรายข้อ
	s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

5. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มไม่อิสระ (Paired Sample T-test) คำนวณได้จากสูตร

$$t = \frac{\bar{D}}{S_{\bar{D}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t-distribution
	$\bar{D}$	แทน	คะแนนความแตกต่าง
	$S_{\bar{D}}$	แทน	คะแนนความแตกต่างเฉลี่ย
	$S_{\bar{D}}$	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลต่าง

6. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (Independent-Samples T-test) คำนวณได้จากสูตร

$$t = \frac{(\bar{x}_1 - \bar{x}_2) - (\mu_1 - \mu_2)}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t-distribution
	$\bar{x}_1$	แทน	ค่าเฉลี่ยของข้อมูลกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	$\bar{x}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยของข้อมูลกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	$(\mu_1 - \mu_2)$	แทน	ผลต่างของค่าเฉลี่ยในสมมติฐาน
	s_1^2	แทน	ความแปรปรวนของตัวอย่างกลุ่มที่ 1
	s_2^2	แทน	ความแปรปรวนของตัวอย่างกลุ่มที่ 2
	n_1	แทน	จำนวนตัวอย่างกลุ่มที่ 1
	n_2	แทน	จำนวนตัวอย่างกลุ่มที่ 2

7. การหาค่าเฉลี่ย คำนวณได้จากสูตร

$$\bar{x} = \frac{\sum fx}{n}$$

เมื่อ	$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum fx$	แทน	ผลรวมของผลคูณระหว่างความถี่กับคะแนน
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนคั่นจิและแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคั่นจิของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคั่นจิของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ 3) เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 4) เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ และ 5) ศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคั่นจิของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะ โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ของวัตถุประสงค์ข้อที่ 1-4

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ ดังนี้

1.1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคั่นจิของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

1.2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคั่นจิของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ

1.3 ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

1.4 ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ของวัตถุประสงค์ข้อที่ 5

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคำจิจของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะ

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของวัตถุประสงค์ข้อที่ 1-4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละตอนมีรายละเอียดได้ดังนี้

1.1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำจิจของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

ตารางที่ 4.1 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของคะแนนความสามารถในการเขียนคำจิก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะ (คะแนนเต็ม 60 คะแนน)

กลุ่มทดลอง	$\bar{X}$	S	t	Sig.
ก่อนเรียน	46.20	5.12	15.510	.000*
หลังเรียน	55.20	5.13		

*p<.05

จากตารางที่ 4.1 พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะมีค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ของคะแนนความสามารถในการเขียนคำจิก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 46.20 และ 55.20 ตามลำดับ และจากการทดสอบค่าที (Paired Sample t-test) พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะมีความสามารถในการเขียนคำจิจหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำจิจของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ

ตารางที่ 4.2 แสดงค่ามัธยเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของคะแนนความสามารถในการเขียนคั่นจิจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ (คะแนนเต็ม 60 คะแนน)

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	55.20	5.13	11.808	.000*
กลุ่มควบคุม	40.50	4.768		

*p<.05

จากตารางที่ 4.2 พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งร่วมกับแบบฝึกทักษะมีค่ามัธยเลขคณิต ($\bar{X}$) ของคะแนนความสามารถในการเขียนคั่นจิก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 55.60 และ 40.50 ตามลำดับ และจากการทดสอบค่าที (Independent-Sample t- test) พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งร่วมกับแบบฝึกทักษะมีความสามารถในการเขียนคั่นจิกสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

ตารางที่ 4.3 แสดงค่ามัธยเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของคะแนนการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

กลุ่มทดลอง	$\bar{X}$	S	t	Sig.
ก่อนเรียน	95.80	13.934	11.238	.000*
หลังเรียน	128.17	11.117		

*p< .05

จากตารางที่ 4.3 พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งร่วมกับแบบฝึกทักษะ มีค่ามัธยเลขคณิต ($\bar{X}$) ของคะแนนการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 95.80 และ 128.17 ตามลำดับ และจากการทดสอบค่าที (Paired Sample t-test) พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งร่วมกับแบบฝึกทักษะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.4 ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟฟังร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ

ตารางที่ 4.4 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของคะแนนการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟฟังร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	128.17	11.117	9.897	.000*
กลุ่มควบคุม	97.47	12.848		

*p< .05

จากตารางที่ 4.4 พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟฟังร่วมกับแบบฝึกทักษะ มีค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ของคะแนนการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 128.17 และ 97.47 ตามลำดับ และจากการทดสอบค่าที (Independent-Sample t- test) พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟฟังร่วมกับแบบฝึกทักษะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ของวัตถุประสงค์ข้อที่ 5

ผลการศึกษาวิจัยมีดังนี้

2.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับโรงเรียน ครู นักเรียนและชุมชน

2.1.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับโรงเรียน

โรงเรียนที่ผู้วิจัยทำการทดลอง คือ โรงเรียนประจวบวิทยาลัย ซึ่งเป็นโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ช่วงชั้นที่ 3 และ ช่วงชั้นที่ 4) มีทั้งหมด 69 ห้องเรียน ซึ่งช่วงชั้นที่ 3 มีห้องเรียนระดับชั้นละ 12 ห้องเรียน ช่วงชั้นที่ 4 มีห้องเรียนระดับชั้นละ 11 ห้องเรียน แบ่งออกเป็น 6 แผนได้แก่ แผนการเรียนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม แผนการเรียนห้องเรียนพิเศษภาษาจีน แผนการเรียนห้องเรียนพิเศษภาษาญี่ปุ่น แผนการเรียนห้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ แผนการเรียนวิทย์-คณิต แผนการเรียนคณิต-อังกฤษ แผนการเรียนทั่วไป

2.1.2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับครู

ในปีการศึกษา 2565 โรงเรียนประจวบวิทยาลัยมีครูทั้งหมด 119 คน เป็นครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจำนวน 20 คน เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี 20 คน คิดเป็น 100% ซึ่งในระดับปริญญาตรีสำเร็จการศึกษาทางการสอนภาษาญี่ปุ่น 2 คน ด้านภาระงานในการสอนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นได้รับมอบหมายให้สอนโดยเฉลี่ยประมาณ 22 คาบต่อสัปดาห์ และ

มีภาระงานอื่นที่นอกเหนือจากการสอน เช่น งานวิชาการ งานฝ่ายการเงิน งานโครงการห้องเรียนพิเศษ เป็นต้น

2.1.3 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักเรียน

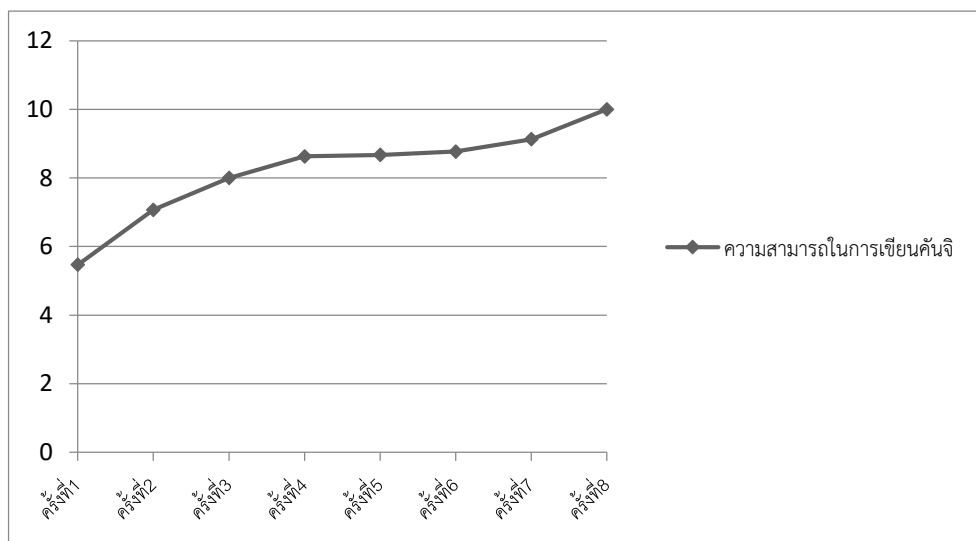
ในปีการศึกษา 2565 โรงเรียนประจวบวิทยาลัยมีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 2,687 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 383 คน นักเรียนกลุ่มทดลองมีจำนวน 30 คน และนักเรียนกลุ่มควบคุมมีจำนวน 30 คน นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง มีความกระตือรือร้นในการเรียน ให้ความสนใจและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี นักเรียนส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับผู้ปกครอง ซึ่งผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับราชการ ประมง ค้าขายและรับจ้าง

2.2 พัฒนาการของความสามารถในการเขียนคั่นจิ

การวิจัยเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคอร์ฟิ๊งร่วมกับแบบฝึกทักษะที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนคั่นจิและแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ข้อมูลจากแบบฝึกทักษะ สรุปเป็นพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคั่นจิ ดังนี้

ตารางที่ 4.5 คะแนนพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคั่นจิจากการเขียนคั่นจิในแบบฝึกทักษะ จำนวน 8 ครั้ง ซึ่งจะนำข้อมูลในแต่ละสัปดาห์มาวิเคราะห์พัฒนาการ เพื่อให้เห็นถึงพัฒนาการความสามารถในการเขียนคั่นจิที่พัฒนาขึ้นในแต่ละสัปดาห์

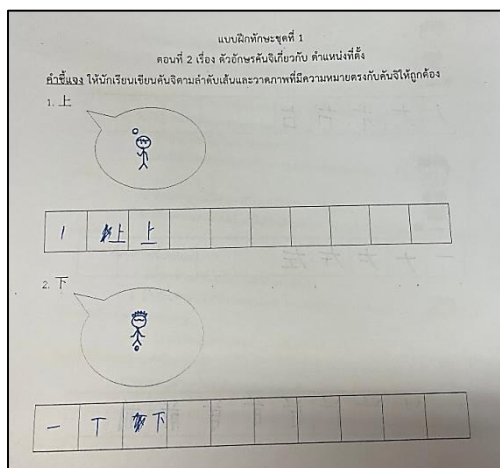
ครั้งที่	ค่าเฉลี่ย
1	5.47
2	7.07
3	8
4	8.63
5	8.67
6	8.77
7	9.13
8	10.00

ภาพที่ 4.1 แสดงพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคันจิ

แผนการเรียนรู้ที่ 1-2 ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ เรื่อง ตำแหน่งที่ตั้ง
สัปดาห์ที่ 1

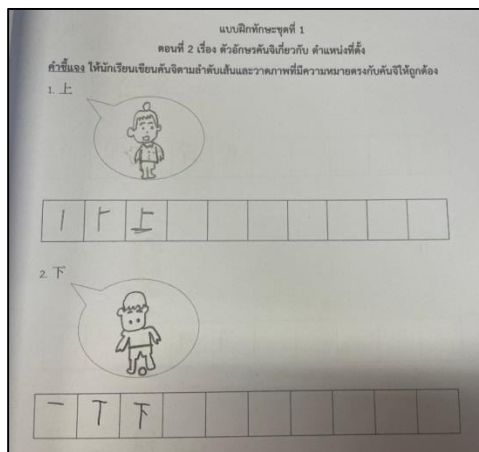
นักเรียนบางส่วนเขียนส่วนประกอบของเส้นคันจิโดยมีองค์ประกอบของเส้นที่ไม่ถูกต้อง เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิได้ไม่ถูกต้องตามลำดับเส้นขีดก่อนหลัง แต่เขียนจำนวนขีดของคันจิได้ถูกต้อง

ภาพที่ 4.2 แสดงผลจากการทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับตำแหน่งที่ตั้ง

สัปดาห์ที่ 2

นักเรียนบางส่วนเขียนส่วนประกอบของเส้นคันจิโดยมีองค์ประกอบของเส้นที่ถูกต้อง เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิได้ไม่ถูกต้องตามลำดับเส้นขีดก่อนหลัง แต่เขียนจำนวนขีดของคันจิได้ถูกต้อง

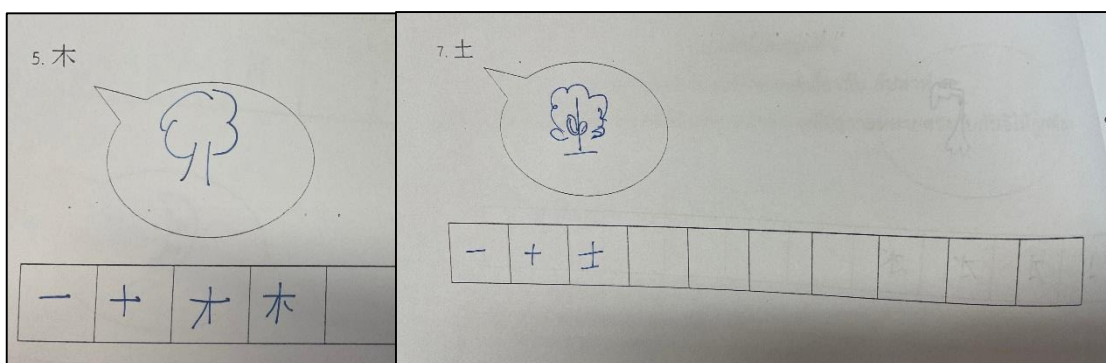

ภาพที่ 4.3 แสดงผลจากการทำแบบฝึกหัดทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับตำแหน่งที่ตั้ง

แผนการเรียนรู้ที่ 3-4 ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ เรื่อง สัปดาห์

สัปดาห์ที่ 3

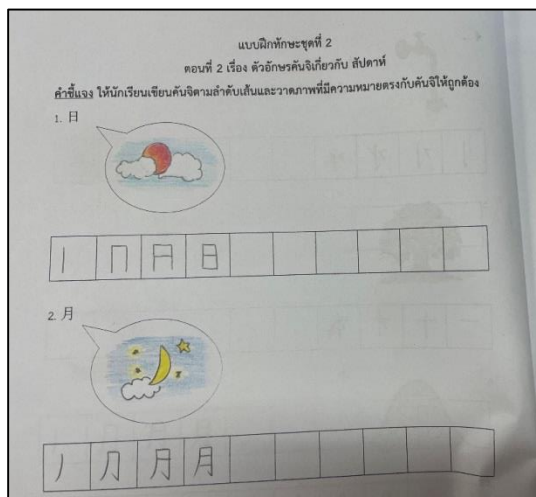
นักเรียนส่วนใหญ่เขียนส่วนประกอบของเส้นคันจิโดยมีองค์ประกอบของเส้นที่ไม่ถูกต้อง นักเรียนบางส่วนเขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิได้ไม่ถูกต้องตามลำดับเส้นขีดก่อนหลัง แต่เขียนจำนวนขีดของคันจิได้ถูกต้อง

ภาพที่ 4.4 แสดงผลจากการทำแบบฝึกหัดทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับสัปดาห์

สัปดาห์ที่ 4

นักเรียนส่วนใหญ่เขียนส่วนประกอบของเส้นคันจิโดยมีองค์ประกอบของเส้นได้ถูกต้อง นักเรียนบางส่วนลำดับการเขียนเส้นคันจิได้ไม่ถูกต้องตามลำดับเส้นขีดก่อนหลัง เขียนจำนวนขีดของคันจิได้ถูกต้อง

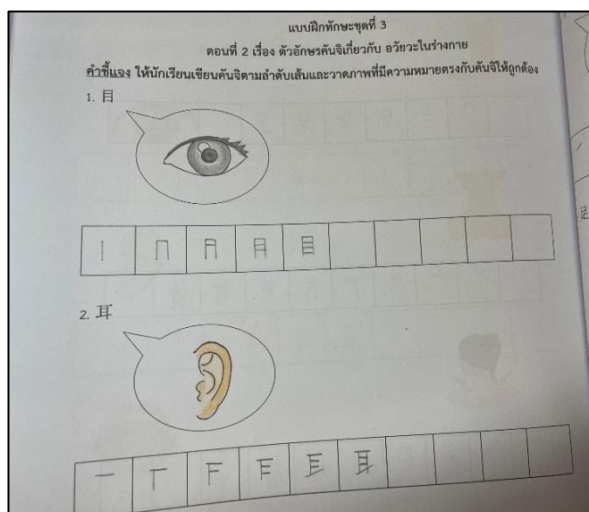

ภาพที่ 4.5 แสดงผลจากการทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับสัปดาห์

แผนการเรียนรู้ที่ 5-6 ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ เรื่อง อวัยวะในร่างกาย

สัปดาห์ที่ 5

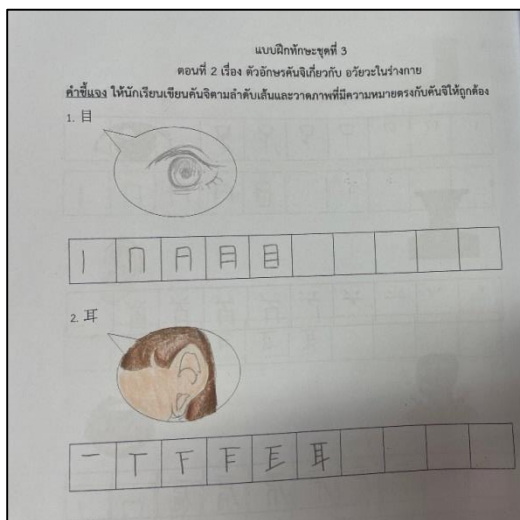
นักเรียนส่วนใหญ่เขียนส่วนประกอบของเส้นคันจิโดยมีองค์ประกอบของเส้นได้ถูกต้อง เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิได้ถูกต้องตามลำดับเส้นขีดก่อนหลัง เขียนจำนวนขีดของคันจิได้ถูกต้อง

ภาพที่ 4.6 แสดงผลจากการทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับอวัยวะ

สัปดาห์ที่ 6

นักเรียนส่วนใหญ่เขียนส่วนประกอบของเส้นคันจิโดยมีองค์ประกอบของเส้นที่ได้ถูกต้อง และเขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิได้ถูกต้องตามลำดับเส้นขีดก่อนหลัง เขียนจำนวนขีดของคันจิได้ถูกต้อง

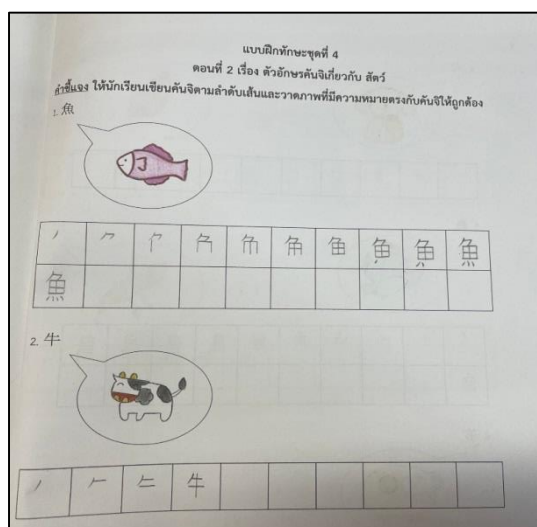

ภาพที่ 4.7 แสดงผลจากการทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับอวัยวะ

แผนการเรียนรู้ที่ 7-8 ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ เรื่อง สัตว์

สัปดาห์ที่ 7

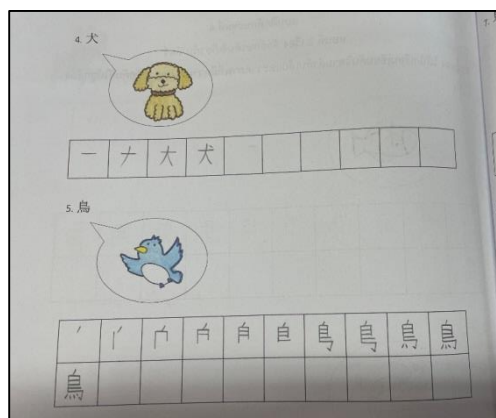
นักเรียนส่วนใหญ่เขียนส่วนประกอบของเส้นคันจิโดยมีองค์ประกอบของเส้นที่ได้ถูกต้อง และเขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิได้ถูกต้องตามลำดับเส้นขีดก่อนหลัง เขียนจำนวนขีดของคันจิได้ถูกต้อง

ภาพที่ 4.8 แสดงผลจากการทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับสัตว์

สัปดาห์ที่ 8

นักเรียนส่วนใหญ่เขียนส่วนประกอบของเส้นคันจิโดยมีองค์ประกอบของเส้นที่ได้ถูกต้อง และเขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิได้ถูกต้องตามลำดับเส้นขีดก่อนหลัง เขียนจำนวนขีดของคันจิได้ถูกต้อง

ภาพที่ 4.9 แสดงผลจากการทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับสัตว์

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนคั่นจิจและแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

- 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคั่นจิจของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
- 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคั่นจิจของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ
- 3) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
- 4) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ
- 5) เพื่อศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคั่นจิจของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ โรงเรียนประจวบวิทยาลัย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนประจวบวิทยาลัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยผู้วิจัยได้สุ่มนักเรียนจาก 2 ห้องเรียน เพื่อใช้เป็นกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม กลุ่มละ 1 ห้องเรียน ซึ่งมีขั้นตอนการจัดห้องเรียนด้วยวิธีการจับสลากเพื่อกำหนดกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้วิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะและแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นแบบปกติ ครอบคลุมสาระการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น เรื่อง คั่นจิจ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้เขียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยมีองค์ประกอบคือ ผลการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระสำคัญ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ บันทึกการสอน สำหรับกิจกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง คือ การสอนที่ใช้เทคนิคกระบวนการทางภาพที่ร่วมกับแบบฝึกทักษะ โดยมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. นำเสนอภาพที่แสดงความหมายของอักษรคั่นจิจแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคั่นจิจ ตัวละ 2 ครั้ง หลังจากจบการนำเสนอให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะ

2. นำเสนอตัวอักษรคั่นจิจแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพที่แสดงความหมายของตัวอักษรคั่นจิจ ตัวละ 2 ครั้ง หลังจากจบการนำเสนอให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะ

3. นำเสนอรูปแบบภาพแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษร จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพ ตัวละ 2 ครั้ง หลังจากจบการนำเสนอให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะ

กิจกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยแบ่งเป็น ชี้นำ ชื่นสอนและชื่นสรุป รวมแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมดจำนวน 8 แผน ที่ใช้ในการทดลองสอน 16 คาบ เป็นเวลาทั้งสิ้น 4 สัปดาห์ โดยนำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมดไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อหา ความสอดคล้องขององค์ประกอบต่าง ๆ ในแผนการจัดการเรียนรู้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขและนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

1.2 เครื่องมือที่ใช้ศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคันจิระหว่างเรียน คือ แบบฝึกทักษะโดยแบบฝึกทักษะประกอบด้วย 1) ชื่อของชุดแบบฝึกทักษะ 2) คำนำ 3) คำชี้แจงการใช้ 4) แบบฝึกทักษะจำนวน 3 ตอน 4 ชุด

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 เครื่องมือที่ใช้วัดความสามารถในการเขียนคันจีก่อนและหลังเรียน คือ แบบทดสอบการเขียนคันจิจำนวน 30 ข้อ เป็นแบบอัตนัย ใช้เวลา 40 นาที เขียนถูกต้อง ให้ข้อละ 2 คะแนน คะแนนเต็ม 60 คะแนน ซึ่งมีค่าความยากง่าย (p) 0.433-0.600 ค่าอำนาจจำแนก (r) 0.264-0.705 และค่าความเชื่อมั่น 0.920

2.2 แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น เป็นแบบประเมินแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทางการเรียนด้วยตนเอง โดยให้ผู้เรียนประเมินตนเองให้ตรงกับความจริงมากที่สุด โดยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ แทบจะไม่เคยเกิดขึ้น, นาน ๆ ครั้ง, บางครั้ง, บ่อยครั้ง, และบ่อยมาก จำนวน 40 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ≥ 0.50 ขึ้นไป และมีค่าความเชื่อมั่น 0.866

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวัดความสามารถในการเขียนคันจีก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบการเขียนคันจิและวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มด้วยแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น แล้วดำเนินการสอนตามแผนการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นสำหรับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งกลุ่มทดลองใช้แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟี่พร้อมกับแบบฝึกทักษะและกลุ่มควบคุมใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นแบบปกติ ใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 2 คาบ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ รวม 16 คาบ ในระหว่างเรียนผู้วิจัยวัดพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคันจิของนักเรียนกลุ่มทดลองโดยให้ทำแบบฝึกทักษะ เมื่อดำเนินการสอนครบตามแผนการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นที่กำหนดแล้ว ผู้วิจัยวัดความสามารถในการเขียนคันจิ จำนวน 30 ข้อ เวลา 40 นาที และวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มด้วยแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น หลังจากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนคันจีก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองโดยใช้ค่าที (Paired Samples t- test) นำคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนคันจิของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคันจิระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของ

กลุ่มทดลอง โดยใช้ค่าที (Independent Samples T- test) นำคะแนนจากแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองโดยใช้ค่าที (Paired Samples t- test) นำคะแนนจากแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคันจิระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง โดยใช้ค่าที (Independent Samples t- test) และนำคะแนนจากการทำแบบฝึกทักษะมาหาค่าเฉลี่ยและวิเคราะห์เนื้อหาจากแบบฝึกทักษะเพื่อศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคันจิ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนคันจิและแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

- 1) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะมีความสามารถในการเขียนคันจิหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
- 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะมีความสามารถในการเขียนคันจิสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
- 3) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
- 4) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
- 5) ความสามารถในการเขียนคันจิของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะมีพัฒนาการที่ดีขึ้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.47, 7.07, 8, 8.63, 8.67, 8.77, 9.13 และ 10.00 ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

- 1) จากการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะมีความสามารถในการเขียนคันจิหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งขึ้นข้อที่ 1 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยใช้เป็นกรอบในการจัดกิจกรรมการใช้เทคนิคออร์ฟิง โดยจากการสอนโดยใช้รูปแบบนี้นั้นดีกว่าการสอนในรูปแบบปกติที่ครูใช้วิธีเขียนคันจิบนกระดานให้นักเรียนดู ไม่มีรูปภาพประกอบในการเรียนคันจิ แบบฝึกทักษะมีเพียงตัวอักษรคันจิ ไม่มีรูปภาพประกอบ แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมามีรูปภาพประกอบกับตัวอักษรจึงดีกว่าแบบเดิม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นภาลักษณ์ ตั้งอรุณศิลป์ (2559) ที่พบว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชา ภาษาจีนขั้นพื้นฐานเพื่อพัฒนาการจำอักษรจีนโดยใช้เทคนิคออร์ฟิงส์ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้การศึกษการสอนโดยใช้ แบบฝึกทักษะ เป็นเครื่องมือในการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้เป็นสื่อการเรียนรู้ที่ทำได้ อย่างเป็นระบบ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เกิดจากการกระทำจริง ทราบความก้าวหน้าของตนเอง สามารถนำแบบฝึกมาทบทวนเนื้อหาเดิมด้วยตนเอง และช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะต่าง ๆ แบบฝึก ทักษะจึงเป็นเครื่องมือที่ช่วยพัฒนาทักษะในเรื่องการเรียนรู้ให้มากขึ้น โดยอาศัยการฝึกฝนหรือปฏิบัติ ด้วยตนเองของผู้เรียน การสร้างแบบฝึกทักษะจะต้องเป็นการเสริมทักษะพื้นฐานโดยกำหนดให้ผู้เรียน ฝึกฝนเรียงลำดับจากง่ายไปยาก ปริมาณของเนื้อหา ต้องเพียงพอที่สามารถตรวจสอบและพัฒนา ทักษะกระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนไปแล้ว เพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหาและ ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเองได้ ทำให้เกิดทักษะความรู้ ความเข้าใจ ความ ชำนาญในเนื้อหาที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้วได้ดีขึ้น (พิชญชลิตา วงศ์สิริวรกุล, 2559) ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ พรรณลพ ครูเส้นและประภาศ ปานเจียง (2562) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถใน การเขียนภาษาญี่ปุ่นโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16 พบว่า ความสามารถทางการเขียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียน โดยใช้ แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นสูงกว่าก่อนเรียน

2) จากการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ เทคนิคออร์ฟิงส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะมีความสามารถในการเขียนคันจิสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัด กิจกรรมแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจ เนื่องมาจากตามที่ Wang wen yu (2003) กล่าวว่า ในการเรียนอักษรคันจิในช่วงเริ่มแรกจึงควร พยายามจดจำอักษรที่มาจากอักษรภาพ เพราะเกือบทั้งหมดเป็นอักษรเดี่ยว เขียนง่ายและมีจำนวนไม่มาก และทั้งนี้อาจเนื่องมาจากตามที่ Reilly & Inkpcn (2007) กล่าวว่า นำอักษรภาพคันจิ มาสร้างให้เกิดการเปลี่ยนแปลงระหว่างสองภาพที่มีความกลมกลืน เกิดการรับรู้ทางสายตา ที่มีประสิทธิภาพในการมองเห็นและอ่านรายละเอียดได้ชัดเจนมากขึ้น กระบวนการของเทคนิค ออร์ฟิงส์ หมายถึง การนำเสนอคันจิด้วยเทคนิคการหลอมภาพหรือการเปลี่ยนแปลงจากภาพหนึ่งไป อีกภาพหนึ่ง โดยภาพจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงอย่างผสมผสานเรียบเนียนและกลมกลืน 3 รูปแบบ คือ 1. รูปแบบภาพ - ตัวอักษร เป็นการนำเสนอด้วยวิธีการเชื่อมโยงข้างหน้า (Forward Chaining) โดยเริ่มจากภาพที่แสดงความหมายของอักษรคันจิ แล้วค่อย ๆ เปลี่ยน หรือ หลอมภาพเป็นตัวอักษร คันจิ 2. รูปแบบตัวอักษร - ภาพ เป็นการนำเสนอด้วยวิธีการเชื่อมโยงย้อนหลัง (Backward Chaining) โดยเริ่มจากตัวอักษรคันจิ แล้วค่อย ๆ เปลี่ยน หรือหลอมภาพเป็นภาพที่แสดงความหมาย ของอักษรคันจิ 3. รูปแบบภาพ - ตัวอักษร และตัวอักษร - ภาพ เป็นการนำเสนอทั้งแบบเชื่อมโยง ข้างหน้า (Forward Chaining) และเชื่อมโยงข้างหลัง (Backward Chaining) โดยเทคนิคออร์ฟิงส์เมื่อ แปลงภาพเป็นตัวอักษรหรือจากตัวอักษรเป็นภาพจะทำให้สามารถจำลักษณะของเส้นตัวอักษรนั้นได้ (วรานนท์ กำแพงแก้ว, 2553) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค

มอร์ฟฟิ่งร่วมกับแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยใช้เป็นกรอบในการจัดกิจกรรมพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งร่วมกับแบบฝึกทักษะดีกว่าการใช้วิธีการสอนรูปแบบปกติโดยจากการสอนโดยใช้รูปแบบนี้นั้นดีกว่าการสอนในรูปแบบปกติที่ครูใช้วิธีเขียนคันจิบนกระดานให้นักเรียนดู ไม่มีรูปภาพประกอบในการเรียนคันจิ แบบฝึกทักษะมีเพียงตัวอักษรคันจิ ไม่มีรูปภาพประกอบ แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใหม่มีรูปภาพประกอบกับตัวอักษรจึงดีกว่าแบบเดิม การใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งในการนำเสนออักษรคันจิเป็นภาพเคลื่อนไหวที่เรียบเนียนกลมกลื่น ช่วยให้สายตารับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงจากภาพเป็นตัวอักษรหรือจากตัวอักษรเป็นภาพและสามารถจำลักษณะของเส้นตัวอักษรนั้นได้ซึ่งดีกว่าแบบฝึกทักษะปกติที่มีเพียงตัวอักษรไม่มีรูปภาพประกอบ สอดคล้องกับ (Chen et al., 2003) ที่กล่าวว่าการประยุกต์ใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งทางด้านจิตวิทยาช่วยกระตุ้นการรับรู้รูปร่าง นอกจากนี้ในจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งสอดคล้องกับ วรานนท์ กำแพงแก้ว (2553) ได้ศึกษาผลการใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งที่มีต่อการจำอักษรคันจิของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นพื้นฐานผลการวิจัยพบว่า 1) การนำเสนออักษรคันจิโดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งแต่ละรูปแบบมีผลต่อการจำ 2) ผู้เรียนทุกคนที่ใช้โปรแกรมการนำเสนออักษรคันจิด้วยเทคนิคมอร์ฟฟิ่งทุกรูปแบบ มีความคิดเห็นว่าการใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งช่วยในการจำความหมายอักษรคันจิ เทคนิคมอร์ฟฟิ่งเป็นเทคนิคที่ได้พิสูจน์แล้วว่า สามารถเป็นเครื่องมือหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้านการมองเห็นที่มีประสิทธิภาพ ได้ถูกนำมาใช้ในด้านการศึกษาการสร้างเทคนิคการจำโดยรูปแบบภาพเคลื่อนไหวลอมภาพจากภาพสู่การจำคำในเด็กที่มีการเรียนรู้อยาก (Sheehy, 2005) นอกจากนี้ความสำคัญของแบบฝึกทักษะ ในการเรียนการสอนถ้าขาดแบบฝึกทักษะที่ใช้ในการฝึกทักษะความรู้ต่าง ๆ หลังจากเรียนไปแล้วเด็กอาจจะลืมเลือนความรู้ที่เรียนไปอันส่งผลให้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร (ธนิดา เรืองวิเศษ, 2550) แบบฝึกทักษะมีความสำคัญในการพัฒนาการทางด้านภาษาให้ดีขึ้น สอดคล้องกับ ถวัลย์ มาศจรัส และคณะ (2550) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของแบบฝึกทักษะไว้ ดังนี้ 1) เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมในหนังสือเรียน 2) ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้ต้องอาศัยการส่งเสริม และความเอาใจใส่ของครูผู้สอนด้วย 3) ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล 4) การฝึกช่วยส่งเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ลักษณะการฝึกที่ช่วยให้เกิดผลดังกล่าว ได้แก่ 4.1) ฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องนั้น ๆ 4.2) ฝึกซ้ำ ๆ หลายครั้ง 4.3) เน้นเฉพาะในเรื่องที่ฝึก 4.4) การให้นักเรียนทำแบบฝึก ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่น หรือจุดบกพร่องของนักเรียนได้ 4.5) แบบฝึกหัดจะช่วยให้ครูประหยัดแรงงานและเวลา

3) จากการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งร่วมกับแบบฝึกทักษะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อที่ 3 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิ่งร่วมกับแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยใช้เป็นกรอบในการจัดกิจกรรมพบว่า จากเดิมที่วิธีการเขียนคันจิของนักเรียนส่วนใหญ่จะเป็นการเขียนซ้ำ ๆ หลายครั้งในกระดาน เพื่อพยายามจำลำดับเส้นและองค์ประกอบของเส้นในการเขียน เพื่อให้เขียนได้ถูกต้องและสวยงาม นักเรียนส่วนใหญ่เขียนไม่ถูกต้องและไม่ชอบการฝึกเขียนซ้ำ ๆ ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย

ท้อถอย รู้สึกว่าไม่อยากเขียนคันจิ ไม่สามารถเขียนคันจิได้ จึงเป็นอุปสรรคในการเรียนภาษาญี่ปุ่น และทำให้นักเรียนหมดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น หลังจากที่คุณครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะ นักเรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียน ชอบเขียนคันจิมากขึ้น ดังที่ Scott, Hickey, & Elliott (1996) ได้กล่าวว่า เทคนิคมอร์ฟฟิงเป็นเทคนิคพิเศษช่วยสร้างให้เกิดงานสร้างสรรค์ที่ดูแลช่วยเร้าความสนใจ ความตื่นเต้น และความเป็นแฟนตาซี เมื่อมีความสนใจก็จะช่วยให้มีความใส่ใจและจูงใจให้พยายามจำในสิ่งที่เรียนนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ นภาลักษณ์ ตั้งอรุณศิลป์ (2559) ที่ผลวิจัยพบว่า การนำเทคนิคมอร์ฟฟิงมารวมกับแบบฝึกทักษะในการเรียนภาษาจีน เป็นกระบวนการเรียนรู้เน้นกิจกรรมที่หลากหลาย ทำให้นักเรียนเกิดความสุขในการเรียน และอยากฝึกภาษาจีน สร้างความกระตือรือร้นให้กับผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการเรียน นอกจากนี้แบบฝึกทักษะที่ใช้มีลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีมีจุดหมายที่แน่นอนจะทำการฝึกทักษะด้านใด ใช้ภาษาง่าย ๆ และมีความน่าสนใจเรียงลำดับจากง่ายไปหายากให้เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน มีเนื้อหาตรง จัดกิจกรรมให้หลากหลายจึงดึงดูดความสนใจและเกิดประสิทธิภาพในการเรียน (ประภาพร ถิ่นอ่อง, 2553)

4) จากการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อที่ 4 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยใช้เป็นกรอบในการจัดกิจกรรม พบว่าโดยจากการสอนโดยใช้รูปแบบนี้นั้นดีกว่าการสอนในรูปแบบปกติที่ครูใช้วิธีเขียนคันจิบนกระดานให้นักเรียนดู ไม่มีรูปภาพประกอบในการเรียนคันจิ แบบฝึกทักษะมีเพียงตัวอักษรคันจิ ไม่มีรูปภาพประกอบ แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมามีรูปภาพประกอบกับตัวอักษรจึงดีกว่าแบบเดิม เทคนิคมอร์ฟฟิงเป็นเทคนิคพิเศษช่วยสร้างให้เกิดงานสร้างสรรค์ที่ดูแลช่วยเร้าความสนใจ ความตื่นเต้น และความเป็นแฟนตาซี เมื่อมีความสนใจก็จะช่วยให้มีความใส่ใจและจูงใจให้พยายามจำในสิ่งที่เรียน (Scott et al., 1996) นอกจากนี้แบบฝึกทักษะเป็นสื่อการสอนประเภทหนึ่งสร้างขึ้นเพื่อเป็นสื่อเร้า สำหรับให้นักเรียนปฏิบัติด้วยความสนใจและเพื่อเป็นการฝึกฝนทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว (วิไลวรรณ ธานี, 2550) เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะจึงทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ สายทิพย์ เยื่อปุย (2563) ได้ทำการวิจัยเรื่องวิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นต้นของอาจารย์ชาวญี่ปุ่นและอาจารย์ชาวไทย และเพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการสร้างแรงจูงใจของอาจารย์ชาวญี่ปุ่นและอาจารย์ชาวไทย ผลการศึกษาพบว่า วิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนที่อาจารย์ชาวญี่ปุ่นและอาจารย์ชาวไทยเลือกใช้มี 13 วิธี โดยวิธีที่อาจารย์ชาวญี่ปุ่นเลือกใช้ลำดับแรก คือ การชมเชยผู้เรียนที่ทำคะแนนหรือแบบฝึกหัดได้ดี วิธีที่อาจารย์ชาวไทยเลือกใช้สามลำดับแรก คือ การชมเชยผู้เรียนที่ทำคะแนนหรือแบบฝึกหัดได้ดี แต่ในการจัดกิจกรรมแบบปกตินั้น สมใจ แซ่อึ้ง (2557) กล่าวว่า ภาษาญี่ปุ่นระดับขั้นต้นเริ่มจากตัวอักษร การเริ่มต้นเรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นต้น อาจมีแรงจูงใจที่หลากหลาย บางคนเกิดจากความสนใจ ความอยากรู้อยากเรียนของผู้เรียนเองบางคนเกิดจากการคำนึงถึงผลประโยชน์ในอนาคต แต่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการเรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นต้นนั้น จำเป็นต้องใช้แรงจูงใจในการเรียนในระดับที่ค่อนข้างมากนอกจากใช้แรงจูงใจในการเรียนในการฝึกฝนทักษะ

ให้สำเร็จตามเป้าหมาย ยังต้องใช้แรงจูงใจในการเรียนเพื่อรักษาหรือเพิ่มระดับของแรงจูงใจ เพื่อให้ตนเองมีความอยากรู้อยากเรียนในระดับที่สูงขึ้น เพราะแรงจูงใจในการเรียนลดลงได้ตลอดเวลา อาจทำให้ผู้เรียนเลิกเรียนก่อนถึงเป้าหมายได้ดังนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้ผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มี 3 ขั้นตอน ในแต่ละขั้นตอน เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกทักษะต้องใช้เวลามากในการเขียนคันจิและวาดรูปภาพจากตัวอักษรคันจิ ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรวางแผนการจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับเวลาในการสอน

1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มี 3 ขั้นตอน ในขั้นตอนการวาดรูปภาพต้องใช้เวลามากครูผู้สอนควรให้นักเรียนตกแต่งด้วยดินสอสีเพิ่มเติมในเวลาว่างเพื่อลดเวลาในการทำแบบฝึกทักษะและสีจะทำให้เพิ่มการจำมากยิ่งขึ้น

1.3 การจัดกิจกรรมในขั้นตอนการทำแบบฝึกทักษะ ผู้สอนควรให้นักเรียนเขียนด้วยดินสอ จะทำให้เห็นการเขียนส่วนประกอบของเส้นคันจิมีองค์ประกอบของเส้นที่ชัดเจน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาค้นคว้าผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคมอร์ฟিংร่วมกับแบบฝึกทักษะที่เกี่ยวข้องกับคันจิในหมวดความหมายอื่น ๆ

2.2 ควรทำแบบฝึกทักษะในรูปแบบสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้ทันกับยุคสมัยและสามารถใช้ในการเรียนการสอนในรูปแบบออนไลน์ได้

บรรณานุกรม

- Alexa, M. (2002, June). Recent advances in mesh morphing. In Computer graphics forum (Vol. 21, No. 2, pp. 173-198). Oxford, UK: Blackwell Publishers Ltd.
- Beale, J. M., & Keil, F. C. (1995). Categorical effects in the perception of faces. *Cognition*, 57(3), 217-239.
- Brealey, D., Brand, M., Hargreaves, I., Heales, S., Land, J., Smolenski, R., ... & Singer, M. (2002). Association between mitochondrial dysfunction and severity and outcome of septic shock. *The Lancet*, 360(9328), 219-223.
- Chen, F., Tholl, D., D'Auria, J.C., Farooq, A., Pichersky, E. and Gershenzon, J. (2003). **Biosynthesis and emission of terpenoid volatiles From Arabidopsis thaliana**. *Plant Cell*, 15, 481-494.
- Dembo, M. H., & Seli, H. (2008). Motivation and Learning Strategies for College Students. *Journal of Counseling and Development*, 86(2), 115-125.
- Dörnyei, Z., & Csizér, K. (2002). Some dynamics of language attitudes and motivation: Results of a longitudinal nationwide survey. *Applied linguistics*, 23(4), 421-462.
- Gamage, A. S. (2003). Small and medium enterprise development in Sri Lanka: a review. *Meijo Review*, 3(4), 133-150.
- Gardner, H. (1993). Multiple intelligences. *Harvard Educational Review*, 63(2), 161-176.
- Gardner, R. C. (1988). Attitudes and motivation. *Annual review of applied linguistics*, 9, 135-148.
- Harter, S. (1980). The scale of intrinsic versus extrinsic orientation in the classroom. University of Denver, Department of psychology.
- Hermans, L. J. F., Koks, J. M., Hengeveld, A. F., & Knaap, H. F. P. (1970). The heat conductivity of polyatomic gases in magnetic fields. *Physica*, 50(3), 410-432.
- Herzberg, F., Mausner, B., & Snyderman, B. (1959). The motivation to work. New York: Wiley.
- Ikuta, M. (1991). **Designing a Conversation Course for Thai Teachers of the Japanese Language**. วารสาร ญี่ปุ่น ศึกษา, 8(3), 59-72.
- IKUTA, M. (1993). A Note on TARA/NARA/REBA-Japanese Conditional Expressions. วารสาร ญี่ปุ่น ศึกษา ธรรมศาสตร์, 10(3), 81-86.
- Ishibashi, K., Kitamura, S., Kozaki, T., & Yasukouchi, A. (2007). Inhibition of heart rate variability during sleep in humans by 6700 K pre-sleep light exposure. *Journal of physiological anthropology*, 26(1), 39-43.

- Keijsers, L., Branje, S. J., VanderValk, I. E., & Meeus, W. (2010). Reciprocal effects between parental solicitation, parental control, adolescent disclosure, and adolescent delinquency. *Journal of Research on Adolescence*, 20(1), 88-113.
- Keller, J. M. (1983). Motivational design of instruction. *Instructional design theories and models: An overview of their current status*, 1(1983), 383-434.
- Land, M., & Puzin, T. (2002). Warps and Morphs.
- McClelland, D. C., Atkinson, J. W., Clark, R. A. and Lowell, E. L., (1953). **The Achievement Motive**. New York: Appleton-Century-Crofts.
- McClelland, D.C., (1985). **Human motivation**. Chicago: Scott, Foresman.
- Moore, J. C., & Vrolijk, P. (1992). Fluids in accretionary prisms. *Reviews of Geophysics*, 30(2), 113-135.
- Newby, T. J. (1991). Classroom motivation: Strategies of first-year teachers. *Journal of educational psychology*, 83(2), 195.
- Ray-Blakely, C. D. (2011). A study of motivation types and behavior of graduate students in future faculty preparation programs. Texas A&M University.
- recognition to children with severe learning difficulties**. Retrieved from <http://www3.interscience.wiley.com/journal/118683330/abstract?CRETRY=1&SRETRY=0>
- Reeve, J., & Deci, E. L. (1996). Elements of the competitive situation that affect intrinsic motivation. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 22(1), 24-33.
- Reeve. (1996). **Elements of the competitive situation that affect intrinsic motivation**. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 22(1), 24-33.
- Reilly & Inkpcn. (2007). **White rooms and morphing don't mix : Setting and the evaluation of visualization techniques**. Proceedings of the SIGCHI conference on human factors in computing systems. California, USA. [Online]. Available: <http://library.thinkquest.org/3496/morph.html#related>.
- Saleem, M., Nazir, M., Ali, M. S., Hussain, H., Lee, Y. S., Riaz, N., & Jabbar, A. (2010). Antimicrobial natural products: an update on future antibiotic drug candidates. *Natural product reports*, 27(2), 238-254.
- Sasanuma, S. (1975). **Kana and Kanji processing in Japanese aphasics**. *Brain and Language*, 2, 369-383.
- Schunk, D. H. (2008). Metacognition, self-regulation, and self-regulated learning: Research recommendations. *Educational psychology review*, 20, 463-467.
- Schwendinger, H., & Schwendinger, J. (1977). Social class and the definition of crime. *Crime and Social Justice*, (7), 4-13.

- Scott, R. W., & Huff, F. A. (1996). Impacts of the Great Lakes on regional climate conditions. *Journal of Great Lakes Research*, 22(4), 845-863.
- Sheehy, K. (2005). **Morphing images: A potential tool for teaching word recognition to children with severe learning difficulties**. Retrieved from <http://www3.interscience.wiley.com/journal/118683330/abstract?CRETRY=1&SRETRY=0>.
- Sheehy, K. (2005). **Morphing images: A potential tool for teaching word**
- Sheehy, K. (2005). Morphing images: a potential tool for teaching word recognition to children with severe learning difficulties. *British Journal of Educational Technology*, 36(2), 293-301.
- Skinner, B. F. (1974). **About behaviorism**. In *psychology in the classroom*. New York: New York Press.
- Skinner. (1938). *The Behavior of Organisms : An Experimental Analysis*. Englewood– Cliff NJ : Prenticehall.
- Spaulding, C. L., & Lake, D. (1992). Interactive effects of computer network and student characteristics on students' writing and collaborating. *The High School Journal*, 76(1), 67-77.
- Stella, V. J., & He, Q. (2008). Cyclodextrins. *Toxicologic pathology*, 36(1), 30-42.
- Stevenson, H. W., & Lee, S. Y. (1996). The academic achievement of Chinese students.
- Steyvers, M. (1999). Morphing techniques for manipulating face images. *Behavior Research Methods, Instruments, & Computers*, 31(2), 359-369.
- Thorndike, R. (1976). Reading comprehension in fifteen countries. *New horizons in reading*, 11(2), 500-507.
- Vallerand, R. J., Pelletier, L. G., Blais, M. R., Briere, N. M., Senecal, C., & Vallieres, E. F. (1992). The Academic Motivation Scale: A measure of intrinsic, extrinsic, and amotivation in education. *Educational and psychological measurement*, 52(4), 1003-1017.
- Van Wyk, B. E. (2011). The potential of South African plants in the development of new medicinal products. *South African Journal of Botany*, 77(4), 812-829.
- Wimmers, A., & Velden, C. (2004, May). Satellite-based center-fixing of tropical cyclones: new automated approaches. In *26th Conference on Hurricanes and Tropical Meteorology* (pp. 82-83).
- Woolfolk, R. L., & Allen, L. A. (2007). *Treating somatization: A cognitive-behavioral approach*. Guilford Press.

- Wydell, T. N., Patterson, K. E., & Humphreys, G. W. (1993). **Phonologically mediated access to meaning for kanji: Is a rose still a rose in Japanese kanji?**. *Journal of Experimental Psychology: Learning, Memory, and Cognition*, 19(3), 491
- Zhang, K. H. (2001). How does foreign direct investment affect economic growth in China?. *Economics of transition*, 9(3), 679-693.
- Zhao, M. (2013). **North American climate in CMIP5 experiments. Part II: Evaluation of historical simulations of intraseasonal to decadal variability**. *Journal of Climate*, 26(23), 9247-9290.
- 中村, & 王怀宇. (1997). **板坯加热时氧化铁皮的高温剥离性. 宽厚板**, 3(6), 42-46.
- 中村. (1997). **板坯加热时氧化铁皮的高温剥离性. 宽厚板**, 3(6), 42-46
- 由木. (2009). **Kanji Learning Strategies: From the viewpoint of learners with Non-kanji background**. *関西外国語大学留学生別科日本語教育論集 = Papers in Teaching Japanese as a Foreign Language*, 19, 143-150.
- กนกพร ศรีญาณลักษณ์, นฤมล ลิ้มยะชาติ, นันทชญา มหาจันทร์, วิไล ลิ้มถาวรานันต์, ปานเสก อาทรธูระสุข, อุไร วรรณจิตเป็นธมคิม, ... & ดารณี มณี ลาภ. (2554). **การสำรวจความพึงพอใจ ต่อการเรียนบทเรียนออนไลน์ภาษาเกาหลี ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น 1: Satisfaction Study of e-Learning Lessons of Korean, Chinese and Japanese Courses 1**. *วารสาร วิชาการ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย บุรพา*, 19(31), 105-121.
- กนกกรง กิตติกุล, ชาญภรณ์ จันทร์ประเสริฐ, รุ่งฤดี เลียวกิตติกุล, วันชัย สีสพัทธ์กุล, & หทัย วรรณเจียมกระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- กาญจนา ชลเกริกเกียรติ . (2561). **การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561**.
- กิดานัน มลิทอง. (2548). **เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม**. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.
- กิดานัน มลิทอง. (2531). **เทคโนโลยีการศึกษาร่วมสมัย**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตติกาญจน์ รัตนพิทักษ์. (2557). **การพัฒนาทักษะการเรียนรู้อักษรคันจิของนักศึกษา นักศึกษาชาวไทย โดยใช้กิจกรรม เชื่อมโยงภาพ : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง**.
- กิตติกาญจน์ รัตนพิทักษ์. (2560). **การพัฒนาทักษะการเรียนรู้อักษรคันจิของนักศึกษาชาวไทยโดยใช้กิจกรรมเชื่อมโยงภาพ : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง**. *KKU International Journal of Humanities and Social Sciences*, 7(1), 1-26.

- กীরติ กานนท์. (2559). **ทัศนคติพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นคณะอักษรศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร**. Journal of the Faculty of Arts, Silpakorn University, 38(2), 247-280.
- คณิศร ศรีประไพ. (2555). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่3 อำเภอเขาชะเมา จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน) มหาวิทยาลัยบูรพา.
- คุณัญญ์ สมชนะกิจ. (2017). **บทบรรณาธิการปีที่ 12 ฉบับ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2560)**. วารสารอินทนิลทักษิณสาร มหาวิทยาลัยทักษิณ, 12(2), 7-7.
- คুমิโกะ มิซึมะ และ ยุพกา พุกขิมา. (2561, 24-25 พฤษภาคม). การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ค่านิจของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชั้นกลางชาวไทยในระดับอุดมศึกษา: เปรียบเทียบระหว่างผู้ที่มีความสามารถทางค่านิจสูงและต่ำ. การประชุมวิชาการระดับชาติ IAMBEST ครั้งที่ 3, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง วิทยาเขตชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ จังหวัดชุมพร.
- จันทิมา จันทราและสมเกียรติ เขวกิจ วณิช. (2553). **กลวิธีแสดงความชัดเจนในการแปลวรรณกรรมเยาวชน ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย : กรณีศึกษาการแปลคำแสดงบุคคล**.วารสารศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 23(1), 385-415.
- ชนัญญ์ธร รุ่งธัญญ์นิธิน. (2554). **การศึกษากลวิธีในการเรียนค่านิจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย**. วารสาร ญี่ปุ่น ศึกษา, 28(2), 58-69.
- ชนัญญ์ธร รุ่งธัญญ์นิธิน. (2555). **การศึกษากลวิธีในการเรียนค่านิจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย**. วารสารญี่ปุ่นศึกษา.
- ถวัลย์ มาตจรัส และคณะ. (2550). **นวัตกรรมการศึกษาชุดแบบฝึกหัดแบบฝึกเสริมทักษะ**. กรุงเทพมหานคร: เซ็นจูรี่.
- ทรงพล, & รัตติลลิก พานิชย์. (2557). **การพัฒนาสื่อมัลติมีเดียวิชาภาษาญี่ปุ่น เรื่องการเรียนตัวอักษรคันจิด้วยเทคนิคเชื่อมโยงจากภาพชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์กรุงเทพมหานคร**, Dhonburi Rajabhat University. Office of Academic Resources And Information Technology).
- ทัศนีย์ เมธาพิสิฐ, น้ำทิพย์ เมธเศรษฐ, สมเกียรติ เขวกิจวณิช, และ สุณีย์รัตน์ เนียรเจริญสุข. (2546). การสำรวจความต้องการของนักเรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นในมัธยมศึกษาตอนปลาย. วารสารศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 3(1), 131-144.
- ทัศนีย์วัลย์ ศรีมันตะ. (2560). **การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาจีนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม**. หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ธนิดา เรืองวิเศษ. (2550). **การพัฒนาทักษะการสะกดคำยากโดยใช้แบบฝึกทักษะกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหัวหมู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มหาสารคาม เขต 2**. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- นภาลักษณ์ ตั้งอรุณศิลป์, สพลณภัทร์ ศรีแสนยงค, & อุดม รัตน์ อัมพร โสภณ. (2560). **การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาจีนขั้นพื้นฐานเพื่อพัฒนาการจำอักษรจีนโดยใช้เทคนิคออร์ฟี่ฟิ่งร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.** วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัย บุรพา, 28(1), 85-97.
- นภาลักษณ์ ตั้งอรุณศิลป์. (2559). การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาจีนขั้นพื้นฐานเพื่อพัฒนาการจำอักษรจีนโดยใช้เทคนิคออร์ฟี่ฟิ่งร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). คณะศึกษาศาสตร์: มหาวิทยาลัยบุรพา.
- นฤมล ลีปิยะชาติ. (2553). **การอ่านคันจิประสม: The reading of Kanji compounds.** วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบุรพา, 18(29), 37-57.
- นันทพัทธ์ โนนศรีเมือง, & อัมภาศรีพ้อคำ. (2558). **ความสัมพันธ์ระหว่างสภาวะแวดล้อมทางการศึกษากับแรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.** Journal of Humanities and Social Sciences Nakhon Phanom University, 5(1), 63-70.
- นิชิตา โคทส์. (2555). 375 อักษรคันจิขั้นต้นว่าเซตะ. กรุงเทพมหานคร: มัณฑนาการพิมพ์.
- บุญนำ เกษี. (2556). รายงานผลการใช้แบบฝึกทักษะ เรื่องระบบสมการเชิงเส้น. ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพานทองสหกรณ์อุปถัมภ์อำเภopanทอง จังหวัดชลบุรี.
- ประกายพริก จักรพันธุ์, & ม.ล. การออกแบบภาพเคลื่อนไหวเพื่อการจำอักษรคันจิ = Animation design for memorizing Kanji characters/ม.ล.ประกายพริก จักรพันธุ์.
- ประทีป แสงเปี่ยมสุข. (2550). **แนวทางการสร้างแบบฝึกการอ่านและการเขียนคำ.** กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา.
- ประภาพร ถิ่นทอง. (2553). **การพัฒนาแบบฝึกทักษะวิชาคณิตศาสตร์เรื่องการแยกตัวประกอบของพหุนามดีกรีสองสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.** วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ปราณี จงสุจริตธรรม. (2553). พจนานุกรมคันจิ. กรุงเทพฯ : ภาษาและวัฒนธรรม.
- ปราณี จินฤทธิ์. (2552). ผลการใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเคหะประชาสამัคคี จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ปาจริย์ วิวัฒน์ปฐม. (2560). **การศึกษาการใช้แผนผังเชื่อมโยงคันจิในการเรียนการสอนคันจิสำหรับผู้เรียนชาวไทยในระดับกลางตอนต้น.** jsn Journal, 7(1), 51-65.
- ปาริฉัตร พลสมบัติ. (2555). **การพัฒนาแบบฝึกอ่านออกเสียงภาษาไทยตามหลักสัทศาสตร์ เพื่อ**
- ปาริชาติ สุพรรณกลาง. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการอินทิเกรตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเรียนเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มย่อย. งานวิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบุรพา.

- ปิยฉัตร ศรีสุราช. (2561). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนบ้านเขาสมิง จังหวัดตราด. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). จันทบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- พรรณลพ ครุเส้นและประภาศ ปานเจียง. (2562). การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาญี่ปุ่นโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่
- พรรณี ชูทัย เจนจิต. (2550). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : เมธีทิปส์.
- พิชญ์ชลิตา วงศ์สิริบรรกุล. (2559). การพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความสำคัญจากสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษ โดยใช้แผนผังความคิดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์การสอนภาษาอังกฤษ : มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- โมลี สุทธิโมลีโพธิ. (2563). ลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์. วารสารพุทธ จิตวิทยา, 5(2), 11-16.
- ยงยุทธ ดุสาย,อินตา ศิริวรรณ, & บุญเชิด ชำนิศาสตร์. (2562).กลยุทธ์การสร้างแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษาในสถานศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร. Journal of MCU Nakhondhat, 6(3), 1379-1396.
- รุจิรา มาลี. (2563). การพัฒนาแบบฝึกการเขียนอักษรจีนแบบตัวอักษรประสมโดยใช้เทคนิคการจำอักษรจีนแบบเชื่อมโยง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. งานประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ 12 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม (ศาสตร์พระราชา และการวิจัยเพื่อสร้างดุลยภาพชีวิตในยุค Disruptive Technology), วันที่ 9-10 กรกฎาคม 2563 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม จังหวัดนครปฐม ,3289-3296.
- วรานนท์ กำแพงแก้ว. ผลการใช้เทคนิคออร์ฟิงที่มีต่อการจำอักษรคันจิของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นพื้นฐาน = Effects of using morphing techniques on memorizing Kanji character of learners learning basic Japanese language.
- วันเพ็ญ บุญเที่ยง. (2549). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราแม่กดกลุ่มสระการเรียนรู้อักษรไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. วารสารศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยรังสิต, 15(1), 21-26.
- วิจารณ์ พานิช. (2556). ทศวรรษเพื่อการพัฒนากระบวนการรับใช้สังคม. วารสารการพัฒนาชุมชนและคุณภาพชีวิต, 1(1), 1-7.
- วิจารณ์ พานิช. (2023). การศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน: Education for Sustainable Development. คุรุสภาวิทยากร, 4(2), 1-12.

- วิไลวรรณ ธานี. (2550). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, กรุงเทพมหานคร.
- วิสูตร วิเศษจินดา. (2547). คำจื๋อที่มาจากความหมาย. [ออนไลน์]. ค้นเมื่อ 3 สิงหาคม 2555, จาก <http://www.kanjithai.com/>.
- ศยามล ศรสุวรรณศรี. (2553). การแปลสำนวนในวรรณกรรมชุดนารีเนี้ย เรื่อง ตู๊พิศวง และผจญภัยโพ้นทะเล เป็นภาษาไทยโดยสุมนา บุญยะรัตเวช (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล).
- ศิริวัตร ลวดทอง. (2562). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษออนไลน์ ตามกรอบมาตรฐาน CEFR (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงภาษาไทยและเจตคติต่อการออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาเขมรถิ่นไทย. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.**
- สมเกียรติ เขวงกิจวงษ์. (2553). การปรับปรุงระบบส่วนในพจนานุกรมคำจื๋อ. วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์, 3(1), 36-53.
- สมใจ แซ่อึ้ง. (2557). คำศัพท์ ไทย-ญี่ปุ่น: ภาคผนวกตำราสนทนาภาษาไทยประยุกต์ 1-2= タイ日実用単語: 実用タイ語会話 1-2・別冊索引. (No Title).
- สมพร โกมารทิต. (2548). รายงานผลการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบวัฒนธรรมการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะ ภาษาที่สองระหว่างมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ: ศูนย์สนทนาศึกษาและหอสมุด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สมพร ตอยยี่ปี. (2012). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1โรงเรียนเซนต์เทเรซาหนองจอก กรุงเทพฯ (Doctoral dissertation).
- สมพร ตอยยี่ปี. (2554). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์เทเรซา หนองจอก.
- สายทิพย์ เยื่อปุย, พัทธพร แก้วกฤษณ์, & อาจารย์ที่ปรึกษา. (2553). วิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นต้นของอาจารย์ชาวญี่ปุ่นและอาจารย์ชาวไทย (No. 179772). มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์.
- สายัณห์ กอเสถียรวงศ์. (2562). สนุกกับคันจิ: สรุปความจาก 漢字 かんじ は面白 おもしろ い.
- สุกัญญา ทองแก้ว. (2021). การพัฒนาการจำอักษรจีนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีน โครงสร้างอักษรเดี่ยวของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี: การพัฒนาการจำ อักษรจีนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยวของ นักศึกษาสาขา วิชาภาษาจีนมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี. วารสาร ละ ศรี, 5(1), 117-126.
- สุเทพ น้อมสวัสดิ์. (2554). สันติภาพ-คราบ น้ำตา. วารสารญี่ปุ่นศึกษาธรรมศาสตร์, 3(3), 23-26.

สุนิดา ศิริพากย์. (2553). การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจ
 ใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
 เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ
 กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต).
 มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภา ปัทมานันท์. (2553). ค้นจิไม่ยาก. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2550). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2553). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

หทัยกาญจน์ สุขประเสริฐ. (2552). การพัฒนาแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
 ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
 ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

อนุรักษ์ เร่งรัด. (2014). การพัฒนาแบบฝึกทักษะวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การประยุกต์ 1 โดยใช้
 การจัดการเรียนรู้แบบปัญหาเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาสำหรับ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (Doctoral dissertation, มหาวิทยาลัย ศิลปากร).

อุษณีย์ เสือจันทร์. (2553). การพัฒนาแบบฝึกทักษะแก้ปัญหาคณิตศาสตร์เรื่องวิธีเรียงสับเปลี่ยนและวิธี
 จัดหมู่กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญา
 การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ
ในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิและ
ขอความร่วมมือในการวิจัย

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือ

แบบทดสอบ เรื่อง ความสามารถในการเขียนคันจิ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ	อาจารย์ประจำวิชาศึกษาศาสตร์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2. อาจารย์สุธารัตน์ สมรรถการ	อาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
3. อาจารย์ทัตชา โนะมูระ	อาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนประจวบวิทยาลัย

แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ	อาจารย์ประจำวิชาศึกษาศาสตร์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2. อาจารย์สุธารัตน์ สมรรถการ	อาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
3. อาจารย์ทัตชา โนะมูระ	อาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนประจวบวิทยาลัย

แบบประเมินความสามารถในการเขียนคันจิ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ	อาจารย์ประจำวิชาศึกษาศาสตร์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2. อาจารย์สุธารัตน์ สมรรถการ	อาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
3. อาจารย์ทัตชา โนะมูระ	อาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนประจวบวิทยาลัย

แผนการจัดการเรียนรู้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ	อาจารย์ประจำวิชาศึกษาศาสตร์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2. อาจารย์สุธารัตน์ สมรรถการ	อาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
3. อาจารย์ทัตชา โนะมูระ	อาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนประจวบวิทยาลัย

แบบฝึกทักษะ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ	อาจารย์ประจำวิชาศึกษาศาสตร์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2. อาจารย์สุธารัตน์ สมรรถการ	อาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
3. อาจารย์ทัตชา โนะมูระ	อาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนประจวบวิทยาลัย

หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิและ
ขอความร่วมมือในการวิจัย

ที่ อว ๐๖๓๔.๑๑/ว๓๒๗

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
๗๖๐๐๐

๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ

สิ่งที่ส่งมาด้วย	๑. แบบทดสอบ เรื่อง ความสามารถในการเขียนคันจิ	จำนวน ๑ ฉบับ
	๒. แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	จำนวน ๑ ฉบับ
	๓. แบบประเมินความสามารถในการเขียนคันจิ	จำนวน ๑ ฉบับ
	๔. แผนการจัดการเรียนรู้	จำนวน ๑ ฉบับ
	๕. แบบฝึกทักษะ	จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางสาวปริญญา ใจตรง รหัสนักศึกษา ๖๓๔๑๔๗๐๐๓ เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนคันจิและแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล เป็นประธานที่ปรึกษา และ อาจารย์ ดร.พีชานิกา เพชรสังข์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์แล้ว นั้น

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์ในทางวิชาการอย่างยิ่ง จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้ นักศึกษาได้ส่งต้นฉบับโครงร่างวิทยานิพนธ์มาเพื่ออ่านพิจารณาประกอบด้วยแล้ว หากท่านประสงค์ข้อมูลเพิ่มเติมสามารถประสานงานได้ที่ นางสาวปริญญา ใจตรง หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙ ๓๒๔๕ ๕๕๘๘

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ขอแสดงความนับถือ

na

(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญส่ง)

คณบดีคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

สำนักงานคณบดีคณะครุศาสตร์
โทร. ๐ ๓๒๗๐ ๘๖๒๑

ที่ อว ๐๖๓๔.๑๑/ว๓๒๗

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
๗๖๐๐๐

๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์สุธารัตน์ สมรรถการ

สิ่งที่ส่งมาด้วย	๑. แบบทดสอบ เรื่อง ความสามารถในการเขียนคันจิ	จำนวน ๑ ฉบับ
	๒. แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	จำนวน ๑ ฉบับ
	๓. แบบประเมินความสามารถในการเขียนคันจิ	จำนวน ๑ ฉบับ
	๔. แผนการจัดการเรียนรู้	จำนวน ๑ ฉบับ
	๕. แบบฝึกทักษะ	จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางสาวปริญญา ใจตรง รหัสนักศึกษา ๖๓๙๑๙๗๐๐๓ เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคอร์ฟิંગร่วมกับแบบฝึกทักษะที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนคันจิและแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองนิล เป็นประธานที่ปรึกษา และ อาจารย์ ดร.พีชานิกา เพชรสังข์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์แล้ว นั้น

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์ ในทางวิชาการอย่างยิ่ง จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้ นักศึกษาได้ส่งต้นฉบับโครงร่างวิทยานิพนธ์มาเพื่ออ่านพิจารณาประกอบแล้ว หากท่านประสงค์ข้อมูลเพิ่มเติมสามารถประสานงานได้ที่ นางสาวปริญญา ใจตรง หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙ ๓๒๙๕ ๕๕๘๘

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญส่ง)
คณบดีคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

สำนักงานคณบดีคณะครุศาสตร์
โทร. ๐ ๓๒๗๐ ๘๖๒๑

ที่ อว ๐๖๓๔.๑๑/ว๓๒๗

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
๗๖๐๐๐

๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางทัศนา โนะมูระ

สิ่งที่ส่งมาด้วย	๑. แบบทดสอบ เรื่อง ความสามารถในการเขียนคันจิ	จำนวน ๑ ฉบับ
	๒. แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	จำนวน ๑ ฉบับ
	๓. แบบประเมินความสามารถในการเขียนคันจิ	จำนวน ๑ ฉบับ
	๔. แผนการจัดการเรียนรู้	จำนวน ๑ ฉบับ
	๕. แบบฝึกทักษะ	จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางสาวปริญญา ใจตรง รหัสนักศึกษา ๖๓๔๑๙๗๐๐๓ เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคอร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนคันจิและแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล เป็นประธานที่ปรึกษา และ อาจารย์ ดร.พิชาณิกา เพชรสังข์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์แล้ว นั้น

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์ ในทางวิชาการอย่างยิ่ง จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้ นักศึกษาได้ส่งต้นฉบับโครงร่างวิทยานิพนธ์มาเพื่ออ่านพิจารณาประกอบแล้ว หากท่านประสงค์ข้อมูลเพิ่มเติมสามารถประสานงานได้ที่ นางสาวปริญญา ใจตรง หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙ ๓๒๙๕ ๕๕๘๙

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ขอแสดงความนับถือ

na

(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญส่ง)
คณบดีคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

สำนักงานคณบดีคณะครุศาสตร์
โทร. ๐ ๓๒๗๐ ๘๖๒๑

ภาคผนวก ข
การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ
ที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะ

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of item Objective Congruence: IOC)

ตารางภาคผนวกที่ ข.1 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะ

แผนที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	1. รายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้						
	1.1 องค์ประกอบครบถ้วน มีความสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.2 สารการเรียนรู้และ จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจน สามารถ พัฒนานักเรียนได้ทั้งด้าน ความรู้ ด้านทักษะ ด้านคุณลักษณะอันพึง ประสงค์	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.3 เนื้อหาสาระมีความ ชัดเจนและครบถ้วน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2. กระบวนการจัดการเรียนรู้						
	2.1 ความเหมาะสมของ เนื้อหาและกิจกรรมมีความ สอดคล้องกัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2.2 กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมครบถ้วนทุก ขั้นตอนตามวิธีสอนหรือ กระบวนการ หรือเทคนิค การสอนที่ระบุไว้ใน แผนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2.3 เวลาในการจัดกิจกรรม มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

แผน ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
	3. การวัดและประเมินผล						
	3.1 การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3.2 มีการวัดและ ประเมินผลที่หลากหลาย	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	4. ความเหมาะสมของ แผนการเรียนรู้โดยรวม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
2	1. รายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้						
	1.1 องค์ประกอบครบถ้วน มีความสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.2 สารการเรียนรู้และ จุดประสงค์การเรียนรู้มี ความชัดเจน สามารถ พัฒนานักเรียนได้ทั้งด้าน ความรู้ ด้านทักษะ ด้านคุณลักษณะอันพึง ประสงค์	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.3 เนื้อหาสาระมีความ ชัดเจนและครบถ้วน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2. กระบวนการจัดการเรียนรู้						
	2.1 ความเหมาะสมของ เนื้อหาและกิจกรรมมีความ สอดคล้องกัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2.2 กิจกรรมการเรียนรู้มี ความเหมาะสมครบถ้วนทุก ขั้นตอนตามวิธีสอนหรือ กระบวนการ หรือเทคนิค การสอนที่ระบุไว้ใน แผนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

แผน ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
	2.3 เวลาในการจัดกิจกรรม มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3. การวัดและประเมินผล						
	3.1 การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3.2 มีการวัดและ ประเมินผลที่หลากหลาย	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	4. ความเหมาะสมของ แผนการเรียนรู้โดยรวม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
3	1. รายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้						
	1.1 องค์ประกอบครบถ้วน มีความสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.2 สารการเรียนรู้และ จุดประสงค์การเรียนรู้มี ความชัดเจน สามารถ พัฒนานักเรียนได้ทั้งด้าน ความรู้ ด้านทักษะ ด้านคุณลักษณะอันพึง ประสงค์	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.3 เนื้อหาสาระมีความ ชัดเจนและครบถ้วน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2. กระบวนการจัดการเรียนรู้						
	2.1 ความเหมาะสมของ เนื้อหาและกิจกรรมมีความ สอดคล้องกัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2.2 กิจกรรมการเรียนรู้มี ความเหมาะสมครบถ้วนทุก ขั้นตอนตามวิธีสอนหรือ กระบวนการ หรือเทคนิค การสอนที่ระบุไว้ใน แผนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

แผน ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
	2.3 เวลาในการจัดกิจกรรม มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3. การวัดและประเมินผล						
	3.1 การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3.2 มีการวัดและ ประเมินผลที่หลากหลาย	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	4. ความเหมาะสมของ แผนการเรียนรู้โดยรวม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
4	1. รายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้						
	1.1 องค์ประกอบครบถ้วน มีความสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.2 สารการเรียนรู้และ จุดประสงค์การเรียนรู้มี ความชัดเจน สามารถ พัฒนานักเรียนได้ทั้งด้าน ความรู้ ด้านทักษะ ด้านคุณลักษณะอันพึง ประสงค์	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.3 เนื้อหาสาระมีความ ชัดเจนและครบถ้วน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2. กระบวนการจัดการเรียนรู้						
	2.1 ความเหมาะสมของ เนื้อหาและกิจกรรมมีความ สอดคล้องกัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2.2 กิจกรรมการเรียนรู้มี ความเหมาะสมครบถ้วนทุก ขั้นตอนตามวิธีสอนหรือ กระบวนการ หรือเทคนิค การสอนที่ระบุไว้ใน แผนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

แผน ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
	2.3 เวลาในการจัดกิจกรรม มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3. การวัดและประเมินผล						
	3.1 การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3.2 มีการวัดและ ประเมินผลที่หลากหลาย	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	4. ความเหมาะสมของ แผนการเรียนรู้โดยรวม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
5	1. รายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้						
	1.1 องค์ประกอบครบถ้วน มีความสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.2 สารการเรียนรู้และ จุดประสงค์การเรียนรู้มี ความชัดเจน สามารถ พัฒนานักเรียนได้ทั้งด้าน ความรู้ ด้านทักษะ ด้านคุณลักษณะอันพึง ประสงค์	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.3 เนื้อหาสาระมีความ ชัดเจนและครบถ้วน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2. กระบวนการจัดการเรียนรู้						
	2.1 ความเหมาะสมของ เนื้อหาและกิจกรรมมีความ สอดคล้องกัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2.2 กิจกรรมการเรียนรู้มี ความเหมาะสมครบถ้วนทุก ขั้นตอนตามวิธีสอนหรือ กระบวนการ หรือเทคนิค การสอนที่ระบุไว้ใน แผนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

แผน ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
	2.3 เวลาในการจัดกิจกรรม มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3. การวัดและประเมินผล						
	3.1 การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3.2 มีการวัดและ ประเมินผลที่หลากหลาย	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	4. ความเหมาะสมของ แผนการเรียนรู้โดยรวม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
6	1. รายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้						
	1.1 องค์ประกอบครบถ้วน มีความสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.2 สารการเรียนรู้และ จุดประสงค์การเรียนรู้มี ความชัดเจน สามารถ พัฒนานักเรียนได้ทั้งด้าน ความรู้ ด้านทักษะ ด้านคุณลักษณะอันพึง ประสงค์	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.3 เนื้อหาสาระมีความ ชัดเจนและครบถ้วน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2. กระบวนการจัดการเรียนรู้						
	2.1 ความเหมาะสมของ เนื้อหาและกิจกรรมมีความ สอดคล้องกัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2.2 กิจกรรมการเรียนรู้มี ความเหมาะสมครบถ้วนทุก ขั้นตอนตามวิธีสอนหรือ กระบวนการ หรือเทคนิค การสอนที่ระบุไว้ใน แผนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

แผน ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
	2.3 เวลาในการจัดกิจกรรม มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3. การวัดและประเมินผล						
	3.1 การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3.2 มีการวัดและ ประเมินผลที่หลากหลาย	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	4. ความเหมาะสมของ แผนการเรียนรู้โดยรวม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
7	1. รายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้						
	1.1 องค์ประกอบครบถ้วน มีความสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.2 สารการเรียนรู้และ จุดประสงค์การเรียนรู้มี ความชัดเจน สามารถ พัฒนานักเรียนได้ทั้งด้าน ความรู้ ด้านทักษะ ด้านคุณลักษณะอันพึง ประสงค์	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.3 เนื้อหาสาระมีความ ชัดเจนและครบถ้วน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2. กระบวนการจัดการเรียนรู้						
	2.1 ความเหมาะสมของ เนื้อหาและกิจกรรมมีความ สอดคล้องกัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2.2 กิจกรรมการเรียนรู้มี ความเหมาะสมครบถ้วนทุก ขั้นตอนตามวิธีสอนหรือ กระบวนการ หรือเทคนิค การสอนที่ระบุไว้ใน แผนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

แผน ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
	2.3 เวลาในการจัดกิจกรรม มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3. การวัดและประเมินผล						
	3.1 การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3.2 มีการวัดและ ประเมินผลที่หลากหลาย	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	4. ความเหมาะสมของ แผนการเรียนรู้โดยรวม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
8	1. รายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้						
	1.1 องค์ประกอบครบถ้วน มีความสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.2 สารการเรียนรู้และ จุดประสงค์การเรียนรู้มี ความชัดเจน สามารถ พัฒนานักเรียนได้ทั้งด้าน ความรู้ ด้านทักษะ ด้านคุณลักษณะอันพึง ประสงค์	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.3 เนื้อหาสาระมีความ ชัดเจนและครบถ้วน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2. กระบวนการจัดการเรียนรู้						
	2.1 ความเหมาะสมของ เนื้อหาและกิจกรรมมีความ สอดคล้องกัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2.2 กิจกรรมการเรียนรู้มี ความเหมาะสมครบถ้วนทุก ขั้นตอนตามวิธีสอนหรือ กระบวนการ หรือเทคนิค การสอนที่ระบุไว้ใน แผนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

แผน ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
	2.3 เวลาในการจัดกิจกรรม มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3. การวัดและประเมินผล						
	3.1 การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3.2 มีการวัดและ ประเมินผลที่หลากหลาย	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	4. ความเหมาะสมของ แผนการเรียนรู้โดยรวม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

2. แบบทดสอบการเขียนคันจิ

2.1 ดัชนีความสอดคล้อง (Index of item Objective Congruence: IOC)

ตารางภาคผนวกที่ ข.2 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบการเขียนคันจิ

ทักษะและความสามารถ	ข้อความ	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
เขียนตัวอักษรคันจิโดย 1. เขียนส่วนประกอบของเส้นคันจิโดยมีองค์ประกอบของเส้นที่ถูกต้อง 2. เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิได้ถูกต้องตามลำดับเส้นขีดก่อนหลัง 3. เขียนจำนวนขีดของคันจิได้ถูกต้อง 4. ความสมดุลของการเขียนคันจิตัวอักษรไม่มีขนาดใหญ่หรือเล็กเกินไป	ให้นักเรียนเขียนส่วนประกอบของเส้นและลำดับการเขียนเส้นคันจิให้ถูกต้อง 1. 上	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2. 下	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3. 中	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	4. 外	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	5. 右	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	6. 左	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	7. 前	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	8. 後ろ	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	9. 日	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	10. 月	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	11. 火	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	12. 水	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	13. 木	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	14. 金	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

2.2 ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ และค่าความเชื่อมั่น

ตารางภาคผนวกที่ ข.3 ผลการวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบ แสดงค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

ข้อที่	ค่าความยาก	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเชื่อมั่นของทั้งฉบับ
1	.4667	.446	.920
2	.6000	.502	
3	.4333	.705	
4	.4667	.446	
5	.5000	.565	
6	.6000	.502	
7	.4333	.705	
8	.5000	.565	
9	.4333	.544	
10	.5667	.264	
11	.6000	.421	
12	.5667	.372	
13	.5667	.294	
14	.5000	.644	
15	.5000	.346	
16	.4667	.611	
17	.5000	.599	
18	.4333	.503	
19	.5667	.636	
20	.5000	.472	
21	.5333	.450	
22	.5667	.496	
23	.4667	.604	
24	.4667	.604	
25	.5000	.459	
26	.5000	.333	
27	.5667	.496	
28	.5667	.636	
29	.5667	.432	
30	.5667	.487	

2.3 ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราคของแบบทดสอบ

ตารางภาคผนวกที่ ข.4 ตารางแสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

ข้อที่	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
1	15.0333	87.757	.446	.918
2	14.9000	87.334	.502	.918
3	15.0667	83.789	.705	.914
4	15.0333	87.757	.446	.918
5	15.0000	85.931	.565	.917
6	14.9000	87.334	.502	.918
7	15.0667	83.789	.705	.914
8	15.0000	85.931	.565	.917
9	15.0667	86.892	.544	.917
10	14.9333	89.099	.264	.921
11	14.9000	86.990	.421	.919
12	14.9333	87.513	.372	.919
13	14.9333	88.409	.294	.921
14	15.0000	84.414	.644	.915
15	15.0000	88.207	.346	.920
16	15.0333	85.482	.611	.916
17	15.0000	85.586	.599	.916
18	15.0667	86.616	.503	.917
19	14.9333	84.547	.636	.915
20	15.0000	86.897	.472	.918
21	14.9667	87.137	.450	.918
22	14.9333	86.685	.496	.918
23	15.0333	84.861	.604	.916
24	15.0333	84.861	.604	.916
25	15.0000	87.034	.459	.918
26	15.0000	88.345	.333	.920

ข้อที่	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
27	14.9333	86.685	.496	.918
28	14.9333	84.547	.636	.915
29	14.9333	86.823	.432	.919
30	14.9333	86.202	.487	.918
ค่าความเชื่อมั่นมีค่า				.920

3. แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

3.1 ดัชนีความสอดคล้อง (Index of item Objective Congruence: IOC)

ตารางภาคผนวกที่ ข.5 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.ข้าพเจ้ากระตือรือร้นในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	0	0	0	0	0.00	ไม่ผ่านเกณฑ์
2.ข้าพเจ้าเข้าเรียนภาษาญี่ปุ่นตรงเวลา	-1	-1	0	-2	-0.66	ไม่ผ่านเกณฑ์
3.ข้าพเจ้าสนใจเรียนภาษาญี่ปุ่นเพราะเป็นวิชาที่มีประโยชน์	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
4. ข้าพเจ้าสนุกกับการเรียนภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
5. ข้าพเจ้ามีแรงบันดาลใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
6. ข้าพเจ้าชอบเขียนคันจิ	0	+1	+1	2	0.67	ผ่านเกณฑ์
7. ข้าพเจ้ามีความสุขในการเขียนคันจิ	0	+1	+1	2	0.67	ผ่านเกณฑ์
8. ข้าพเจ้าอยากฝึกเขียนคันจิ	0	+1	+1	2	0.67	ผ่านเกณฑ์
9. ข้าพเจ้าตั้งใจเขียนคันจิให้สวยและถูกต้องเพราะอยากให้เพื่อนและครูชม	0	0	0	0	0.00	ไม่ผ่านเกณฑ์
10. ข้าพเจ้าทำแบบฝึกทักษะที่ครูมอบหมายด้วยตนเองเพื่อเป็นการทบทวนบทเรียนให้เข้าใจยิ่งขึ้น	+1	-1	0	0	0.00	ไม่ผ่านเกณฑ์
11. ข้าพเจ้าทำแบบฝึกทักษะที่ครูมอบหมายอย่างสุดความสามารถ	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
12. ข้าพเจ้านำเนื้อหาในแบบฝึกทักษะไปใช้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ในชีวิตประจำวันได้						
13. ข้าพเจ้าทำแบบฝึกทักษะที่ได้รับมอบหมายได้สมบูรณ์ตามกำหนดและตรงต่อเวลา	+1	-1	0	0	0.00	ไม่ผ่านเกณฑ์
14. ข้าพเจ้าทำแบบฝึกทักษะที่ครูมอบหมายอย่างสุดความสามารถ	+1	-1	0	0	0.00	ไม่ผ่านเกณฑ์
15. ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนและทำแบบฝึกทักษะนอกจากที่ครูมอบหมาย	+1	-1	0	0	0.00	ไม่ผ่านเกณฑ์
16. ข้าพเจ้านับใจว่าทำคะแนนสอบวิชาภาษาญี่ปุ่นได้ค่อนข้างดี	0	+1	0	1	0.33	ไม่ผ่านเกณฑ์
17. ข้าพเจ้าอยากให้การเรียนคันจิในครั้งต่อ ๆ ไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟฟังร่วมกับแบบฝึกทักษะ	+1	-1	0	0	0.00	ไม่ผ่านเกณฑ์
18. ข้าพเจ้ามีความมุ่งมั่นเพื่อไปสู่เป้าหมายในการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ตั้งใจไว้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
19. ข้าพเจ้าอยากเรียนภาษาญี่ปุ่นต่อในระดับที่สูงขึ้น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
20. ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นข้าพเจ้าเรียนให้ผ่านไปวัน ๆ	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
21. ข้าพเจ้าชอบทำงานเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่นที่ไม่ต้องใช้ความพยายามมาก	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
22. ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
23. ข้าพเจ้าเห็นว่าการเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นการท้าทายในสิ่งที่แปลกใหม่เพราะไม่เคยเรียนมาก่อน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
24. ข้าพเจ้าไม่ได้คำนึงถึงคะแนนที่ได้รับในการเรียนแต่ฉันสนุกที่ได้ร่วมกิจกรรมในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
25. ในการเรียนข้าพเจ้าสนใจเพราะสิ่งที่คุณครูมอบหมายให้ทำ	0	+1	0	1	0.33	ไม่ผ่านเกณฑ์
26. ข้าพเจ้าพอใจมากที่จะได้ฝึกการเขียนและพูดภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
27. ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อได้เรียนเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
28. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่ชอบอะไรเลยที่เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
29. วิชาภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาที่เรียนรู้ได้ยากมากแต่ข้าพเจ้าจะพยายามเรียนให้ประสบความสำเร็จ	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
30. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกและตื่นเต้นเมื่อได้ทำกิจกรรมในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
31. ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะยังไม่เข้าใจภาษาญี่ปุ่นเป็นอย่างดีแต่ข้าพเจ้าก็มีความสุขที่ได้เรียนภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
32. ขณะที่เรียนภาษาญี่ปุ่นข้าพเจ้าตระหนักถึง	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ความสำคัญของการเรียน ภาษาญี่ปุ่น						
33. เมื่อพบข้อบกพร่องในการ เรียนภาษาญี่ปุ่น ข้าพเจ้าจะ พยายามหาทางแก้ไข	0	+1	+1	2	0.67	ผ่านเกณฑ์
34. ข้าพเจ้าชอบค้นคว้าหา ความรู้เอนำมาใช้ในการเรียน ภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
35. ข้าพเจ้ารู้สึกกระตือรือร้น เมื่อถึงวันและเวลาที่เรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
36. ในขณะที่เรียนภาษาญี่ปุ่น ถ้าข้าพเจ้าเบื่อหน่ายข้าพเจ้า จะเล่นโทรศัพท์มือถือหรือทำ การบ้านรายวิชาอื่น ๆ	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
37. สิ่งแวดล้อมการเรียนจะ เป็นอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้า ก็ยังพยายามแน่วแน่ในการ เรียนอย่างเต็มที่	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
38. เมื่อได้รับงานมอบหมาย ของวิชาภาษาญี่ปุ่น ข้าพเจ้า จะขอลอกจากเพื่อน ๆ ใน ห้องเพราะทำไม่ได้และไม่ อยากทำ	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
39. ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้ ศึกษาต่อทางด้านภาษาญี่ปุ่น แต่ข้าพเจ้าก็ตั้งใจเรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
40. ระหว่างเรียนภาษาญี่ปุ่น ข้าพเจ้าไม่ได้สนใจ สิ่งที่คุณครูกำลังสอนและ ข้าพเจ้าก็ไม่รับกวน การสอนของคุณครู	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
41. แม้ว่าข้าพเจ้าเลือกเรียน ในในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นแต่ ข้าพเจ้าคิดว่าไม่รู้จะนำไปใช้ ประโยชน์อย่างไร	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
42. ข้าพเจ้าเต็มใจในการเรียน ภาษาญี่ปุ่นทุกบทเรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
43. ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นและ อยากให้คุณครูสอนเนื้อหา ใหม่ ๆ เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
44. ข้าพเจ้าชอบทำงานที่ เกี่ยวข้องกับรายวิชา ภาษาญี่ปุ่นด้วยตนเอง	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
45. ข้าพเจ้ารู้สึกเฉย ๆ แม้ว่า จะได้รับคะแนนในรายวิชา ภาษาญี่ปุ่นน้อยก็ตาม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
46. ข้าพเจ้าไม่เคยย่อท้อกับ การเรียนภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
47. ข้าพเจ้ารู้สึกคิดผิดที่เลือก เรียนภาษาญี่ปุ่น เพราะ ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มีแรงจูงใจใน การเรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
48. แม้ว่าภาษาญี่ปุ่นจะเป็น วิชาที่น่าสนใจสำหรับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนแต่ข้าพเจ้าไม่มี ความรู้ขณะเรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
49. ข้าพเจ้ามักหาโอกาสที่จะ ไม่เข้าเรียนภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
50. แม้ว่าคุณครูจะจัด กิจกรรมการเรียนการสอน รายวิชาภาษาญี่ปุ่นอย่าง สนุกสนานแต่ข้าพเจ้ากลับ	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
รู้สึกไม่ยอมมีส่วนร่วมและไม่ สนุก						
ค่า IOC เฉลี่ยรวม					0.80	ผ่านเกณฑ์

4.2 ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราค

ตารางภาคผนวกที่ ข.6 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

ข้อที่	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach' s Alpha if Item Deleted
1	113.80	288.648	.494	.861
2	114.27	282.340	.590	.858
3	114.60	285.421	.493	.860
4	115.27	277.030	.596	.857
5	115.30	280.148	.532	.858
6	115.13	272.189	.652	.855
7	114.07	279.513	.616	.857
8	114.47	284.809	.639	.858
9	114.50	277.293	.657	.856
10	115.03	274.792	.568	.857
11	115.73	307.651	-.124	.873
12	114.70	296.355	.160	.867
13	115.77	303.013	-.001	.869
14	113.87	285.568	.525	.859
15	114.73	288.202	.401	.862
16	114.13	278.947	.573	.858
17	115.63	309.206	-.176	.872
18	116.23	314.461	-.345	.874
19	113.83	289.730	.467	.861
20	113.80	285.821	.565	.859

ข้อที่	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
21	114.10	286.507	.549	.859
22	114.27	280.823	.659	.857
23	114.17	286.489	.593	.859
24	114.70	275.941	.770	.854
25	115.00	285.448	.412	.861
26	115.83	303.868	-.029	.870
27	114.17	280.557	.706	.856
28	115.47	295.499	.178	.866
29	114.13	290.326	.415	.862
30	115.33	289.885	.265	.865
31	115.70	308.631	-.148	.873
32	114.40	290.179	.323	.863
33	114.63	284.930	.437	.861
34	114.77	286.944	.379	.862
35	115.90	298.093	.135	.867
36	114.83	289.385	.326	.863
37	115.83	298.626	.100	.868
38	115.80	308.579	-.147	.873
39	116.53	300.120	.166	.866
40	116.37	296.723	.180	.866
ค่าความเชื่อมั่นมีค่า				.866

4. แบบฝึกทักษะ

4.1 ดัชนีความสอดคล้อง (Index of item Objective Congruence: IOC)

ตารางภาคผนวกที่ ข.7 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกทักษะ

ข้อ	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	ด้านคำชี้แจง						
	1.1 องค์ประกอบมีความชัดเจน ครบถ้วนเพียงพอ	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	1.2 ข้อปฏิบัติในการใช้แบบฝึกทักษะเข้าใจง่ายชัดเจน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
2	ด้านเนื้อหา						
	2.1 สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2.2 เหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2.3 เป็นไปตามลำดับขั้นตอนการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2.4 มีความยากง่ายเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	2.5 ช่วยส่งเสริมทักษะการเขียน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
3	ด้านแบบฝึกทักษะ						
	3.1 มีจำนวนข้อที่เหมาะสม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3.2 มีภาพประกอบที่เหมาะสม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	3.3 ช่วงส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
4	ด้านภาษาที่ใช้						
	4.1 ตัวหนังสือถูกต้องชัดเจน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	4.2 สำนวนภาษาเหมาะสมกับผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
	4.3 การใช้ภาษาถูกต้องเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รหัสวิชา ญ32212 วิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร4
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565
 หน่วยการเรียนรู้ 1 เรื่อง ตำแหน่งที่ตั้ง เวลา 2 คาบ

1. สาระสำคัญ

รู้และเข้าใจหลักการเขียนตามลำดับการเขียนเส้นคันจิ รวมถึงเข้าใจรูปแบบสัดส่วนโครงสร้างอักษร ส่วนประกอบของเส้นคันจิเกี่ยวกับเรื่องตำแหน่งที่ตั้ง ผูกเขียนคันจิและนับจำนวนเส้นตามเกณฑ์ได้อย่างถูกต้อง

2. ผลการเรียนรู้

เขียนคันจิได้ถูกต้องตามหลักการเขียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ด้านความรู้ (K)

บอกลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

3. ด้านเจตคติ (A)

1. ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

2. ชอบเรียนภาษาญี่ปุ่น

3. รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายและส่งงานทันตามเวลาที่กำหนด

4. สาระการเรียนรู้

ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ ตำแหน่งที่ตั้ง ได้แก่ 上、下、中、外、右、左、前、後ろ

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

☒ ความสามารถในการสื่อสาร ☒ ความสามารถในการคิด ☒ ความสามารถในการแก้ปัญหา

☒ ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ☒ ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. การบูรณาการตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (เฉพาะที่บูรณาการในแผนการจัดการเรียนรู้)

☐ สอดคล้องจุดเน้นสู่การพัฒนาผู้เรียน ความสามารถและทักษะของผู้เรียนศตวรรษที่ 21 (3Rs x 8Cs x 2Ls)

☐ บูรณาการกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

☐ บูรณาการกับประชาคมอาเซียน

☐ บูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น(ระบุ).....

- ☐ บูรณาการกับค่านิยมหลักของคนไทย 12 ประการ (ระบุข้อ).....
- ☐ บูรณาการกับคุณลักษณะ 5 ประการ ของมาตรฐานโรงเรียนสุจริต (กระบวนการคิด ความพอเพียง ซื่อสัตย์ สุจริต และความมีวินัย)
- ☐ บูรณาการกับหลักสูตรด้านทุจริต
- ☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (หลักฐาน/ร่องรอยแสดงความรู้)

แบบฝึกทักษะ

8. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำ

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน

ครู : おはようございます。はじめましょう。

หัวหน้าห้อง : きりつ。れい。

นักเรียนทุกคน : おはようございます。

ครู : おはようございます。おげんきですか。

นักเรียน : はい。げんきです。せんせい、おげんきですか。

ครู : はい、げんきです。すわってください。

นักเรียน : ありがとうございます。

2. ครูนำเสนอรูปภาพตำแหน่งที่ตั้ง โดยมีภาพ ด้านบน ด้านล่าง ด้านใน ด้านนอก ด้านขวา ด้านซ้าย ด้านหน้าและด้านหลัง

3. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 上、下、中、外、右、左、前、後ろ ตามลำดับเป็นภาพนิ่ง

4. ครูตั้งคำถามว่า

4.1 นักเรียนคิดว่าตัวอักษรคันจิที่นักเรียนเห็นนั้น มีความสัมพันธ์กับรูปภาพธรรมชาติหรือไม่

4.2 นักเรียนคิดว่าตัวอักษรแต่ละตัว มีลำดับการเขียนอย่างไร มีจำนวนกี่เส้น

5. ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ตอบถูกต้องและให้นักเรียนออกมาอธิบายคำตอบหน้าชั้นเรียนและสำหรับนักเรียนที่ตอบผิด คุณครูให้กำลังใจว่า ให้ตั้งใจและพยายามมากขึ้น

ขั้นสอน (เทคนิคมอร์ฟিং)

ขั้นตอนที่ 1 นำเสนอภาพที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ ตัวละ 2 ครั้ง

1. ครูนำเสนอภาพด้านบนที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 上 ตัวละ 2 ครั้ง

2. ครุณาเสนอภาพด้านล่างที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 下 ตัวละ 2 ครั้ง

3. ครุณาเสนอภาพด้านในที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 中 ตัวละ 2 ครั้ง

4. ครุณาเสนอภาพด้านนอกที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 外 ตัวละ 2 ครั้ง

5. ครุณาเสนอภาพด้านขวาที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 右 ตัวละ 2 ครั้ง

6. ครุณาเสนอภาพด้านซ้ายที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 左 ตัวละ 2 ครั้ง

7. ครุณาเสนอภาพด้านหน้าที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 前 ตัวละ 2 ครั้ง

8. ครุณาเสนอภาพด้านหลังที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 後 3 ตัวละ 2 ครั้ง

9. นักเรียนทำ แบบฝึกทักษะชุดที่ 1 ตอนที่ 1 เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ ตำแหน่งที่ตั้ง
ขั้นสรุป

นักเรียนร่วมกันสรุปลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิ

9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้

1. หนังสือเรียน Basic kanji book
2. Power point
3. แบบฝึกทักษะ

10. การวัดและประเมินผล

การวัดผล	วิธีการวัด	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านความรู้	แบบทดสอบ	แบบวัดความสามารถในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ 70%
2 .ด้านทักษะ/กระบวนการ	ทำแบบฝึกทักษะ	แบบประเมินความสามารถในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ ดี
3. ด้านเจตคติ	การสังเกต ความตั้งใจในการเรียนและความตรงต่อเวลา	แบบวัดแรงจูงใจ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ ดี

11. กิจกรรมเสนอแนะ(ถ้ามี)

.....
ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

ลงชื่อ.....
()

บันทึกผลหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

1. ด้านความรู้ (K)

.....

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

.....

3. ด้านเจตคติ (A)

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางสาวปริญญา ใจตรง)

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รหัสวิชา ญ32212 วิชา ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร4
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565
 หน่วยการเรียนรู้ 1 เรื่อง ตำแหน่งที่ตั้ง เวลา 2 คาบ

1. สาระสำคัญ

รู้และเข้าใจหลักการเขียนตามลำดับการเขียนเส้นคันจิ รวมถึงเข้าใจรูปแบบสัดส่วนโครงสร้างอักษร ส่วนประกอบของเส้นคันจิเกี่ยวกับเรื่องตำแหน่งที่ตั้ง ผูกเขียนคันจิและนับจำนวนเส้นตามเกณฑ์ได้อย่างถูกต้อง

2. ผลการเรียนรู้

เขียนคันจิได้ถูกต้องตามหลักการเขียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ด้านความรู้ (K)

บอกลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

3. ด้านเจตคติ (A)

1. ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

2. ชอบเรียนภาษาญี่ปุ่น

3. รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายและส่งงานทันตามเวลาที่กำหนด

4. สาระการเรียนรู้

ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ ตำแหน่งที่ตั้ง ได้แก่ 上、下、中、外、右、左、前、後ろ

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

☒ ความสามารถในการสื่อสาร ☒ ความสามารถในการคิด ☒ ความสามารถในการแก้ปัญหา

☒ ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ☒ ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. การบูรณาการตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (เฉพาะที่บูรณาการในแผนการจัดการเรียนรู้)

☐ สอดคล้องจุดเน้นสู่การพัฒนาผู้เรียน ความสามารถและทักษะของผู้เรียนศตวรรษที่ 21 (3Rs x 8Cs x 2Ls)

☐ บูรณาการกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

☐ บูรณาการกับประชาคมอาเซียน

☐ บูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (ระบุ).....

- ☐ บูรณาการกับค่านิยมหลักของคนไทย 12 ประการ (ระบุข้อ).....
- ☐ บูรณาการกับคุณลักษณะ 5 ประการ ของมาตรฐานโรงเรียนสุจริต (กระบวนการคิด ความพอเพียง ซื่อสัตย์ สุจริต และความมีวินัย)
- ☐ บูรณาการกับหลักสูตรด้านทุจริต
- ☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (หลักฐาน/ร่องรอยแสดงความรู้)

แบบฝึกทักษะ

8. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำ

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน

ครู : おはようございます。はじめましょう。

หัวหน้าห้อง : きりつ。れい。

นักเรียนทุกคน : おはようございます。

ครู : おはようございます。おげんきですか。

นักเรียน : はい。げんきです。せんせい、おげんきですか。

ครู : はい、げんきです。すわってください。

นักเรียน : ありがとうございます。

2. ครูทบทวนตัวอักษรคันจิ 上、下、中、外、右、左、前、後ろ ตามลำดับเป็น

ภาพนิ่ง

3. ครูถามคำถามนักเรียนว่า นักเรียนคิดว่าตัวอักษรแต่ละตัว มีลำดับการเขียนอย่างไรจำนวนกี่เส้น

4. ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ตอบถูกต้องและให้นักเรียนออกมาอธิบายคำตอบหน้าชั้นเรียนและสำหรับนักเรียนที่ตอบผิด ครูควรให้กำลังใจว่า ให้ตั้งใจและพยายามมากขึ้น

ขั้นสอน (เทคนิคมอร์ฟিং)

ขั้นตอนที่ 2 นำเสนอตัวอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพที่แสดงความหมายของตัวอักษรคันจิ ตัวละ 2 ครั้ง

1.ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 上 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านบนที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

2. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 下 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านล่างที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

3. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 中 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านในที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

4. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 外 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านนอกที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

5. กรุณาเสนอตัวอักษรคันจิ 右 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านขวาที่แสดง
ความหมายของอักษรคันจิแต่ละ 2 ครั้ง

6. กรุณาเสนอตัวอักษรคันจิ 左 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านซ้ายที่แสดง
ความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

7. ครุณาเสนอตัวอักษรคันจิ ฮิ๊ญ แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านหน้าที่แสดง
ความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

8. กรุณาเสนอตัวอักษรคันจิ 後3 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านหลังที่แสดง
ความหมายของอักษรคันจิตัวเลข 2 ครั้ง

9. นักเรียนทำ แบบฝึกทักษะชุดที่ 1 ตอนที่ 2 เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ ตำแหน่งที่ตั้ง

ขั้นตอนที่ 3 นำเสนอรูปแบบภาพแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษร จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพ ตัวละ 2 ครั้ง

1. ครูนำเสนอภาพด้านบนที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 上 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 上 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านบนที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

2. ครุฑนำเสนอภาพด้านล่างที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 下 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 下 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านล่างที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

3. ครูนำเสนอภาพด้านในที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 中 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 中 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านในที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

4. ครุฑนำเสนอภาพด้านนอกที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 外 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 外 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านนอกที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

5. กรุณาสื่อภาพด้านขวาที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 右 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 右 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านขวาที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

6. ครุฑนำเสนอภาพด้านซ้ายที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 左 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 左 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านซ้ายที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

7. ครูนำเสนอภาพด้านหน้าที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ ฮิรั กิจิ จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ ฮิรั แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านหน้าที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแต่ละ 2 ครั้ง

8. ครร่าเสนอภาพด้านหลังที่แสดงควมหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น

ตัวอักษรคันจิ 後ろ นำเสนอตัวอักษรคันจิ 後ろ แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพด้านหลังที่แสดง
ความหมายของอักษรคันจิแต่ละ 2 ครั้ง

9. นักเรียนทำ แบบฝึกทักษะชุดที่ 1 ตอนที่ 3 เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ ตำแหน่ง
ที่ตั้ง
ขั้นสรุป

นักเรียนร่วมกันสรุปลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิ

9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้

1. หนังสือเรียน Basic kanji book
2. Power point
3. แบบฝึกทักษะ

10. การวัดและประเมินผล

การวัดผล	วิธีการวัด	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านความรู้	แบบทดสอบ	แบบวัดความสามารถ ในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ ระดับ 70%
2. ด้านทักษะ/ กระบวนการ	ทำแบบฝึกทักษะ	แบบประเมิน ความสามารถในการ เขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ ระดับ ดี
3. ด้านเจตคติ	การสังเกต ความตั้งใจ ในการเรียนและความ ตรงต่อเวลา	แบบวัดแรงจูงใจ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ ระดับ ดี

11. กิจกรรมเสนอแนะ(ถ้ามี)

.....
ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....

.

ลงชื่อ.....

()

บันทึกผลหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

1. ด้านความรู้ (K)

.....

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

.....

3. ด้านเจตคติ (A)

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางสาวปริญญา ใจตรง)

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รหัสวิชา ญ32212 วิชา ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร4
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565
 หน่วยการเรียนรู้ 1 เรื่อง สัปดาห์ เวลา 2 คาบ

1. สาระสำคัญ

รู้และเข้าใจหลักการเขียนตามลำดับการเขียนเส้นคันจิ รวมถึงเข้าใจรูปแบบสัดส่วนโครงสร้างอักษร ส่วนประกอบของเส้นคันจิเกี่ยวกับเรื่องสัปดาห์ ฝึกเขียนคันจิและนับจำนวนเส้นตามเกณฑ์ได้อย่างถูกต้อง

2. ผลการเรียนรู้

เขียนคันจิได้ถูกต้องตามหลักการเขียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ด้านความรู้ (K)

บอกลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

3. ด้านเจตคติ (A)

1. ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

2. ชอบเรียนภาษาญี่ปุ่น

3. รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายและส่งงานทันตามเวลาที่กำหนด

4. สาระการเรียนรู้

ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับวันในสัปดาห์ ได้แก่ 日、月、火、水、木、金、土

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

☒ ความสามารถในการสื่อสาร ☒ ความสามารถในการคิด ☒ ความสามารถในการแก้ปัญหา

☒ ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ☒ ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. การบูรณาการตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (เฉพาะที่บูรณาการในแผนการจัดการเรียนรู้)

☐ สอดคล้องจุดเน้นสู่การพัฒนาผู้เรียน ความสามารถและทักษะของผู้เรียนศตวรรษที่ 21 (3Rs x 8Cs x 2Ls)

☐ บูรณาการกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

☐ บูรณาการกับประชาคมอาเซียน

☐ บูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (ระบุ).....

- ☐ บูรณาการกับค่านิยมหลักของคนไทย 12 ประการ (ระบุข้อ).....
- ☐ บูรณาการกับคุณลักษณะ 5 ประการ ของมาตรฐานโรงเรียนสุจริต (กระบวนการคิด ความพอเพียง ซื่อสัตย์ สุจริต และความมีวินัย)
- ☐ บูรณาการกับหลักสูตรด้านทุจริต
- ☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (หลักฐาน/ร่องรอยแสดงความรู้)

แบบฝึกทักษะ

8. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำ

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน

ครู : おはようございます。はじめましょう。

หัวหน้าห้อง : きりつ。れい。

นักเรียนทุกคน : おはようございます。

ครู : おはようございます。おげんきですか。

นักเรียน : はい。げんきです。せんせい、おげんきですか。

ครู : はい、げんきです。すわってください。

นักเรียน : ありがとうございます。

2. ครูนำเสนอรูปภาพเกี่ยวกับวันในสัปดาห์ โดยมีภาพ พระอาทิตย์ พระจันทร์ กองไฟ น้ำ ต้นไม้ ทองและดิน

3. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 日、月、火、水、木、金、土 ตามลำดับเป็นภาพนิ่ง

4. ครูตั้งคำถามว่า

4.1 นักเรียนคิดว่าตัวอักษรคันจิที่นักเรียนเห็นนั้น มีความสัมพันธ์กับรูปภาพวันในสัปดาห์หรือไม่

4.2 นักเรียนคิดว่าตัวอักษรแต่ละตัว มีลำดับการเขียนอย่างไร มีจำนวนกี่เส้น

5. ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ตอบถูกต้องและให้นักเรียนออกมาอธิบายคำตอบหน้าชั้นเรียนและสำหรับนักเรียนที่ตอบผิด คุณครูให้กำลังใจว่า ให้ตั้งใจและพยายามมากขึ้น

ขั้นสอน (เทคนิคมอร์ฟিং)

ขั้นตอนที่ 1 นำเสนอภาพที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ ตัวละ 2 ครั้ง

1. ครูนำเสนอภาพพระอาทิตย์ ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 日 ตัวละ 2 ครั้ง

2. ครูนำเสนอภาพพระจันทร์ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 月 ตัวละ 2 ครั้ง

3. ครุณาเสนอภาพกองไฟที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 火 ตัวละ 2 ครั้ง

4. ครุณาเสนอภาพน้ำที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 水 ตัวละ 2 ครั้ง

5. ครุณาเสนอภาพต้นไม้ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 木 ตัวละ 2 ครั้ง

6. ครุณาเสนอภาพทองที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 金 ตัวละ 2 ครั้ง

7. ครุณาเสนอภาพดินที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 土 ตัวละ 2 ครั้ง

8. นักเรียนทำ แบบฝึกทักษะชุดที่ 2 ตอนที่ 1 เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ สัปดาห์
ขั้นสรุป

นักเรียนร่วมกันสรุปลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิ

9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้

1. หนังสือเรียน Basic kanji book
2. Power point
3. แบบฝึกทักษะ

10. การวัดและประเมินผล

การวัดผล	วิธีการวัด	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านความรู้	แบบทดสอบ	แบบวัดความสามารถในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ 70%
2. ด้านทักษะ/กระบวนการ	ทำแบบฝึกทักษะ	แบบประเมินความสามารถในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ ดี
3. ด้านเจตคติ	การสังเกต ความตั้งใจในการเรียนและความตรงต่อเวลา	แบบวัดแรงจูงใจ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ ดี

11. กิจกรรมเสนอแนะ(ถ้ามี)

.....
ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....

ลงชื่อ.....

()

บันทึกผลหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

1. ด้านความรู้ (K)

.....

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

.....

3. ด้านเจตคติ (A)

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางสาวปริญญา ใจตรง)

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	รหัสวิชา ญ32212	วิชา ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร4
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	ภาคเรียนที่ 2	ปีการศึกษา 2565
หน่วยการเรียนรู้ 1	เรื่อง สัปดาห์	เวลา 2 คาบ

1. สาระสำคัญ

รู้และเข้าใจหลักการเขียนตามลำดับการเขียนเส้นคันจิ รวมถึงเข้าใจรูปแบบสัดส่วนโครงสร้างอักษร ส่วนประกอบของเส้นคันจิเกี่ยวกับเรื่องสัปดาห์ ผูกเขียนคันจิและนับจำนวนเส้นตามเกณฑ์ได้อย่างถูกต้อง

2. ผลการเรียนรู้

เขียนคันจิได้ถูกต้องตามหลักการเขียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ด้านความรู้ (K)

บอกลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

3. ด้านเจตคติ (A)

1. ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

2. ชอบเรียนภาษาญี่ปุ่น

3. รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายและส่งงานทันตามเวลาที่กำหนด

4. สาระการเรียนรู้

ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับเกี่ยวกับวันในสัปดาห์ ได้แก่ 日、月、火、水、木、金、土

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- ☒ ความสามารถในการสื่อสาร ☒ ความสามารถในการคิด ☒ ความสามารถในการแก้ปัญหา
☒ ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ☒ ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. การบูรณาการตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (เฉพาะที่บูรณาการในแผนการจัดการเรียนรู้)

- ☐ สอดคล้องจุดเน้นสู่การพัฒนาผู้เรียน ความสามารถและทักษะของผู้เรียนศตวรรษที่ 21 (3Rs x 8Cs x 2Ls)
☐ บูรณาการกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
☐ บูรณาการกับประชาคมอาเซียน
☐ บูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (ระบุ).....

- ☐ บูรณาการกับค่านิยมหลักของคนไทย 12 ประการ (ระบุข้อ).....
- ☐ บูรณาการกับคุณลักษณะ 5 ประการ ของมาตรฐานโรงเรียนสุจริต (กระบวนการคิด ความพอเพียง ซื่อสัตย์ สุจริต และความมีวินัย)
- ☐ บูรณาการกับหลักสูตรด้านทุจริต
- ☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (หลักฐาน/ร่องรอยแสดงความรู้)

แบบฝึกทักษะ

8. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำ

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน

ครู : おはようございます。はじめましょう。

หัวหน้าห้อง : きりつ。れい。

นักเรียนทุกคน : おはようございます。

ครู : おはようございます。おげんきですか。

นักเรียน : はい。げんきです。せんせい、おげんきですか。

ครู : はい、げんきです。すわってください。

นักเรียน : ありがとうございます。

2. ครูทบทวนตัวอักษรคันจิ 日、月、火、水、木、金、土 ตามลำดับเป็น

ภาพนิ่ง

3. ครูถามคำถามนักเรียนว่า นักเรียนคิดว่าตัวอักษรแต่ละตัว มีลำดับการเขียนอย่างไรมีจำนวนกี่เส้น

4. ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ตอบถูกต้องและให้นักเรียนออกมาอธิบายคำตอบหน้าชั้นเรียนและสำหรับนักเรียนที่ตอบผิด ครูควรให้กำลังใจว่า ให้ตั้งใจและพยายามมากขึ้น

ขั้นสอน (เทคนิคมอร์ฟিং)

ขั้นตอนที่ 2 นำเสนอตัวอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพที่แสดงความหมายของตัวอักษรคันจิ ตัวละ 2 ครั้ง

1. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 日 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพพระอาทิตย์ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

2. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 月 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพพระจันทร์ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

3. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 火 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพกองไฟที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

4. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 水 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพน้ำที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

5. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 木 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพต้นไม้ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

6. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 金 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพทองที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

7. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 土 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพดินที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

8. นักเรียนทำ แบบฝึกทักษะชุดที่ 2 ตอนที่ 2 เรื่อง สัปดาห์

ขั้นตอนที่ 3 นำเสนอรูปแบบภาพแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษร จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพ ตัวละ 2 ครั้ง

1. ครูนำเสนอภาพพระอาทิตย์ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 日 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 日 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพพระอาทิตย์ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

2. ครูนำเสนอภาพพระจันทร์ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 月 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 月 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพพระจันทร์ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

3. ครูนำเสนอภาพกองไฟที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 火 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 火 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพกองไฟที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

4. ครูนำเสนอภาพน้ำที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 水 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 水 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพน้ำที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

5. ครูนำเสนอภาพต้นไม้ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 木 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 木 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพต้นไม้ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

6. ครูนำเสนอภาพทองที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 金 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 金 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพทองที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

7. ครูนำเสนอภาพดินที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 土 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 土 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพดินที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

8. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะชุดที่ 2 ตอนที่ 3 เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ สัปดาห์

ขั้นสรุป

นักเรียนร่วมกันสรุปลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิ

9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้

1. หนังสือเรียน Basic kanji book
2. Power point
3. แบบฝึกทักษะ

10. การวัดและประเมินผล

การวัดผล	วิธีการวัด	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านความรู้	แบบทดสอบ	แบบวัดความสามารถในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ 70%
2. ด้านทักษะ/กระบวนการ	ทำแบบฝึกทักษะ	แบบประเมินความสามารถในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ ดี
3. ด้านเจตคติ	การสังเกต ความตั้งใจในการเรียนและความตรงต่อเวลา	แบบวัดแรงจูงใจ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ ดี

11. กิจกรรมเสนอแนะ(ถ้ามี)

.....

ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....

ลงชื่อ.....

()

บันทึกผลหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

1. ด้านความรู้ (K)

.....

.....

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

.....

.....

3. ด้านเจตคติ (A)

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข

.....

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางสาวปริญญา ใจตรง)

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รหัสวิชา ญ32212 วิชา ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร4
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565
 หน่วยการเรียนรู้ 1 เรื่อง อวัยวะในร่างกาย เวลา 2 คาบ

1. สาระสำคัญ

รู้และเข้าใจหลักการเขียนตามลำดับการเขียนเส้นคันจิ รวมถึงเข้าใจรูปแบบสัดส่วนโครงสร้างอักษร ส่วนประกอบของเส้นคันจิเกี่ยวกับเรื่องอวัยวะในร่างกาย ฝึกเขียนคันจิและนับจำนวนเส้นตามเกณฑ์ได้อย่างถูกต้อง

2. ผลการเรียนรู้

เขียนคันจิได้ถูกต้องตามหลักการเขียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ด้านความรู้ (K)

บอกลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

3. ด้านเจตคติ (A)

1. ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

2. ชอบเรียนภาษาญี่ปุ่น

3. รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายและส่งงานทันตามเวลาที่กำหนด

4. สาระการเรียนรู้

ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับอวัยวะในร่างกาย ได้แก่ 目、耳、口、手、足、首、肩

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- ☒ ความสามารถในการสื่อสาร ☒ ความสามารถในการคิด ☒ ความสามารถในการแก้ปัญหา
☒ ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ☒ ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. การบูรณาการตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (เฉพาะที่บูรณาการในแผนการจัดการเรียนรู้)

☐ สอดคล้องจุดเน้นสู่การพัฒนาผู้เรียน ความสามารถและทักษะของผู้เรียนศตวรรษที่ 21 (3Rs x 8Cs x 2Ls)

☐ บูรณาการกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

☐ บูรณาการกับประชาคมอาเซียน

☐ บูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (ระบุ).....

- ☐ บูรณาการกับค่านิยมหลักของคนไทย 12 ประการ (ระบุข้อ).....
- ☐ บูรณาการกับคุณลักษณะ 5 ประการ ของมาตรฐานโรงเรียนสุจริต (กระบวนการคิด ความพอเพียง ซื่อสัตย์ สุจริต และความมีวินัย)
- ☐ บูรณาการกับหลักสูตรด้านทุจริต
- ☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (หลักฐาน/ร่องรอยแสดงความรู้)

แบบฝึกทักษะ

8. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำ

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน

ครู : おはようございます。はじめましょう。

หัวหน้าห้อง : きりつ。れい。

นักเรียนทุกคน : おはようございます。

ครู : おはようございます。おげんきですか。

นักเรียน : はい。げんきです。せんせい、おげんきですか。

ครู : はい、げんきです。すわってください。

นักเรียน : ありがとうございます。

2. ครูนำเสนอรูปภาพอวัยวะในร่างกาย โดยมีภาพ ตา หู ปาก มือ ขา คอและไหล่

3. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 目、耳、口、手、足、首、肩 ตามลำดับเป็นภาพนิ่ง

4. ครูตั้งคำถามว่า

4.1 นักเรียนคิดว่าตัวอักษรคันจิที่นักเรียนเห็นนั้น มีความสัมพันธ์กับ

รูปภาพอวัยวะในร่างกายหรือไม่

4.2 นักเรียนคิดว่าตัวอักษรแต่ละตัว มีลำดับการเขียนอย่างไร มีจำนวนกี่

เส้น

5. ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ตอบถูกต้องและให้นักเรียนออกมาอธิบายคำตอบหน้าชั้นเรียนและสำหรับนักเรียนที่ตอบผิด คุณครูให้กำลังใจว่า ให้ตั้งใจและพยายามมากขึ้น

ขั้นสอน (เทคนิคมอร์ฟিং)

ขั้นตอนที่ 1 นำเสนอภาพที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ ตัวละ 2 ครั้ง

1. ครูนำเสนอภาพดวงตาที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 目 ตัวละ 2 ครั้ง

2. ครูนำเสนอภาพหูที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 耳 ตัวละ 2 ครั้ง

3. ครุณาเสนอภาพปากที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น
ตัวอักษรคันจิ □ ตัวละ 2 ครั้ง

4. ครุณาเสนอภาพมือที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น
ตัวอักษรคันจิ 手 ตัวละ 2 ครั้ง

5. ครุณาเสนอภาพขาที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น
ตัวอักษรคันจิ 足 ตัวละ 2 ครั้ง

6. ครุณาเสนอภาพคอที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น
ตัวอักษรคันจิ 首 ตัวละ 2 ครั้ง

7. ครุณาเสนอภาพไหล่ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น
ตัวอักษรคันจิ 肩 ตัวละ 2 ครั้ง

8. นักเรียนทำ แบบฝึกทักษะชุดที่ 3 ตอนที่ 1 เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ อวัยวะใน
ร่างกาย
ขั้นสรุป

นักเรียนร่วมกันสรุปลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิ

9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้

1. หนังสือเรียน Basic kanji book
2. Power point
3. แบบฝึกทักษะ

10. การวัดและประเมินผล

การวัดผล	วิธีการวัด	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านความรู้	แบบทดสอบ	แบบวัดความสามารถ ในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ ระดับ 70%
2. ด้านทักษะ/ กระบวนการ	ทำแบบฝึกทักษะ	แบบประเมิน ความสามารถในการ เขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ ระดับ ดี
3. ด้านเจตคติ	การสังเกต ความตั้งใจ ในการเรียนและความ ตรงต่อเวลา	แบบวัดแรงจูงใจ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ ระดับ ดี

11. กิจกรรมเสนอแนะ(ถ้ามี)

.....
ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย
.....

ลงชื่อ.....

()

บันทึกผลหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

1. ด้านความรู้ (K)

.....

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

.....

3. ด้านเจตคติ (A)

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางสาวปริญญา ใจตรง)

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รหัสวิชา ญ32212 วิชา ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร4
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565
 หน่วยการเรียนรู้ 1 เรื่อง อวัยวะในร่างกาย เวลา 2 คาบ

1. สาระสำคัญ

รู้และเข้าใจหลักการเขียนตามลำดับการเขียนเส้นคันจิ รวมถึงเข้าใจรูปแบบสัดส่วนโครงสร้างอักษร ส่วนประกอบของเส้นคันจิเกี่ยวกับเรื่องอวัยวะในร่างกาย ฝึกเขียนคันจิและนับจำนวนเส้นตามเกณฑ์ได้อย่างถูกต้อง

2. ผลการเรียนรู้

เขียนคันจิได้ถูกต้องตามหลักการเขียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1.ด้านความรู้ (K)

บอกลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

3. ด้านเจตคติ (A)

1. ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

2. ชอบเรียนภาษาญี่ปุ่น

3. รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายและส่งงานทันตามเวลาที่กำหนด

4. สาระการเรียนรู้

ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับอวัยวะในร่างกาย ได้แก่ 目、耳、口、手、足、首、肩

5.สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

☒ความสามารถในการสื่อสาร ☒ความสามารถในการคิด ☒ความสามารถในการแก้ปัญหา

☒ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ☒ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. การบูรณาการตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (เฉพาะที่บูรณาการในแผนการจัดการเรียนรู้)

☐ สอดคล้องจุดเน้นสู่การพัฒนาผู้เรียน ความสามารถและทักษะของผู้เรียนศตวรรษที่ 21 (3Rs x 8Cs x 2Ls)

☐ บูรณาการกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

☐ บูรณาการกับประชาคมอาเซียน

☐ บูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (ระบุ).....

- ☐ บูรณาการกับค่านิยมหลักของคนไทย 12 ประการ (ระบุข้อ).....
- ☐ บูรณาการกับคุณลักษณะ 5 ประการ ของมาตรฐานโรงเรียนสุจริต (กระบวนการคิด ความพอเพียง ซื่อสัตย์ สุจริต และความมีวินัย)
- ☐ บูรณาการกับหลักสูตรด้านทุจริต
- ☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (หลักฐาน/ร่องรอยแสดงความรู้)

แบบฝึกทักษะ

8. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำ

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน

ครู : おはようございます。はじめましょう。

หัวหน้าห้อง : きりつ。れい。

นักเรียนทุกคน : おはようございます。

ครู : おはようございます。おげんきですか。

นักเรียน : はい。げんきです。せんせい、おげんきですか。

ครู : はい、げんきです。すわってください。

นักเรียน : ありがとうございます。

2. ครูทบทวนตัวอักษรคันจิ 目、耳、口、手、足、首、肩 ตามลำดับเป็น

ภาพนิ่ง

3. ครูถามคำถามนักเรียนว่า นักเรียนคิดว่าตัวอักษรแต่ละตัว มีลำดับการเขียนอย่างไร มีจำนวนกี่เส้น

4. ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ตอบถูกต้องและให้นักเรียนออกมาอธิบายคำตอบหน้าชั้นเรียนและสำหรับนักเรียนที่ตอบผิด ครูให้กำลังใจว่า ให้ตั้งใจและพยายามมากขึ้น

ขั้นสอน (เทคนิคออร์ฟิง)

ขั้นตอนที่ 2 นำเสนอตัวอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพที่แสดงความหมายของตัวอักษรคันจิ ตัวละ 2 ครั้ง

1. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 目 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพดวงตาที่แสดง
ความหมาย
ของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

2. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 耳 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพหูที่แสดงความหมายของ
อักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

3. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ □ แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพปากที่แสดงความหมาย
ของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

4. ครุณำเสนอตัวอักษรคันจิ 手 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพมือที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

5. ครุณำเสนอตัวอักษรคันจิ 足 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพขาที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

6. ครุณำเสนอตัวอักษรคันจิ 首 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพคอที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

7. ครุณำเสนอตัวอักษรคันจิ 肩 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพไหล่ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

8. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะชุดที่ 3 ตอนที่ 2 เรื่อง อวัยวะในร่างกาย

ขั้นตอนที่ 3 นำเสนอรูปแบบภาพแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษร จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพ ตัวละ 2 ครั้ง

1. ครุณำเสนอภาพดวงตาที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 目 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 目 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพดวงตาที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

2. ครุณำเสนอภาพหูที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 耳 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 耳 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพหูที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

3. ครุณำเสนอภาพปากที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 口 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 口 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพปากที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

4. ครุณำเสนอภาพมือที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 手 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 手 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพมือที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

5. ครุณำเสนอภาพขาที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 足 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 足 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพขาที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

6. ครุณำเสนอภาพคอที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 首 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 首 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพคอที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

7. ครุณำเสนอภาพไหล่ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 肩 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 肩 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพไหล่ที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

8. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะชุดที่ 3 ตอนที่ 3 เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ อวัยวะในร่างกาย

ขั้นสรุป

นักเรียนร่วมกันสรุปลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิ

9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้

1. หนังสือเรียน Basic kanji book
2. Power point
3. แบบฝึกทักษะ

10. การวัดและประเมินผล

การวัดผล	วิธีการวัด	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านความรู้	แบบทดสอบ	แบบวัดความสามารถในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ 70%
2. ด้านทักษะ/ กระบวนการ	ทำแบบฝึกทักษะ	แบบประเมินความสามารถในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ ดี
3. ด้านเจตคติ	การสังเกต ความตั้งใจในการเรียนและความตรงต่อเวลา	แบบวัดแรงจูงใจ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ ดี

11. กิจกรรมเสนอแนะ(ถ้ามี)

.....
 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....
 ลงชื่อ.....
 ()

บันทึกผลหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

1. ด้านความรู้ (K)

.....

.....

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

.....

.....

3. ด้านเจตคติ (A)

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข

.....

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางสาวปริญญา ใจตรง)

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รหัสวิชา ญ32212 วิชา ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร4
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565
 หน่วยการเรียนรู้ 1 เรื่อง สัตว์ เวลา 2 คาบ

1. สาระสำคัญ

รู้และเข้าใจหลักการเขียนตามลำดับการเขียนเส้นคันจิ รวมถึงเข้าใจรูปแบบสัดส่วนโครงสร้างอักษร ส่วนประกอบของเส้นคันจิเกี่ยวกับเรื่องสัตว์ ฝึกเขียนคันจิและนับจำนวนเส้นตามเกณฑ์ได้อย่างถูกต้อง

2. ผลการเรียนรู้

เขียนคันจิได้ถูกต้องตามหลักการเขียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ด้านความรู้ (K)

บอกลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

3. ด้านเจตคติ (A)

1. ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

2. ชอบเรียนภาษาญี่ปุ่น

3. รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายและส่งงานทันตามเวลาที่กำหนด

4. สาระการเรียนรู้

ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับอวัยวะในร่างกาย ได้แก่ 魚、牛、馬、犬、鳥、羊、貝、虫

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

☒ ความสามารถในการสื่อสาร ☒ ความสามารถในการคิด ☒ ความสามารถในการแก้ปัญหา

☒ ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ☒ ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. การบูรณาการตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (เฉพาะที่บูรณาการในแผนการจัดการเรียนรู้)

☐ สอดคล้องจุดเน้นสู่การพัฒนาผู้เรียน ความสามารถและทักษะของผู้เรียนศตวรรษที่ 21 (3Rs x 8Cs x 2Ls)

☐ บูรณาการกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

☐ บูรณาการกับประชาคมอาเซียน

- ☐ บูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (ระบุ).....
- ☐ บูรณาการกับค่านิยมหลักของคนไทย 12 ประการ (ระบุข้อ).....
- ☐ บูรณาการกับคุณลักษณะ 5 ประการ ของมาตรฐานโรงเรียนสุจริต (กระบวนการคิด ความพอเพียง ซื่อสัตย์ สุจริต และความมีวินัย)
- ☐ บูรณาการกับหลักสูตรด้านทุจริต
- ☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (หลักฐาน/ร่องรอยแสดงความรู้)

แบบฝึกทักษะ

8. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำ

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน

ครู : おはようございます。はじめましょう。

หัวหน้าห้อง : きりつ。れい。

นักเรียนทุกคน : おはようございます。

ครู : おはようございます。おげんきですか。

นักเรียน : はい。げんきです。せんせい、おげんきですか。

ครู : はい、げんきです。すわってください。

นักเรียน : ありがとうございます。

2. ครูนำเสนอรูปภาพพวยวะในร่างกาย โดยมีภาพ ปลา วัว ม้า สุนัข นก แกะ หอย และแมลง

3. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 魚、牛、馬、犬、鳥、羊、貝、虫 ตามลำดับเป็น ภาพนิ่ง

4. ครูตั้งคำถามว่า

4.1 นักเรียนคิดว่าตัวอักษรคันจิที่นักเรียนเห็นนั้น มีความสัมพันธ์กับ รูปภาพสัตว์หรือไม่

4.2 นักเรียนคิดว่าตัวอักษรแต่ละตัว มีลำดับการเขียนอย่างไร มีจำนวนกี่ เส้น

5. ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ตอบถูกต้องและให้นักเรียนออกมาอธิบายคำตอบหน้า ชั้นเรียนและสำหรับนักเรียนที่ตอบผิด คุณครูให้กำลังใจว่า ให้ตั้งใจและพยายามมากขึ้น

ขั้นสอน (เทคนิคมอร์ฟিং)

ขั้นตอนที่ 1 นำเสนอภาพที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น ตัวอักษรคันจิ ตัวละ 2 ครั้ง

1. ครูนำเสนอภาพปลาที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น ตัวอักษรคันจิ 魚 ตัวละ 2 ครั้ง

2. ครุณาเสนอภาพวัวที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น ตัวอักษรคันจิ 牛 ตัวละ 2 ครั้ง

3. ครุณาเสนอภาพม้าที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น ตัวอักษรคันจิ 馬 ตัวละ 2 ครั้ง

4. ครุณาเสนอภาพสุนัขที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น ตัวอักษรคันจิ 犬 ตัวละ 2 ครั้ง

5. ครุณาเสนอภาพนกที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น ตัวอักษรคันจิ 鳥 ตัวละ 2 ครั้ง

6. ครุณาเสนอภาพแกะที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น ตัวอักษรคันจิ 羊 ตัวละ 2 ครั้ง

7. ครุณาเสนอภาพหอยที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น ตัวอักษรคันจิ 貝 ตัวละ 2 ครั้ง

8. ครุณาเสนอภาพแมลงที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็น ตัวอักษรคันจิ 虫 ตัวละ 2 ครั้ง

9. นักเรียนทำ แบบฝึกทักษะชุดที่ 3 ตอนที่ 1 เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ สัตว์

ขั้นสรุป

นักเรียนร่วมกันสรุปลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิ

9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้

1. หนังสือเรียน Basic kanji book
2. Power point
3. แบบฝึกทักษะ

10. การวัดและประเมินผล

การวัดผล	วิธีการวัด	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านความรู้	แบบทดสอบ	แบบวัดความสามารถในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ 70%
2. ด้านทักษะ/กระบวนการ	ทำแบบฝึกทักษะ	แบบประเมินความสามารถในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ ดี
3. ด้านเจตคติ	การสังเกต ความตั้งใจในการเรียนและความตรงต่อเวลา	แบบวัดแรงจูงใจ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ ดี

11. กิจกรรมเสนอแนะ(ถ้ามี)

.....
ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

ลงชื่อ.....
()

บันทึกผลหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

1. ด้านความรู้ (K)

.....

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

.....

3. ด้านเจตคติ (A)

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางสาวปริญญา ใจตรง)

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รหัสวิชา ญ32212 วิชา ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร4
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565
 หน่วยการเรียนรู้ 1 เรื่องสัตว์ เวลา 2 คาบ

1. สาระสำคัญ

รู้และเข้าใจหลักการเขียนตามลำดับการเขียนเส้นคันจิ รวมถึงเข้าใจรูปแบบสัดส่วนโครงสร้างอักษร ส่วนประกอบของเส้นคันจิเกี่ยวกับเรื่องสัตว์ ฝึกเขียนคันจิและนับจำนวนเส้นตามเกณฑ์ได้อย่างถูกต้อง

2. ผลการเรียนรู้

เขียนคันจิได้ถูกต้องตามหลักการเขียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ด้านความรู้ (K)

บอกลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

3. ด้านเจตคติ (A)

1. ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

2. ชอบเรียนภาษาญี่ปุ่น

3. รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายและส่งงานทันตามเวลาที่กำหนด

4. สาระการเรียนรู้

ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับสัตว์ ได้แก่ 魚、牛、馬、犬、鳥、羊、貝、虫

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

☒ ความสามารถในการสื่อสาร ☒ ความสามารถในการคิด ☒ ความสามารถในการแก้ปัญหา

☒ ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ☒ ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. การบูรณาการตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (เฉพาะที่บูรณาการในแผนการจัดการเรียนรู้)

☐ สอดคล้องจุดเน้นสู่การพัฒนาผู้เรียน ความสามารถและทักษะของผู้เรียนศตวรรษที่ 21 (3Rs x 8Cs x 2Ls)

☐ บูรณาการกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

☐ บูรณาการกับประชาคมอาเซียน

- ☐ บูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (ระบุ).....
- ☐ บูรณาการกับค่านิยมหลักของคนไทย 12 ประการ (ระบุข้อ).....
- ☐ บูรณาการกับคุณลักษณะ 5 ประการ ของมาตรฐานโรงเรียนสุจริต (กระบวนการคิด ความพอเพียง ซื่อสัตย์ สุจริต และความมีวินัย)
- ☐ บูรณาการกับหลักสูตรด้านทุจริต
- ☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (หลักฐาน/ร่องรอยแสดงความรู้)

แบบฝึกทักษะ

8. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำ

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน

ครู : おはようございます。はじめましょう。

หัวหน้าห้อง : きりつ。れい。

นักเรียนทุกคน : おはようございます。

ครู : おはようございます。おげんきですか。

นักเรียน : はい。げんきです。せんせい、おげんきですか。

ครู : はい、げんきです。すわってください。

นักเรียน : ありがとうございます。

2. ครูทบทวนตัวอักษรคันจิ 魚、牛、馬、犬、鳥、羊、貝、虫 ตามลำดับ

เป็นภาพนี้

3. ครูถามคำถามนักเรียนว่า นักเรียนคิดว่าตัวอักษรแต่ละตัว มีลำดับการเขียนอย่างไร มีจำนวนกี่เส้น

4. ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ตอบถูกต้องและให้นักเรียนออกมาอธิบายคำตอบหน้าชั้นเรียนและสำหรับนักเรียนที่ตอบผิด คุณครูให้กำลังใจว่า ให้ตั้งใจและพยายามมากขึ้น

ขั้นสอน (เทคนิคมอร์ฟฟิง)

ขั้นตอนที่ 2 นำเสนอตัวอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพที่แสดงความหมายของตัวอักษรคันจิ ตัวละ 2 ครั้ง

1. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 魚 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพปลาที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

2. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 牛 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพวัวที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

3. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิ 馬 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพม้าที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

4. ครุณาเสนอตัวอักษรคันจิ 犬 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพสุนัขที่แสดงความหมาย
ของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

5. กรุณาเสนอตัวอักษรคันจิ 鳥 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพนกที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

6. กรุณาเสนอตัวอักษรคันจิ 羊 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพแกะที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

7. ครุณาเสนอตัวอักษรคันจิ 貝 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพหอยที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

8. กรุณาเสนอตัวอักษรคันจิ 虫 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพแมลงที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

9. นักเรียนทำ แบบฝึกทักษะชุดที่ 3 ตอนที่ 2 เรื่อง สัตว์

ขั้นตอนที่ 3 นำเสนอรูปแบบภาพแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษร จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพ ตัวละ 2 ครั้ง

1. ครุฑนำเสนองาปลาที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 魚 จากนั้นนำเสนองาตัวอักษรคันจิ 魚 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพปลาที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

2. ครุณาเสนอภาพวัวที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 牛 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 牛 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพวัวที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

3. ครุณาเสนอภาพม้าที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 馬 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 馬 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพม้าที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

4. ครูนําเสนอภาพสุนัขที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 犬 จากนั้นนําเสนอตัวอักษรคันจิ 犬 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพสุนัขที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

5. ครูนําเสนอภาพนกที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 烏 จากนั้นนําเสนอตัวอักษรคันจิ 烏 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพนกที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

6. ครุฑนำเสนองภาพแกะที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 羊 จากนั้นนำเสนองตัวอักษรคันจิ 羊 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพแกะที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

7. ครูนําเสนอภาพหอยที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 貝 จากนั้นนําเสนอตัวอักษรคันจิ 貝 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพหอยที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

8. ครูนำเสนอภาพแมลงที่แสดงความหมายของอักษรคันจิแล้วค่อย ๆ หลอมเป็นตัวอักษรคันจิ 虫 จากนั้นนำเสนอตัวอักษรคันจิ 虫 แล้วค่อย ๆ หลอมเป็นภาพแมลงที่แสดงความหมายของอักษรคันจิตัวละ 2 ครั้ง

9. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะชุดที่ 3 ตอนที่ 3 เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ สัตว์

ขั้นสรุป

นักเรียนร่วมกันสรุปลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิ

9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้

1. หนังสือเรียน Basic kanji book
2. Power point
3. แบบฝึกทักษะ

10. การวัดและประเมินผล

การวัดผล	วิธีการวัด	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านความรู้	แบบทดสอบ	แบบวัดความสามารถในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ 70%
2. ด้านทักษะ/กระบวนการ	ทำแบบฝึกทักษะ	แบบประเมินความสามารถในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ ดี
3. ด้านเจตคติ	การสังเกต ความตั้งใจในการเรียนและความตรงต่อเวลา	แบบวัดแรงจูงใจ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ ดี

11. กิจกรรมเสนอแนะ(ถ้ามี)

.....
 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....
 ลงชื่อ.....
 ()

บันทึกผลหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

1. ด้านความรู้ (K)

.....

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

.....

3. ด้านเจตคติ (A)

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางสาวปริญญา ใจตรง)

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รหัสวิชา ญ32212 วิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร4
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565
 หน่วยการเรียนรู้ 1 เรื่อง ตำแหน่งที่ตั้ง เวลา 2 คาบ

1. สาระสำคัญ

รู้และเข้าใจหลักการเขียนตามลำดับการเขียนเส้นคันจิ รวมถึงเข้าใจรูปแบบสัดส่วนโครงสร้างอักษร ส่วนประกอบของเส้นคันจิเกี่ยวกับเรื่องตำแหน่งที่ตั้ง ผูกเขียนคันจิและนับจำนวนเส้นตามเกณฑ์ได้อย่างถูกต้อง

2. ผลการเรียนรู้

เขียนคันจิได้ถูกต้องตามหลักการเขียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

2. ด้านความรู้ (K)

บอกลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

เขียนลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิได้

3. ด้านเจตคติ (A)

1. ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

2. ชอบเรียนภาษาญี่ปุ่น

3. รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายและส่งงานทันตามเวลาที่กำหนด

4. สาระการเรียนรู้

ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ ตำแหน่งที่ตั้ง ได้แก่ 上、下、中、外、右、左、前、後ろ

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

☒ ความสามารถในการสื่อสาร ☒ ความสามารถในการคิด ☒ ความสามารถในการแก้ปัญหา

☒ ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ☒ ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. การบูรณาการตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (เฉพาะที่บูรณาการในแผนการจัดการเรียนรู้)

☐ สอดคล้องจุดเน้นสู่การพัฒนาผู้เรียน ความสามารถและทักษะของผู้เรียนศตวรรษที่ 21 (3Rs x 8Cs x 2Ls)

☐ บูรณาการกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

☐ บูรณาการกับประชาคมอาเซียน

☐ บูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น(ระบุ).....

- ☐ บูรณาการกับค่านิยมหลักของคนไทย 12 ประการ (ระบุข้อ).....
- ☐ บูรณาการกับคุณลักษณะ 5 ประการ ของมาตรฐานโรงเรียนสุจริต (กระบวนการคิด ความพอเพียง ซื่อสัตย์ สุจริต และความมีวินัย)
- ☐ บูรณาการกับหลักสูตรด้านทุจริต
- ☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (หลักฐาน/ร่องรอยแสดงความรู้)

แบบฝึกทักษะ

8. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำ

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน

ครู : おはようございます。はじめましょう。

หัวหน้าห้อง : きりつ。れい。

นักเรียนทุกคน : おはようございます。

ครู : おはようございます。おげんきですか。

นักเรียน : はい。げんきです。せんせい、おげんきですか。

ครู : はい、げんきです。すわってください。

นักเรียน : ありがとうございます。

2. ครูนำเสนอตัวอักษรคันจิตำแหน่งที่ตั้ง โดยมีตัวอักษร ด้านบน ด้านล่าง ด้านใน ด้านนอก ด้านขวา ด้านซ้าย ด้านหน้าและด้านหลัง

3. ครูตั้งคำถามว่า

นักเรียนคิดว่าตัวอักษรแต่ละตัว มีลำดับการเขียนอย่างไร มีจำนวน กี่เส้น

5. ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ตอบถูกต้องและให้นักเรียนออกมาอธิบายคำตอบหน้าชั้นเรียนและสำหรับนักเรียนที่ตอบผิด คุณครูให้กำลังใจว่า ให้ตั้งใจและพยายามมากขึ้น

ขั้นสอน

1. ครูเขียนตัวอักษรคันจิ 上 บนกระดาน ตามลำดับเส้น
2. ครูเขียนตัวอักษรคันจิ 下 บนกระดาน ตามลำดับเส้น
3. ครูเขียนตัวอักษรคันจิ 中 บนกระดาน ตามลำดับเส้น
4. ครูเขียนตัวอักษรคันจิ 外 บนกระดาน ตามลำดับเส้น
5. ครูเขียนตัวอักษรคันจิ 右 บนกระดาน ตามลำดับเส้น
6. ครูเขียนตัวอักษรคันจิ 左 บนกระดาน ตามลำดับเส้น
7. ครูเขียนตัวอักษรคันจิ 前 บนกระดาน ตามลำดับเส้น
8. ครูเขียนตัวอักษรคันจิ 後 上 บนกระดาน ตามลำดับเส้น
9. นักเรียนทำ แบบฝึกทักษะ เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ ตำแหน่งที่ตั้ง

ขั้นสรุป

นักเรียนร่วมกันสรุปลำดับการเขียนเส้นคันจิและส่วนประกอบของเส้นคันจิ

9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้

1. หนังสือเรียน Basic kanji book
2. Power point
3. แบบฝึกทักษะ

10. การวัดและประเมินผล

การวัดผล	วิธีการวัด	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านความรู้	แบบทดสอบ	แบบวัดความสามารถในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ 70%
2 .ด้านทักษะ/กระบวนการ	ทำแบบฝึกทักษะ	แบบประเมินความสามารถในการเขียนคันจิ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ ดี
3. ด้านเจตคติ	การสังเกต ความตั้งใจในการเรียนและความตรงต่อเวลา	แบบวัดแรงจูงใจ	นักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ ดี

11. กิจกรรมเสนอแนะ(ถ้ามี)

.....
 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....
 ลงชื่อ.....

(

บันทึกผลหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

1. ด้านความรู้ (K)

.....

2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)

.....

3. ด้านเจตคติ (A)

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางสาวปริญญา ใจตรง)

...../...../.....

แบบฝึกทักษะการเขียนคันจิ
วิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

โดย

นางสาวปริญญา ใจตรง

โรงเรียนประจวบวิทยาลัย

สำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษาประจวบคีรีขันธ์

คำนำ

แบบฝึกทักษะการเขียนคั่นจีสำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นสื่อการเรียนรู้ประกอบการเรียนการสอนในวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร 4 รหัสวิชา ญ32212 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งจัดทำขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้รู้และเข้าใจหลักการเขียนตามลำดับการเขียนเส้นคั่นจิ รวมถึงเข้าใจรูปแบบสัดส่วนโครงสร้างอักษร ส่วนประกอบของเส้นคั่นจิ ฝึกเขียนคั่นจิและนับจำนวนเส้นตามเกณฑ์ได้อย่างถูกต้อง

แบบฝึกทักษะการเขียนคั่นจีสำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นี้ใช้ในวิทยานิพนธ์เรื่องผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนคั่นจิและแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคั่นจิของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคั่นจิของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
4. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ
5. เพื่อศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคั่นจิของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับแบบฝึกทักษะ

ผู้จัดทำหวังอย่างยิ่งว่าแบบฝึกทักษะการเขียนคั่นจีสำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นี้จะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนและครูผู้สอนตลอดจนผู้สนใจเป็นอย่างดี

ปริญญา ใจตรง

คำชี้แจงการใช้

แบบฝึกทักษะการเขียนคันจิสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นี้ จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นสื่อการเรียนรู้ประกอบการเรียนการสอนในวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร 4 รหัสวิชา ญ32212 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งจัดทำขึ้นเพื่อให้ นักเรียนได้รู้และเข้าใจหลักการเขียนตามลำดับการเขียนเส้นคันจิ รวมถึงเข้าใจรูปแบบสัดส่วนโครงสร้างอักษร ส่วนประกอบของเส้นคันจิฝึกเขียนคันจิและนับจำนวนเส้นตามเกณฑ์ได้อย่างถูกต้อง เพื่อให้ นักเรียนได้ประโยชน์สูงสุดจากแบบฝึกทักษะ ครูผู้สอนควรปฏิบัติดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดในแบบฝึกทักษะให้เข้าใจ
2. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะควบคู่ไปกับแผนการจัดการเรียนรู้
3. แนะนำรายละเอียดและวิธีใช้แบบฝึกทักษะให้กับผู้เรียน
4. แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ กำกับดูแลให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะตามลำดับ

คำชี้แจงสำหรับนักเรียน

1. นักเรียนอ่านคำชี้แจงในแบบฝึกทักษะให้เข้าใจ
2. นักเรียนศึกษาให้เข้าใจก่อนลงมือทำ หากไม่เข้าใจสามารถค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ต หรือคำชี้แนะจากครู
3. นักเรียนตั้งใจปฏิบัติตามกิจกรรมในแบบฝึกอย่างเต็มความสามารถ และให้ทันเวลา เมื่อมีปัญหาให้ปรึกษาและขอคำชี้แนะจากครู
4. ตรวจสอบคำตอบให้มั่นใจก่อนส่งงานทุกครั้ง

แบบฝึกทักษะชุดที่ 1

ตอนที่ 1 เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ ตำแหน่งที่ตั้ง

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูรูปภาพและเขียนคันจิตามลำดับเส้นให้ถูกต้อง

1.

[illegible]

2.

[illegible]

3.

[illegible]

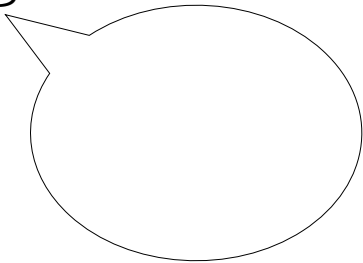
4.

[illegible]

7.

[illegible]

8. 後ろ

[illegible]

5.

[illegible]

6.

[illegible]

7.

[illegible]

แบบฝึกทักษะชุดที่ 3

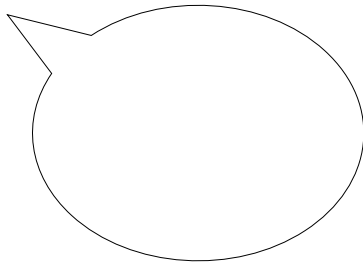
ตอนที่ 3 เรื่อง ตัวอักษรคันจิเกี่ยวกับ อวัยวะในร่างกาย

คำชี้แจง จากรูปภาพให้นักเรียนเขียนคันจิตามลำดับเส้นและจากคันจิให้นักเรียนวาดภาพที่มีความหมายตรงกับคันจิให้ถูกต้อง

1.

[illegible]

2. 耳

[illegible]

3.

[illegible]

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บ
รวบรวมข้อมูล

แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

คำชี้แจง แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นนี้ ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วพิจารณาตอบตามความรู้สึกของนักเรียนให้มากที่สุด โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่กำหนดโดยกำหนดให้

1	หมายถึง	รู้สึกแทบจะไม่เคยเกิดขึ้น
2	หมายถึง	รู้สึกนาน ๆ ครั้ง
3	หมายถึง	รู้สึกบางครั้ง
4	หมายถึง	รู้สึกบ่อยครั้ง
5	หมายถึง	รู้สึกบ่อยมาก

ข้อ	ข้อความ	แทบจะไม่เคยเกิดขึ้น	นาน ๆ ครั้ง	บางครั้ง	บ่อยครั้ง	บ่อยมาก
		(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
1	ข้าพเจ้าสนใจเรียนภาษาญี่ปุ่นเพราะเป็นวิชาที่มีประโยชน์					
2	ข้าพเจ้าสนุกกับการเรียนภาษาญี่ปุ่น					
3	ข้าพเจ้ามีแรงบันดาลใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น					
4	ข้าพเจ้าชอบเขียนคันจิ					
5	ข้าพเจ้ามีความสุขในการเขียนคันจิ					
6	ข้าพเจ้าอยากฝึกเขียนคันจิ					
7	ข้าพเจ้าทำแบบฝึกทักษะที่ครูมอบหมายอย่างสุดความสามารถ					
8	ข้าพเจ้านำเนื้อหาในแบบฝึกทักษะไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
9	ข้าพเจ้ามีความมุ่งมั่นเพื่อไปสู่เป้าหมายในการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ตั้งใจไว้					
10	ข้าพเจ้าอยากเรียนภาษาญี่ปุ่นต่อในระดับที่สูงขึ้น					
11	ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นข้าพเจ้าเรียนให้ผ่านไปวัน ๆ					
12	ข้าพเจ้าชอบทำงานเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่นที่ไม่ต้องใช้ความพยายามมาก					

ข้อ	ข้อความ	แทบจะ ไม่เคย เกิดขึ้น	นาน ๆ ครั้ง	บาง ครั้ง	บ่อย ครั้ง	บ่อย มาก
		(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
13	ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาญี่ปุ่น					
14	ข้าพเจ้าเห็นว่าการเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นการท้าทายในสิ่งที่แปลกใหม่เพราะไม่เคยเรียนมาก่อน					
15	ข้าพเจ้าไม่ได้คำนึงถึงคะแนนที่ได้รับในการเรียนแต่ฉันสนุกที่ได้ร่วมกิจกรรมในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น					
16	ข้าพเจ้าพอใจมากที่จะได้ฝึกการเขียนและพูดภาษาญี่ปุ่น					
17	ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อได้เรียนเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น					
18	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่ชอบอะไรเลยที่เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น					
19	วิชาภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาที่เรียนรู้ได้ยากมากแต่ข้าพเจ้าจะพยายามเรียนให้ประสบความสำเร็จ					
20	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกและตื่นเต้นเมื่อได้ทำกิจกรรมในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น					
21	ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะยังไม่เข้าใจภาษาญี่ปุ่นเป็นอย่างดีแต่ข้าพเจ้าก็มีความสุขที่ได้เรียนภาษาญี่ปุ่น					
22	ขณะที่เรียนภาษาญี่ปุ่นข้าพเจ้าตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนภาษาญี่ปุ่น					
23	เมื่อพบข้อบกพร่องในการเรียนภาษาญี่ปุ่นข้าพเจ้าจะพยายามหาทางแก้ไข					
24	ข้าพเจ้าชอบค้นคว้าหาความรู้เพื่อนำมาใช้ในการเรียนภาษาญี่ปุ่น					
25	ข้าพเจ้ารู้สึกกระตือรือร้นเมื่อถึงวันและเวลาที่เรียน					

ข้อ	ข้อความ	แทบจะ ไม่เคย เกิดขึ้น	นาน ๆ ครั้ง	บาง ครั้ง	บ่อย ครั้ง	บ่อย มาก
		(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
26	ในขณะที่เรียนภาษาญี่ปุ่น ถ้าข้าพเจ้าเบื่อ หน่ายข้าพเจ้าจะเล่นโทรศัพท์มือถือหรือทำ การบ้านรายวิชาอื่น ๆ					
27	สิ่งแวดล้อมการเรียนจะเป็นอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังพยายามแน่วแน่ในการเรียน อย่างเต็มที่					
28	เมื่อได้รับงานมอบหมายของวิชาภาษาญี่ปุ่น ข้าพเจ้าจะขอลอกจากเพื่อน ๆ ในห้องเพราะ ทำไม่ได้และไม่อยากทำ					
29	ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้ศึกษาต่อทางด้าน ภาษาญี่ปุ่นแต่ข้าพเจ้าก็ตั้งใจเรียน					
30	ระหว่างเรียนภาษาญี่ปุ่น ข้าพเจ้าไม่ได้สนใจ สิ่งที่คุณครูกำลังสอนและข้าพเจ้าก็ไม่รบกวน การสอนของคุณครู					
31	แม้ว่าข้าพเจ้าเลือกเรียนในรายวิชา ภาษาญี่ปุ่นแต่ ข้าพเจ้าคิดว่าไม่รู้จะนำไปใช้ ประโยชน์อย่างไร					
32	ข้าพเจ้าเต็มที่ในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ทุกบทเรียน					
33	ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นและอยากให้คุณครูสอน เนื้อหาใหม่ ๆ เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น					
34	ข้าพเจ้าชอบทำงานที่เกี่ยวข้องกับรายวิชา ภาษาญี่ปุ่นด้วยตนเอง					
35	ข้าพเจ้ารู้สึกเฉย ๆ แม้ว่าจะได้รับคะแนน ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นน้อยก็ตาม					
36	ข้าพเจ้าไม่เคยย่อท้อกับการเรียนภาษาญี่ปุ่น					
37	ข้าพเจ้ารู้สึกคิดผิดที่เลือกเรียนภาษาญี่ปุ่น เพราะข้าพเจ้ารู้สึกไม่มีแรงจูงใจในการเรียน					
38	แม้ว่าภาษาญี่ปุ่นจะเป็นวิชาที่น่าสนใจสำหรับ เพื่อน ๆ ในชั้นเรียนแต่ข้าพเจ้าไม่มีความรู้ ขณะเรียน					

ข้อ	ข้อความ	แทบจะ ไม่เคย เกิดขึ้น	นาน ๆ ครั้ง	บาง ครั้ง	บ่อย ครั้ง	บ่อย มาก
		(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
39	ข้าพเจ้ามักหาโอกาสที่จะไม่เข้าเรียน ภาษาญี่ปุ่น					
40	แม้ว่าคุณครูจะจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รายวิชาภาษาญี่ปุ่นอย่างสนุกสนาน แต่ข้าพเจ้ากลับรู้สึกไม่ยอมมีส่วนร่วมและ ไม่สนุก					

ภาคผนวก จ

- ผลการทดสอบความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิต (t-test) ของผลคะแนนความสามารถในการเขียนคั่นจิ
- ผลคะแนนพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคั่นจิ
- ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

**ผลการทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิต (t-test) ของผลคะแนน
ความสามารถในการเขียนคั่นจิของกลุ่มตัวอย่าง**

ตารางภาคผนวกที่ จ.1 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของคะแนนความสามารถในการเขียนคั่นจีก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟี่ร่วมกับแบบฝึกทักษะ (คะแนนเต็ม 60 คะแนน)

กลุ่มทดลอง	$\bar{X}$	S	t	Sig.
ก่อนเรียน	46.20	5.12	15.510	.000*
หลังเรียน	55.20	5.13		

*p<.05

ตารางภาคผนวกที่ จ.2 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของคะแนนความสามารถในการเขียนคั่นจิของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟี่ร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ (คะแนนเต็ม 60 คะแนน)

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	55.20	5.13	11.808	.000*
กลุ่มควบคุม	40.50	4.768		

*p<.05

ตารางภาคผนวกที่ จ.3 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของคะแนนการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟี่ร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

กลุ่มทดลอง	$\bar{X}$	S	t	Sig.
ก่อนเรียน	95.80	13.934	11.238	.000*
หลังเรียน	128.17	11.117		

*p< .05

ตารางภาคผนวกที่ จ.4 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าที (t-test) ของคะแนนการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคออร์ฟี่ร่วมกับแบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	128.17	11.117	9.897	.000*
กลุ่มควบคุม	97.47	12.848		

*p< .05

ตารางภาคผนวกที่ จ.5 คะแนนพัฒนาการของความสามารถในการเขียนคันจิจากการเขียนคันจิในแบบฝึกทักษะจำนวน 8 ครั้ง ซึ่งจะนำข้อมูลในแต่ละสัปดาห์มาวิเคราะห์พัฒนาการ เพื่อให้เห็นถึงพัฒนาการความสามารถในการเขียนคันจิที่พัฒนาขึ้นในแต่ละสัปดาห์

ครั้งที่	ค่าเฉลี่ย
1	5.47
2	7.07
3	8
4	8.63
5	8.67
6	8.77
7	9.13
8	10

ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

ตามเกณฑ์ 80/80

ตารางภาคผนวกที่ จ.6 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

คนที่	ร้อยละของคะแนนจากแบบฝึกทักษะ แบบฝึกทักษะ/คะแนนเต็ม(E1)								รวม (E1)	คะแนน หลัง เรียน (E2)
	1	2	3	4	5	6	7	8		
	10	10	10	10	10	10	10	10		
1	10	9	10	9	10	10	10	8	76	27
2	9	8	9	8	9	7	10	7	67	26
3	8	9	8	8	8	8	8	8	65	27
4	7	9	7	8	7	9	9	9	65	30
5	8	8	8	8	8	10	8	10	68	27
6	9	9	9	8	9	8	9	7	68	28
7	10	8	10	8	10	9	8	8	71	27
8	7	10	7	8	7	8	9	9	65	27
9	8	8	8	8	8	9	10	10	69	28
10	9	9	9	9	9	8	9	8	70	24
11	10	9	10	9	10	8	8	9	73	29
12	8	9	8	9	8	9	9	8	68	24
13	9	8	9	8	9	9	10	9	71	22
14	8	9	8	9	8	9	9	8	68	26
15	9	10	9	10	9	9	8	8	72	28
16	8	10	8	10	8	9	8	8	69	24
17	8	8	8	8	8	8	7	8	63	28
18	9	9	9	9	9	8	8	8	69	24
19	9	8	9	8	9	9	9	8	69	30
20	9	9	9	9	9	9	10	9	73	22
21	10	8	10	8	10	9	7	9	71	27
22	8	9	8	9	8	8	8	9	67	29
23	9	10	9	10	9	9	9	8	73	26
24	8	9	8	9	8	9	10	9	70	24
25	8	9	8	8	8	10	8	10	69	26
26	10	9	10	9	10	8	9	10	75	23
27	9	10	9	10	9	8	8	8	71	27

คนที่	ร้อยละของคะแนนจากแบบฝึกทักษะ แบบฝึกทักษะ/คะแนนเต็ม(E1)								รวม (E1)	คะแนน หลัง เรียน (E2)
	1	2	3	4	5	6	7	8		
	10	10	10	10	10	10	10	10		
28	8	9	8	9	8	9	9	8	68	28
29	9	8	9	8	9	8	8	9	68	30
30	9	8	9	8	9	9	8	8	68	29
รวม	260	265	260	259	260	260	260	255	2079	797
ร้อยละ	86.67	88.33	86.67	86.33	86.67	86.67	86.67	85.00	86.63	88.56
E1/E2 (ตั้งเกณฑ์ไว้80/80)									E1/E2 86.63/88.56	